

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ENVY

A Deadly Sins Mafia Romance

EVE MARIAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ENVY

Ölümçöl Gönahlar Mafya

Romantizmi Eve Marian

Paige Yayincılık

Telif hakkı © 2023 Eve Marian

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde iletilemez.

Şirketlerin ürünlerini ayırt etmek için kullandıkları isimler genellikle ticari marka olarak tescil edilmiştir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari isimleri, hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır.

Yayıncılar ve kitap, bu kitapta bahsedilen hiçbir ürün veya satıcıyla ile ilişkili değildir. Kitapta atıfta bulunulan hiçbir şirket bu kitabı onaylamamıştır.

ISBN-e-kitap: 978-1-7388728-0-0

Kapak tasarımı: GetCovers

Çocukları için yeni bir hayat kurmak amacıyla evlerini, ülkelerini ve yaşam tarzlarını terk eden ebeveynlerime ve tüm ebeveynlere.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
Adanma	
İçerik Uyarısı_1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	
27	

TEŞEKKÜR
Yazar Hakkında Bu
Yazarın Kitapları

İçerik Uyarısı

Bu kitap küfürlü dil, silahlı şiddet sahneleri, açık cinsel içerik, güç dengesizliği ve organize suçlara atıflar içermektedir.
Okuyucuların dikkatli olması tavsiye edilir.

Giancarlo

Kan parmak eklemlerimden damlayarak bileklerimden beton zemine sıçradı. Kalbim göğsümde çarpıyor, adrenalin damarlarımdan akıyordu. Karşımdaki adama alaycı bir şekilde sııttım.

"Lütfen," diye yalvardı, ama kulaklarımda çınlayan ses onun sesini bastırdı. Ağzını tekrar açtı, ama başka bir kelime daha söylemeden yumruğumu yüzüne indirdim.

Ellerime ve ayakkabılarımda üzerine daha fazla kan sıçradı.

Kahretsin. Onlar İtalyan derisi.

Biri bana beyaz bir havlu uzattı ve ben de ellerimi silerek yerde çömelmiş, hıçkırarak ağlayan adama baktım.

Acınası.

"Seni kim gönderdi?" diye sordum, havlunun uçlarını parmak eklemlerimin kıvrımları arasında ovuşturarak. Sesim alçaktı. Üst kattaki gürültülü tekno müziğin ya da başımızın üzerindeki borulardan akan suyun sesinin arasında beni duyup duymadığından emin değildim. Ama bu sorgulamayı yapmak için gece kulübümün küflü bodrumunu seçmemin nedeni de buydu.

Kafasını salladı ve soruma ikinci kez cevap vermeyi reddetti.

Asla üçüncü kez sormam.

Ceketimin içinden, silahımın yumuşak deri sapını kavradım. Uzun kılıcın kenarları uzaktaki floresan ışığı yakaladı ve karanlık odada bir anlığına parladı. İki yanımda duran adamlar tek kelime etmediler, ama diz çökmüş adam inledi.

"Durun, lütfen," diye yalvardı, ellerini kaldırarak.

Onun önüne çöktüm, bıçağı boğazına doğrulttum ve bekledim. "Beni öldürmek için seni buraya hangi aile gönderdi, söyle."

"Ben... ben..."

Bıçağı boynuna bastırdım ve o gözlerini kapattı. "Tamam, tamam," dedi. "Ama söz ver, söylediğimde beni öldürmeyeceksin."

Bu adamın aptal mı yoksa deneyimsiz mi olduğuna karar veremedim. Muhtemelen ikisi de biraz. Onu gönderen kişi ya çaresiz ya da aptaldı.

Başımı salladım ve cevabını bekledim.

Elinin tersiyle ağzını sildi ve bana şimdiye kadar gördüğüm en karanlık bakışını attı. Neredeyse her gece aynada gördüğüm kadar karanlık bir bakıştı.

"*Sangunero*," diye fısıldadı.

Bu ismi duyar duymaz dudaklarım alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. Sicilya mafyasının bu işin arkasında olduğundan şüphelenmeme rağmen, elim kapı kolunu daha sıkı kavradı.

Kararlı bir şekilde tekrar başımı salladım.

Bıçağı boğazından uzaklaştırarak, "Sana bu emri kim verdi?" diye sordum.

Arkamdaki adamların onu tutmak için etrafımı sardığını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Başını ileri geri sallayarak onlara yalvardı.

"Sana yardım etmeyecekler. Bana bak." Yüzünü tutup gözlerime bakmasını sağladım. "Emri kim verdi?"

Adamlarım onun kollarını tutarken o direnmeye çalıştı. "Sana söyleyemem. Beni öldürür."

"Sence ben öldürmez miyim?" diye tükürdüm.

Boğazına dayadığım bıçağımdan daha çok bu adamdan korkuyordu. Bunun olmasına izin veremezdim.

Soğuk bıçağın ucunu boynuna dayadım ve gözleri çılgınca parladı. "Ne yapıyorsun?"

Arkasındaki adamlar onu daha sıkı tutarak bana bakıp emrimi beklediler, ama ben şimdilik onları görmezden geldim.

Bıçağımın ucunu kalbine bastırdığımda, adam kaçmaya çalıştı. "Beni öldürmeyeceğine söz vermiştin."

"Öyle demiştim," dedim ve bıçağımı yukarı doğru hareket ettirdim.

Sözümü tutmak benim için önemliydi. Her zaman söylediğini yapan birinin ne düşündüğünü insanlar bilirdi.

Omzunun hemen altındaki yeri bulur bulmaz, bıçağı yumuşak etine bastırdım. Adam çığlık attı ve adamlardan biri iri eliyle ağzını kapattı.

"Onu hastanenin önüne bırakın," dedim, bıçağımı beyaz havluya silerek. "Eğer yaşarsa, mesajımızı iletebilir."

"Ne mesajı patron?"

Adama baktım, acıdan gözlerinin yaşardığını gördüm. Boğuk çığlıkları kulaklarıma ulaşmadı.

"Seni gönderen kişiye, bu bölgenin sorumlusu olduğumu söyle. Ben. Anladın mı?"

Adam şiddetle başını salladı. "Ve o orospu çocuğuna hazır olduğumu söyle. Başka bir şey denemeye cesareti varsa, gelsin de beni alsın."

Merdivenleri çıkarken geri çekilen adımlarım sessizdi, gürültülü müzik onları bastırıyordu.

Asansörle üçüncü kata çıktım, ofisimi kurduğum yere.

Özel banyomda ellerimi yıkarken, Vito'nun kapıda olduğunu hissettim.

"Sence bunun arkasında Caruso ailesi mi var?" diye sordu, dedi, tıknaz göğsünün önünde kollarını kavuşturarak.

Ellerimi kurulayıp kan izi var mı diye baktım ama bulamadım. "Evet."

"Bu konuda ne yapacaksın?"

İki elimle yüzümü ovuşturdum. Yorgundum. Saat daha ondu, ama sanki şafak sökmek üzereymiş gibi hissediyordum.

"Sabah ilk iş olarak iki toplantı düzenleyeceğim. Biri belediye başkanıyla, diğeri emniyet müdürüyle. Herkesin, Lower West Side'in bize ait olduğunu bilmesi gerekiyor. Buna şüphe yok."

Vito'yu itip geçtim ve büyük maun masama doğru yürüdüm. Bu masa, yirmi yıldan fazla bir süre önce vurularak öldürülen dedeme aitti. Üvey annem geçen yıl onu atmaya hazırdı, ama dedemin o masada kaç gece geçirdiğini düşündüm ve masayı buraya göndermelerini istedim. Aile benim için çok önemliydi.

Beş fitlik masanın üzerinde, şehir merkezini ve banliyöleri de içeren tüm kasabamızı kapsayan bir harita uzanıyordu. Nüfus

New York'un kuzeyindeki bu orta büyüklükteki kasabada her yıl büyümeye devam etti. New York'tan buraya taşınmamın bir nedeni buydu. Diğerleri ise Crawford kardeşlere daha yakın olma idi.

Masayı kenarından sıkıca kavradım ve ahşap protesto edercesine gıcırdadım. Parmaklarımı gevşetip, bunun yerine eklemlerimi çatırdattım. İlk başta, sadece merakımı gidermek istemiştım. *Annem neden benimle değil de onlarla kalmayı seçmişti?*

Sonra, karşı koyamadığım bir fırsat çıktı. Crawford'ları incitecek bir fırsat ve ben de onu değerlendirdim, çünkü benim yaptığım şey buydu. İnsanları incitmek. Bundan zevk de alıyordum, çünkü bu, midemin derinliklerindeki boşluğu dolduruyordu.

Vito yanımda iç geçirdi, o da haritaya bakıyordu. "Caruso ailesinin neden buraya yerleşmek istediğini anlamıyorum."

İyi soru. Ama bir fikrim vardı.

Sicilya mafyası eski ülkesinde güç kaybediyordu. Liderlerinin çoğu tutuklanıp hapse atılmıştı. Kaçanların çoğu yeni yerlere yerleşmek için çabalıyordu. Caruso ailesi, Sangunero örgütünün en güçlü ailelerinden biriydi. Yani, ya Caruso ailesi yeni ziyaretçilerini etkilemek için genişlemeye çalışıyordu ya da yeni ziyaretçileri kendi planlarını yapıyordu. Hangisi olduğunu henüz bilmiyordum, ama her iki durumda da...

"Neden olduğu önemli değil," dedim. "Asıl soru *nasıl olduğu*. Birisi nasıl benim özel garajıma girip arabamın altına patlayıcı yerleştirebildi?"

Vito dün onu bulmasaydı, organlarım siyah deri koltukların üzerine dağılmış olacaktı.

"Aramızda bir hain var," diye fısıldadı yanımda ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Başımı salladım. "Evet, var. Şimdi bir tuzak kurmamız gerekiyor."

Kollarını tekrar kavuşturdu, pahalı İtalyan takım elbisesinin kumaşı neredeyse hiç hışırdamadı. "Nasıl?"

Dudaklarımı büzerek, bu mahallede istihdam ettiğimiz yüzlerce insanı düşündüm. Restoranlarımız, gece kulüplerimiz, kuyumcularımız vardı, hatta bir dojo bile vardı. Herhangi biri olabilirdi. Dudaklarımı büzerek, "Henüz bilmiyorum," dedim.

"Peki, bu arada ne yapacağız?"

Batı yakasının alt kısmındaki bölgemizden doğuya doğru bir çizgi çektim. "Genişliyoruz."

Mafya yeniden yapılanmaya gittiğinde, saflarında kargaşa çıkardı. Kimsenin fark etmeden gizlice harekete geçmek için mükemmel bir zamandı. Ailemin örgütü istikrarlıydı. Calabria'daki ailemizin reisleri, İtalyan hükümetinin tüm dikkatini Sicilya'ya odakladığı şu anda, bölgelerinde hala güçlü bir konuma sahipti. Harekete geçmezsek, tüm dikkatler başka yerdeyken bu fırsatı değerlendirip kaçmak için harekete geçmemek aptallık olurdu.

Main ve First caddelerinin köşesindeki bir binayı işaret ettim. "O ne?" diye sordu Vito.

"Bu bizim bir sonraki satın almamız olacak:

Luxor Bar." "Neden o bar?"

"Çünkü doğu tarafında ve bar işini biliyoruz." Ve Ryan Crawford o mekanı düzenli olarak ziyaret ediyordu. Mekanın sahibi olduğumu öğrenirse çok sinirlenecekti. Ayrıca kız arkadaşının da orada çalıştığını duydum. Ryan çılgına dönecekti. Mükemmeldi. "Yarın belediye başkanı ve emniyet müdürüyle konuşmadan önce mekanın sahibi ile görüş. Her ikisinin de bölgelerim konusunda ne kadar ciddi olduğumu anlamalarını istiyorum."

"Ne söyleyeyim? Bu bar sahibini zorlayacak hiçbir şeyimiz yok. Belki biraz araştırma yapmam için bana biraz zaman verin ve..."

Kafamı salladım. Vito anlamadı. "Paramız var. Hem de çok. Eğer bu işe yaramazsa, onunla bodrumda buluşurum. Bu onun fikrini değiştirir."

Vito alaycı bir şekilde güldü. "Yani, ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunmamı mı istiyorsun? Anlaşıldı patron. Başka bir şey var mı?"

Çok fazla film izlemişti. Ama bu gerçek hayattı. Sonunda jeneriği yoktu ve birinin boğazı kesildikten sonra kimse setten ayrılmıyordu. Vito ve ben uzun zamandır arkadaştık, ama o aile işine ancak geçen yıl katılmıştı. Ailemizin işi nasıl yürüttüğünü çok geçmeden öğrenecekti. Örgütümüz, ölümcül günahlardan biri olan *L'Invidia'nın* adını almıştı. Kıskançlık. Başkasına ait olanı sahip olma arzusu.

Vito, bizim sadece arzulamadığımızı öğrenecek. Biz onu alırız. Ne pahasına olursa olsun.

"Şimdilik bu kadar," dedim ve masamdan kalkıp dans pistini gören büyük pencerenin önüne geçtim. Kalplerini çarpan ritimle bedenler twerk yapıyordu. Bir adam istekli bir kadına kendini bastırdı ve kadın kolunu kaldırıp adamın boynuna doladı, kalçaları ritmik bir şekilde senkronize hareket ediyordu.

"Bekle," diye Vito'ya seslendim. Kapının yanında durdu. "Valeye arabamı getirmesini söyle. Sanırım Marisa'yı ziyaret edeceğim."

"Ona senin için mesaj atmamı ister misin? Ona haber vereyim."

"Hayır. Anlaşmayı biliyor. Evde olacaktır."

"Tabii ki, patron." Kapı çerçevesine hafifçe vurdu ve çıktı.

Odadaki tek kişi olarak sağ elimi uzattım. Parmaklarım ve eklemlerim şişmişti ve elimin arkasında birkaç kesik vardı. Şişlik sabaha kadar inecekti. Her zaman öyleydi. Kesikler iyileşecekti. O pislik mesajı iletirse, tüm bunlara değecekti. Caruso ailesinin baskı yapmayı bırakacağını sanmıyordum, ama benim korkmadığımı bileceklerdi.

Babam beni ilk kez kanatları altına aldığı anda, bana verdiği ilk ders asla korkmamam gerektiği idi. Korkunu gizlemekle kalma, asla hissetme. Korku kararlılığını zayıflatır. Tepki süresini yavaşlatır. Korkacak bir şeyin yoksa, kaybedecek bir şeyin de yoktur.

Bir sonraki ders, önce saldırmaktı. Harekete geçmek, asla tepki vermemek. Sabahın ilk işi olarak, bölgemizi genişletecektim. Kargaşadan yararlanacak ve çökmekte olan bedenleri kullanarak zirveye çıkacaktım. Kaos içinde bir fırsat vardı ve ben onu değerlendirecektim.

Asansör düğmesine bastım ve saatime baktım. Vito ayrılalı neredeyse on dakika olmuştu. Arabam şimdiye kadar dışarıda olmalıydı.

Ama sokağa çıktığımda arabam orada değildi. Kulübün girişinde durarak telefonumu çıkardım ve Vito'yu aradım.

Dar kırmızı spandex elbise ve ten rengi topuklu ayakkabılar giymiş bir kadın bana doğru yavaşça yürüdü. "Ateşin var mı?" diye sordu, sigarasını kaldırarak. Kırmızı, dolgun dudakları bir an için dikkatimi dağıttı. Sonra onun sesini duydum.

"Merhaba, ben Vito. Mesaj bırakın."

Telesekretere neredeyse kükreyecektim ama bunun yerine telefonumu cebime attım. "Bir saniye bekleyin," dedim kadına. Ceketimin cebine uzanıp çakmağı çıkardım. Çakmağı açarken, kadının kırmızı dudaklarının yaklaştığını izledim. Dudakları sigarayı çevreledi ve aklıma hemen Marisa'nın beni çevreleyen dudakları geldi.

"Adın ne?" diye sordu.

"Giancarlo," dedim ve bir sigara çıkardım.

Sigaramı yakarken kaşlarını kaldırdı.

"Bana adımı sormayacak mısın?" Sesi şakacıydı, ama biraz da mızızlanıyordu.

"Hayır, tatlım," dedim. "Çünkü bir saat sonra haykıracağın tek isim benimki olacak." Boynumu sokağa uzatıp arabamı aradım. "Lanet vale buraya gelir gelmez."

Kadının gözleri büyüdü ve elini kaldırdı. Yanağıma çarpmasını bekledim, ama o parmağını kaldırdı. "Arkadaşıma söylemem için bir dakika ver. Hemen dönerim."

"Tabii," dedim ve sigaramdan uzun bir nefes çektim.

Arabam neredeydi lan?

Başka bir kadını Marisa'nın kapısına getirdiğimde, aklım Marisa'nın yüzünü düşündü. O sürprizleri severdi ve üçlü seks en sevdiği şeydi.

Çeşitli pozisyonlardaki uzuvları hayal ederken, caddenin köşesinden korkunç bir gıcirtı sesi geldi. İlk başta vale olduğunu sandım, ama bize doğru hızla gelen şık bir spor araba değildi. Devasa bir SUV'ydı. Güçlendirilmiş lastikler ve ön tarafına takılmış gümüş bir ızgara. O pislik yavaşlamazsa birine çarpacaktı.

"Geri çekilin," diye arkamdaki birkaç müşteriye bağırdım, sonra öne çıktım.

"Hey!" Şoför yaklaşırken ona bağırdım. Arka koltuk camının indirildiğini çok geç fark ettim. Ama namluyu görmeden önce başımın belada olduğunu anlamıştım. Kaçmak için çok geçti. Kaçmak mümkün olsaydı bile, bu pisliklere sırtımı dönüp vurulmaya izin vermezdim. Önce yüzümü uçurmaları gerekirdi.

Ceketimin içinden silahımı çıkardım ve tetiği çektim. Tekrar tekrar.

Sokaklara mermiler yağdı ve keskin çığlıklar bir an için kulaklarımı sağır etti. Ama görüşüm netti. Yüzlerini gördüm ve tanıdım.

Sangunero.

Sal Caruso Jr. silahı bana doğrulttu. En azından yeni birini göndermedi. Memnun olmam gerekirdi. Ama bunun yerine öfkelen dim.

Kafamın içinde bir kükreme duyuldu. *Oroşpu çocukları!*

Elimdeki tüm mermileri kamyonete boşalttım. Bu açıdan lastiklerini ıskaladım ama arka camı vurdum. Camlar sokağa saçıldı ve çığlıklar, kamyonetin arkasını görene kadar devam etti. Sürücü bir sonraki sokağa sağa döndü ve SUV ortadan kayboldu.

Nefes nefese, silahımı çekmiş, kamyonetin arkasını izleyerek durdum. Arkamdaki kaosa döndüm. "Herkes iyi mi?"

Dehşete kapılmış yüzler bana bakıyordu. Kırmızı elbiseli kadına baktım ve gözlerinin belime doğru yuvarlanmasını izledim.

Silah. Hala elimde tutuyordum.

Ceketimin içindeki kılıfına güvenli bir şekilde yerleştirdim. "Yaralandın mı?" diye sordum, ona doğru bir adım attım. Bir eliyle ağlamasını bastırdı, diğer eliyle beni işaret etti.

Ellerimi kaldırarak, "Silahı kaldırdım. Sana zarar vermeyeceğim" dedim. Kafasını salladı. "Yaralı olan ben değilim."

Gözleri de aynı şekilde yuvarlaklaşmış olan arkadaşlarına baktım. Yüzleri solgun olsa da, herhangi bir yaralanma göremedim.

Dar gri tişört giyen bir adam beni işaret etti. "Dostum, iyi misin?"

Onun işaret ettiği yere baktım. Yan tarafımda kırmızı bir leke yayılıyordu. O noktaya dokunduğumda, yapışkan ve sıcaktı. Kan damlayan kırmızı parmaklarıma baktım.

Sonra hissettim. Yan tarafımda keskin bir acı ve sanki biri etime kibrit çakmış gibi şiddetli bir yanma hissi. Dünya ekseni üzerinde eğildi, ya da belki de ben eğildim, çünkü kırmızılı kadın artık diğer kalabalık ve bina ile birlikte doksan derecelik bir açıyla duruyordu. Mavi sis görüşümü kapladı ve sonra her şey karardı.

Mesajımı almışlar ve içlerinden birini göndermişlerdi.

Natacha

Kalbim hızla atıyordu. Göğsüme çarparak, kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi kaburgalarımın vuruyordu. Göğsüm acı verici bir şekilde sıkışmıştı ve nefes almakta zorlanıyordum.

Bacaklarımdaki kaslar spazm geçirdi ve kasılmaya başladı.

Ölecektim.

Nefes nefese, eğim düğmesine uzandım ve Everest Dağı'na tırmanıyormuşum gibi hissetmeyi bırakana kadar aşağı ok tuşuna defalarca bastım.

"Tanrım, Charlotte, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Yanımdaki uzun boylu kadına bağırdım.

Sol kulaklığını çıkardı ama koşu bandında koşmaya devam etti. "Ne dedin?" Sonra, benim rahat yürüyüş adımlarıma bakarak, "Daha bitirdin mi?" diye sordu. Tonlu, terli kolları vücudunun yanında pompalıyordu.

Bu makinede on dakikadır yürüyordum, ama bu dün olduğundan on dakika daha fazlaydı. "Evet, bittim." Kırmızı düğmeye basarak Charlotte'un daha önce programladığı devreyi iptal ettim.

"Tamam, sakın ol. Hızlı bir yürüyüş yap."

Benim hızlı yürüyüş anlayışımın Charlotte'ununkinin çok farklı olduğunu anladım. "Belki yarın denerim."

"Bekle! Gidiyor musun?" Makinesinin hızını düşürdü. "Ama daha yeni geldin."

Spor salonundaki saate baktım. "Hayır. Neredeyse on beş dakika oldu."

"Hadi, on dakika daha." Ağırlık odasına doğru başını çevirdi. "Daha yeni geldi, ama şimdiden bu tarafa baktığını fark ettim."

En az elli kilo ağırlık kaldıran uzun boylu, kaslı adama baktım. Adının Dave olduğunu hatırladım. Altıncı katta yaşıyordu

ve yaklaşık bir ay önce taşınmıştı. "Buraya geldiğinden beri göğüslü herkese bakıyor. Yaşlı bayan Spencer'a bile."

Charlotte dudaklarını büzdü. "Ona cerrahının adını sormak istiyordum."

Gözlerimi devirdim ve ayrılmak için döndüm.

"Bekle!" Bu sefer makinesini kapattı ve bana doğru koştu. "O herkese bakmıyor, herkesle konuşuyor. Sadece sana bakıyor." Kollarını kavuşturdu, başını eğdi ve gülümsedi. "Neden gidip kendini tanıtmıyorsun?"

Alnımdan ter damlasını sildim. "O zaten adımı biliyor. Birkaç hafta önce asansörde bizi tanıştırmıştın."

"Evet, ama onunla hiç konuşmadın. Şimdi senin şansın."

İç geçirdim. Arkadaşıma kızmak istemiyordum. O tatlı ve şefkatli biriydi. İyi niyetliydi. "İlgilenmiyorum, Char."

Gitmek için adım attığımda, beni geri çekti ve sesini alçaltarak konuştu. "Bir yıldan fazla oldu, canım. Hayatına devam etmelisin."

Dişlerimi sıktım, bu hareketin yüzümde bir somurtkanlık oluşmasını engelleyeceğini umuyordum. Ona sert çıkmak istemiyordum, ama o sınırı aşmak üzereydi.

"Bana bir yıl gibi gelmiyor," dedim, sesimi sabit tutarak. "Gitmem gerek."

Bu sefer beni durdurmadı ve ben de buna sevindim. Gözyaşlarımı ya da beni küçük düşürecek başka bir tepkiyi tutabileceğimden emin değildim.

Daireme girer girmez siyah taytımı ve eski tişörtümü çıkardım ve ağrıyan kaslarımı sıcak duşun altında ıslattım.

Yüzümü duşa doğru eğip gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Yüzüm zaten ıslakken ağlıyormuşum gibi geliyordu. Bu, utancımı biraz hafifletti.

Artık hıçkırarak ağlamıyordum. O çığlık atma krizleri yaklaşık üç ay önce sona ermişti. Ama gözyaşları hala ara sıra akıyordu. Özellikle de biri beni ittiğinde.

İş için kıyafetimi özenle seçtim. Charlotte'u ektiğim için hazırlık sürem 20 dakika uzadı. Bu ayın başında, haftada iki kez onunla spor yapmaya karar vermiştim. Egzersizin vücuduma pozitif endorfin salgılayacağına inanıyordum.

Ancak henüz etkisini göstermediğinden eminim.

Siyah dar pantolon ve beyaz bluz giydikten sonra, mücevher çekmecemi karıştırdım. Altın halka küpeler ve ince altın bir kolye seçtim.

Aynaya bakarak bluzumu içine soktum ve gülümsedim. İyi göründüğümü düşündüğüm için değil. Fena değildim. Sıradan kahverengi gözler, düz kahverengi saçlar, ortalama bir vücut.

Hayır, dudaklarım onun için gülümsedi.

Şifonyerimin üzerindeki aynanın sol alt köşesindeki fotoğrafa bakakaldım. Chase, gök mavisi 65 model Mustang'ine yaslanmıştı. Kollarını kavuşturmuş, yüzünde o kendine özgü küstah gülümseme vardı. Fotoğraf buruşmuştu. Onu göğsüme bastırıp defalarca uykuya dalmıştım, sonunda kendimi onsuz uyumaya zorladım. Ama onu yatak odamda yanımda tutmaya devam ettim.

Chase, bir insanın benden olabileceği kadar uzaktaydı. O... Kafamda bile o kelimeyi söyleyemiyordum. Onu o şekilde hayal etmekten nefret ediyordum

. Hayatının anıları çok acı verici olsa bile.

O saate kadar geçen saatler...

Kavga etmiştik. Onu görmek istemiştım, ama önce Rossi adında bir adamla görüşmesi gerektiğini söyledi. Sonra benim evime gelecekti.

Gelmedi.

Ertesi sabah polis arabasını yol kenarında buldu. Araba birkaç kez takla atmış, dediler. Chase'in hiç şansı yoktu.

Bu bir kazaydı. Polisin vardığı sonuç buydu. Ama ben buna inanmadım.

Kazaya ne sebep olmuştu? Neden o yolun üzerinde, şehrin diğer tarafında bulunuyordu ki?

Chase'in buluşması gereken adamı araştırdım. Giancarlo Rossi. New York'ta ve ülke dışında kötü şöhretli kişilerle şüpheli ilişkileri vardı. Chase bu adamla ilişki kurmuşsa, onun ölümünün bir kaza olduğundan tam olarak emin değildim. Ama kanıta ihtiyacım vardı.

Polis dinlemiyordu. Babam ise bu adamı araştırmanın çok riskli olduğunu düşünüyordu. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Chase, her neyse. O öyle demişti.

Ama bu bizim işimizdi. Yaptığımız şey buydu. İnsanları araştırırdık. En derin, en karanlık sırlarını ortaya çıkardık.

Biz özel dedektiftik. Bu yüzden araştırdım. Ve araştırdım. Bir yıldan fazla bir süre boyunca, her ipucu bir çıkmaza çıkıyordu.

Ama pes etmedim. Bunu çözecektim. Çözmeden hayatıma devam edemezdim, bu yüzden çözmek zorundaydım.

Her zamanki gibi, iki parmağımı dudaklarıma götürdüm ve fotoğrafta Chase'in yüzüne dokundum. *Görüşürüz, bebeğim.*

*

Babamın özel dedektiflik bürosu, şehir merkezinde, bir seyahat acentesi ile bir kitapçının arasında yer alıyordu. Kapımızda "Muhasebe Hizmetleri" yazıyordu ve randevusu olmayanların içeri girmediği için nadiren yeni müşteri almadığımızı söylememiz gerekirdi. Bizi ziyaret edenler kim olduğumuzu biliyordu. İşletmemizin reklamını yapmak istemiyorduk.

Neyse ki, babam yıllar boyunca askeri kariyeri sayesinde yeterince bağlantı kurmuştu, bu yüzden hiç müşteri sıkıntısı çekmedik.

Cam kapıyı açtığımda zil çaldı. "Günaydın," diye masalarında oturan üç beyefendiye seslendim. İlk olarak babam cevap verdi.

"Günaydın, kızım. Yolun nasıl geçti?"

"Tamam," dedim ve arka taraftaki mutfağa giderken masalarının önünden geçtim. Dar bir tezgahın üstündeki kahve makinesi ve ekmek kızartma makinesini mutfak olarak adlandırabilirsek tabii.

"Bayan Duphrene aradı," dedi babam, ben masama dönüp buharlı bir fincan siyah kahveyle geldiğimde. "Davasıyla ilgili son gelişmeleri öğrenmek istiyor."

Başımı salladım ve bilgisayarımda yeni bir e-posta açtım. Kocasının kendisini aldattığından şüphelenen bir müşteriyle konuşmaya nasıl başlanır? Gerçeklerle.

Sevgili Bayan Duphrene, yazdım. Haklıydınız.

Müşterim, kocası iş gezisi için Meksika'ya gittiğinde ve oradan çiçekler ve klamidya ile döndüğünde ondan şüphelenmeye başladı. Ne yazık ki, bu onun tek sadakatsizliği değildi.

sadece bir aydır onu takip ediyordum ve üç başka kadınla cinsel ilişkiye girerken fotoğraflarını çekmişim.

Belgeleri almak isterseniz, bugün bütün gün ofisimde olacağım.

E-postayı imzaladığım anda kapı zili çaldı.

Üç uzun boylu, takım elbiseli adam içeri girdi. İkisi simsiyah saçlıydı, üçüncüsü ise daha açık saçlıydı. Babamın selamlamasını duymama gerek yoktu, kim olduklarını biliyordum. Kasabadaki herkes onları tanıyordu. Crawford ailesinin milyarder üç kardeşi, kasabanın bu tarafındaki gayrimenkullerin çoğuna sahipti. Bu üç adam tek başına işimizi ayakta tutuyordu. Zengin insanlar, kendilerine yalan söylenip söylenmediğini her zaman bilmek isterlerdi. Ve genellikle, söylenirdi.

"Beyler," dedi babam. "Lütfen oturun." Üç adam babamın masasının etrafında toplandılar. "Oturabilir miyim?" diye sordu sarışın olan, masamın önündeki sandalyeyi işaret ederek.

"Tabii ki," dedim ve o da sandalyeyi kardeşlerinin oturduğu diğer ikisinin yanına çekti.

Bilgisayarıma geri dönerek, gelen kutumdaki yeni e-postaların bazılarını okudum. Üç yeni vaka vardı ve genellikle babam istediğim vakayı seçmeme izin verirdi.

Her zamanki gibi: eşinin kendisini aldattığından şüphelenen bir kişi, dolandırıcılığı doğrulamak isteyen bir sigorta şirketi, oh... bu vaka umut verici görünüyordu. Kayıp bir kişinin davası.

Bir anne ve baba, yirmi iki yaşındaki oğullarını arıyorlardı...

"Bunu konuşmak için biraz daha özel bir yerde buluşmamız gerekmez mi?" diye sordu Crawford ailesinin en büyüğü, Colton, hatırladığım kadarıyla.

Babam bana baktı ve Colton'a eliyle işaret etti. "Endişelenecek bir şey yok. Hepimiz çok gizliyiz. Ayrıca, benim ofisimi seninkinden daha iyi tanıyorum. Dinleme cihazı ve kamera yok. Senin ofisinde aynı şeyin geçerli olduğundan emin olamazsın. Benim garanti edebileceğim şekilde değil."

"Adam otuz yıldan fazla süredir bu işi yapıyor.

"Onu rahat bırak," dedi diğer siyah saçlı olan.

Açık saçlı kardeş sandalyesinde dikleşti. "Beyler, odaklanalım. Annemizin Rossi'yi bizden neden gizlediğini bulmamız gerekiyor

. Bunu sebepsiz yere yapmazdı. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak için sebebi bilmek istiyorum. Ve belki de beyzbol topumu geri alabilirim."

Gözlerimi devirme isteğimi bastırdım. Zenginler ve oyuncakları. E-postama geri döndüm.

Ailesi, kayıp adamı zayıf yapılı ve kolları ile göğsünde birçok dövme olan biri olarak tanımladı. Oğullarının dövmelerini yakınlaştırmak çekilmiş birkaç fotoğrafını eklediler. Sol kolundaki dövme çok belirgindi. Medusa'nın bir çizimiydi. Kırmızı gözleri ve saçları yerine yeşil yılanları vardı.

"Rossi'nin hala topu elinde olduğunu biliyorum. Henüz satmadı, yani hala onda."

Rossi. Luke tekrar söyledi.

Giancarlo Rossi'yi mi kastetti? Babamın Crawfordlar için bir davada çalıştığını biliyordum, ama bunun Giancarlo Rossi ile bir ilgisi olduğunu hiç söylememişti.

"Tamam. İçeri girip beyzbol topunu alacağız, ama önce bu adamı anlamak için ihtiyacımız olan bilgileri topladıktan sonra," dedi Colton.

Ortanca kardeş daha dik oturdu. "Bir dakika bekle. Bu haneye tecavüz, unuttun mu? Avukatın olarak sana bunu yapmamanı tavsiye etmeliyim."

"Buraya avukat olarak geldiysen, gidebilirsin Ryan. Bunu bizden bu kadar uzun süre sakladığın için hala kızgınım. Ama Rossi'ye karşı çıkacaksak, kurallara göre oynayamayız."

Ryan kalın siyah saçlarını eliyle taradı, sonra yumruğunu kol dayama yerine vurdu. "Evet, yapabiliriz. Aksi takdirde, ondan daha iyi değiliz. Sadece yaratıcı olmalıyız."

En küçük kardeş Luke başını ellerinin arasına gömdü, Colton ise kollarını kavuşturup Ryan'a baktı.

Babam bir kağıt parçası alıp yüzünü ovuşturdu. "Rossi'nin evine girmemizi sağlayacak bazı bilgilerim olabilir."

Luke'un başı hemen kalktı. "Nedir o?" Nefesimi tuttum.

"Rossi'nin aşçısı istifa etti ve yeni bir aşçı arıyor." "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Ryan.

Babam kaşlarını kaldırdı ve sessizce "*Gerçekten bilmek istiyor musun, Bay Avukat?*" diye sordu. Bunun yerine, "Bana bunun için para ödüyorsun, başkalarının bilmediği şeyleri bilmem için, değil mi?" dedi.

Gülümsedim. Babam, muhbirler tuttuğu için bazı şeyleri biliyordu. Birini soruştururken her zaman muhbirler tutardı. Patronları hakkında bilgi paylaşmaya istekli olanlara nakit ödeme yapardı. Çoğu zaman, işverenlerini ihanet etmeyecek gibi görünen yeni bir aşçı işe alındığı gibi zararsız bilgiler paylaşırlardı, ama yine de ekstra para kazanırlardı.

"Bu mükemmel," dedi Luke gülümseyerek. Yüzü tamamen aydınlandı ve ben onun yakışıklı yüz hatlarına hayran kalmaktan kendimi alamadım. Tabii ki o bir ilişkisi vardı ve ben ondan başka bir şey istemiyordum. Ama bir kız bakabilir.

"Yani, oraya gidip onun aşçısı olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Colton.

Luke'un gülümsemesi kayboldu.

Colton yine de devam etti. "O bizim kim olduğumuzu biliyor. Hiçbirimizi yemeğinin yanına yaklaştırmaz."

"Muhtemelen onu zehirleyeceğimizi düşünür," dedi Luke ve Colton, bu öneriyi umursamıyormuş gibi sırtarak gülümsedi.

Hayatta bazen fırsatlar o kadar açık bir şekilde karşımıza çıkar ki, neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi gelir. Ama ben bu hissi görmezden geldim ve yine de sesimi yükselttim. "Ben yaparım."

Dört kişi bana döndü. İlk konuşan babamdı. "Hayır," dedi. "Kesinlikle olmaz."

"Sen kimsin?" diye sordu Ryan.

Gözlerine baktım. "Ben özel dedektifim," dedim.

"Ve kızım." Babam bana dönüp sert bir sesle konuştu. "Sen bu işe karışmayacaksın." Rossi'nin evine girmek istememin nedenini biliyordu ve bunun Crawford'larla hiçbir ilgisi olmadığını da biliyordu. Ama bu benim için bir fırsattı ve onu kaçırmayacaktım.

Üç adam, baba ve kızı arasındaki gerginliği izledi ve kimse tek kelime etmedi.

Babamın kulağına eğildim ve her heceyi ayrı ayrı telaffuz ederek, "Bu harika bir plan ve başka kimse yok." dedim.

Babam başımın üzerinden baktı. "Jim, Rossi'nin evinde aşçı kılığına girip gizli görev yapmanı istiyorum."

Jim bilgisayarından başını kaldırdı. Dudakları büzüldü ve başını salladı. "Olmaz. Ocağı nasıl açacağımı bile bilmiyorum."

"Carl?"

"Bana bakma," dedi karşımdaki beyaz saçlı adam. "O işlere karışmak için çok yaşıyım."

Kibirli gülümsememi saklamaya bile çalışmadım. "Ben yaparım," dedi babam, beni şaşırtarak.

Ama ben başımı salladım. "Bunun çok riskli olduğunu biliyorsun. O evde seni tanıyan çok fazla insan var. Bir gün içinde kimliğin ortaya çıkar."

"Başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor," dedi Colton. Sonra bana dönerek, "Ne zaman başlayabilirsin?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve yüzüm ışıldadı. *Bunu yapacaktım! Gerçekleşecekti.*

"Yarın başlayabilirim," dedim. Sonra kalbim başka bir nedenden dolayı hızla çarpmaya başladı. Dudaklarımı sıkıca kapatarak düşündüm, çünkü bugün yemek yapmayı öğrenmem gerekiyordu.

Natacha

Tabii ki Rossi'nin altı gözlü bir gaz ocağı vardı. Ve sadece bir ocak değil, dolapta yerleşik bir fırın da vardı. Fırına bakarak, ayar düğmesine bastım ve fırının gerçekleştirdiği çeşitli işlevleri okudum. *Et termometresi*. O da neydi? Bu düşünce beni ürpertti.

Neyse ki ocak, dün gece Luke'un evinde pratik yaptığım ocağa benziyordu. Gece yarısına kadar kesip, doğrayıp, karıştırıp, sote ederek uyanık kalmıştık. Ben hiçbir şekilde bir şef değildim, ama Luke kimseyi zehirlemeyeceğime emin olduğunu söyledi.

"Günaydın, Bayan Benett."

Başımı çevirip, takım elbise giymiş, orta yapılı, ince bir adamın bana elini uzattığını gördüm. Beyaz gömleğinin altından altın bir Rolex saat görünüyordu. "Ben Pete Sanders, Bay Rossi'nin kişisel asistanıyım. İş durumunuz nasıl?"

Korkunç.

"İyiyim. Her şey harika, teşekkürler. Oh, lütfen bana Natacha deyin."

Gülümsedi ve başını hızlıca salladı. "Tamam. Çalışanlarımızdan biri sizi çok tavsiye etti, o yüzden hemen işe başlayalım, olur mu?"

Babamın, benim için kendini tehlikeye atan bu çalışana ne kadar para ödediğini merak ediyorum. Yemeklerimi hiç tatmadan bana övgü dolu bir tavsiye yazmışsa, bu iyi bir meblağ olmalı.

"Bay Rossi her sabah saat yedi buçukta kahvaltı yapar ve akşam altı da akşam yemeği yer. Genellikle öğle yemeğini atlar ya da dışarıdaysa bir şeyler atıştırır. Bir misafiri ağırlıyorsa, mümkün olduğunca çabuk size haber veririm. Ama bir saatten fazla önceden haber vereceğimi garanti edemem."

"Halledeceğim," dedim, bunu nasıl başaracağımı hiç bilmeden. Ama bunu sonra düşündüm.

"Güzel." Odayı gözden geçirerek sordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa, beni koridorun sonundaki ofiste bulabilirsin. Soldaki ilk kapı."

Gitmek için döndü ama ben koluna dokundum. "Pete. Şey..." Mutfağa baktım ama hala göremedim. "Buzdolabının nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Gülümsedi. "Tabii ki. Şimdiye kadar her dolabı açıp, kendini evindeymiş gibi hissetmiş olacağını tahmin etmiştim."

Onun sözüne rahatsız bir şekilde güldüm.

Bir aşçı böyle mi yapardı?

Bir dolabı açtı ve parlak bir ışık yandı. "Oh, dolabın içindeymiş. Ne akıllıca," dedim, hiç de akıllıca bulmadığım, aksine sinir bozucu bulduğum halde. "Teşekkürler."

"Rica ederim. Başka bir şey var mı...?" Bekledi ve ilk kez gözleri biraz kısıldı.

"Ben iyiyim. Sonra görüşürüz." Ona el sallıyormuş gibi parmaklarımı salladım. Gözleri daha da küçüldü. Ben de daha geniş gülümsedim.

Kafasını sertçe sallayarak, dönüp gitti.

Uff!

Nefesimi verip ellerimi belime koydum ve devasa odayı inceledim.

Dört duvarın üçünde beyaz dolaplar vardı. Muhtemelen o kapakların arkasında daha fazla mutfak aleti saklıydı. İki buçuk metrelik ada mutfakta ikinci bir lavabo ve bulaşık makinesi vardı.

Neden iki lavabo olsun ki?

Buzdolabını açtım ve içindekileri saydım. Kırmızı et, havuç, brokoli ve çok sayıda sos ve salata sosu. Tamam, bunlarla idare edebilirim.

Luke, internette neredeyse her türlü tarifi bulabileceğimi söyledi ve basitlikleri nedeniyle tavsiye ettiği birkaç web sitesinin adresini yazdı. Telefonumda tarayıcıyı açtım ve en sevdiğim yemeklerden birini aradım. Rozbif.

Luke, bunun en kolay tariflerden biri olduğunu söyledi, çünkü eti baharatlarla ovup belirlenen süre boyunca fırında pişirmem yeterliydi. Ve voilà!

Biraz soğan, kereviz ve havuç çıkardım ve sebzeleri doğramaya başladım.

Havuçları doğramayı bitirdiğimde, sanki biri beni izliyormuş gibi hissettim. Mutfağın girişine doğru döndüm. Ama orada kimse yoktu.

Mutfakta geniş bir arka bahçeye bakan birkaç pencere vardı, ama olağandışı bir şey göremedim.

Kafamı sallayarak bir soğanı aldım ve ikiye böldüm. Keskin koku gözlerimi yakıyordu. Yüzümdeki gözyaşını silerken, birkaç metre uzağımda bir siluet belirdi.

"Önce yıkarsan, o kadar ağlamazsın." Şaşkınlıkla bıçağı düşürdüm.

"*Mi scusi*," dedi kadın, ellerini kaldırarak. "Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim."

Kalbim hızla atmayı bıraksın diye beklerken, yaşlı kadının hiç de üzgün görünmeden yaklaşmasını izledim. Beyaz saçları kısa kesilmişti ve arkası da kısa kesilmişti. Tamamen siyah giyinmişti ama kumaşı pahalıydı, bu yüzden onu sıkıcı göstermiyordu. Daha çok Chanel şıklığı gibiydi.

Gözlerim, adanın önünden geçip bana doğru yürürken onu takip etti. Yüzünde bir gülümseme vardı, ama gözleri beni baştan aşağı süzdü.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Genelde kolay kolay korkmam. Sadece insanlar bana gizlice yaklaştığında korkarım."

O da gülümsedi, bu sefer biraz daha samimi bir şekilde. "Bu iyi. Ben Angela Rossi. Giancarlo'nun büyükannesi."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedim. "Ben Natacha Benett. Yeni aşçı."

"Biliyorum. Tahmin etmiştim."

Göğüslerime bakarak, "Giancarlo seni kendisi mi işe aldı?" diye sordu. "Hayır. Onunla henüz tanışmadım."

Kaşlarını kaldırdı. "Şaşırdım. Genelde güzel olanları kendisi işe alır."

Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildim, çünkü ben pek güzel sayılmazdım. Daha çok hoş diyebilirim. Bu yüzden cevap vermedim, onun bir tür iğneleme yapıp yapmayacağını bekledim.

Ada mutfağının önüne bir tabure çekip oturdu. "Ne yapıyorsun?"

"Roast beef," dedim ve bıçağı tekrar elime aldım. Mümkün olduğunca profesyonel görünmek için elimi sabit tuttum. Yavaşça soğanı kestim. Gitmesini bekledim ama gitmedi. Bir kesim daha yaptım ve soğan suyu gözüme sıçradı.

Kahretsin.

Elimin tersiyle gözümü ovuşturdum ve kesmeye devam ettim. İşimi bitirdiğimde, gözyaşları yanaklarımdan akıyordu.

"Vay canına, *Nonna*, yeni kıza ne dedin?" Kot pantolon ve uzun kollu tişört giyen genç bir adam mutfağa girdi. Masadaki bir elmaya uzandı. Kafası traşlı, yüzü pürüzsüzdü ve yirmi yaşından büyük görünmüyordu. Onu daha önce hiç görmediğimden emindim, ama yüzünde bir şey vardı... tanıdık gelen bir şey.

"Hiçbir şey, Nicky. Beni dinlemedi ve şimdi berbat durumda."

Bıçağı bıraktım ve ellerimi yıkadıktan sonra yüzümü temizlemek için yanaklarıma biraz su serptim.

Nicky buzdolabına gitti ve kendine bir şişe yeşil meyve suyu aldı. "Patron geldi mi? Sabah ilk iş belediye başkanıyla görüşmek istediği için erken gelmemi söylemişti."

"Duymadın mı?" dedi Angela, benden uzaklaşarak. Sesini alçaltarak, "Giancarlo dün gece vuruldu. Hâlâ yatakta yatıyor."

Vuruldu mu?! Kimse bana bunu söylememiştii. Pete neden bana bundan bahsetmedi diye merak ettim.

"Durumu iyi mi?" diye sordu Nicky.

"Evet. Kurşun sadece yan tarafını sıyırmış. İyileşecek. Ama iyileşmesi için birkaç gün geçmesi gerekecek."

"Nicky!" Evin önünden derin bir ses yükseldi ve üçümüz de irkildik. "Neredesin lan?"

"Bana öyle geliyor ki iyileşmesi bitmiş gibi. Görüşürüz, *Nonna*. Hoşça kal, yeni kız."

Ona tek kelime bile etmeden elimi selamlamak için kaldırdım. "O kimdi?" diye sordum Angela'ya.

"O Nicky, Giancarlo'nun şoförü. Yaklaşık bir ay önce bizimle çalışmaya başladı. İyi bir çocuk."

Ön kapının kilitlendiğini duyunca, Giancarlo'nun kahvaltısını yapmadan çıktığını fark ettim.

"Bekle!" diye bağırdım ve kahve fincanını aldım. Ama koridora çıktığımda kimse yoktu.

"Endişelenme. Belediye başkanıyla görüşürken bir şeyler atıştırır."

Sol elimi kalçama koyarken, sağ elimle kahve fincanını tutmaya devam ettim. Bu sabah işimi düzgün yapamadığım için sinirlenerek fincanın sapını sıktım. Güçlü kahvenin kokusu burnuma ulaştı ve Angela'ya baktım. Omuzlarımı silktim ve bir yudum aldım.

O yüksek sesle güldü ve parmağını bana doğru salladı. "Seni seveceğim," dedi. Sonra yanımdan geçip ön kapıya doğru yürüdü. "Giancarlo iyileşene kadar onunla kalacağım. Görüşürüz, *bella*."

Kupamla ona selam verdim ve akşam yemeği hazırlıkları için mutfağa geri döndüm.

Biftekleri buzdolabından çıkararak tezgahın üzerine dikkatlice koydum. Rozbif yemeyi çok severdim ama hiç bu kadar çiğ görmemiştim. Biraz iğrenç görünüyordu. Soğanları bir fırın tepsisine attım ve etleri üstüne koydum.

Baharatlar. Onları nerede bulabilirdim? Pete'in beni tamamen işe yaramaz biri olarak görmesinden korktuğum için ona sormamaya karar verdim. Sol taraftaki ilk dolabı açtım ve mutfakın diğer tarafına geçtim. İçinde tencere ve tavaların bulunduğu çekmeceler, geri dönüşüm, atık ve çöp kutularının saklandığı çekmeceler ve arkasında tam donanımlı bir bar bulunan bir dolap vardı, ama kiler yoktu.

Sonunda, mutfakın diğer tarafına neredeyse vardığımda, orada başka aletlerin saklandığını düşünerek büyük bir dolabı açtım, ama gördüğüm şey beni daha da şaşırttı. Orası dolap falan değildi. Bir kapıydı. Başka bir odaya açılan bir kapı.

Kapıdan geçtim ve kendimi başka bir mutfakta buldum. Burada daha fazla beyaz dolap ve bir tezgah vardı, ama beni asıl şaşırtan şey parlak yeni aletlerdi.

Bu odada da başka bir buzdolabı, ocak ve bulaşık makinesi vardı. Mutfağın yanında başka bir mutfak vardı!

Odayı dolaştım ve başımı salladım. Elbette, bir kiler bekliyordum. Ama başka bir mutfak mı? Hayır, bu başka bir seviyeydi. En azından benim için.

Bu dolapları da incelemeye başladım.

Kim bilir ne bulacağım? Belki de bir sonraki bulacağım şey beyaz bir tavşan olur.

Baharatları bulduktan sonra, Luke'un talimatına göre etin her tarafına sürdüm. Kızartmamın önünde durup memnuniyetle alnımı sildim. Kızartmayı hazırlamak için üç video da izlemiştim ve bazı kısımları atlamış olsam da, gördüklerime tıpatıp benziyordu.

Fırını 350 dereceye ayarladım ve rosto tepsisini içine koydum.

Ellerimi silkeledim ve dönüp Pete'in mutfak girişinde durduğunu gördüm.

"Giancarlo aradı. Vito da akşam yemeğine katılacak."

"Vito kim?" diye sordum, yeni isimleri karıştırmamaya çalışarak.

"Giancarlo'nun sağ kolu. Sık sık akşam yemeğine kalır."

Ben başımı salladım. "Sorun değil. Kızartma iki kişiye yeter."

*

Kahretsin.

Bu rosto bir kişiye zar zor yetiyordu. Büyük bir hamburger boyutuna kadar küçülmüştü. İlk parçayı kestim.

Kuru görünüyor. Belki ikinci parça daha iyi olur.

Biraz daha iyiydi, ama neredeyse hiç suyu yoktu. Yemeği kurtarabileceğini umarak, rostodan sos yapmayı araştırdım.

Pete mutfağa girdi. "Akşam yemeği hazır mı, Natacha? Giancarlo ve Vito yemek masasına oturdular."

Kızartmamı görünce kaşlarını çattı. "Hepsi bu mu?" "Hayır, tam olarak değil. Sosu hazırlıyorum," dedim, biraz un karıştırarak. ve sütü kızartma tavasına döktüm. Çırpma teli ile sıvıyı çırpıttım ama topakları tam olarak gidereemedim.

"Sadece dök ve dışarı çıkar. Otuz dakika içinde çıkmaları gerekiyor."

"Peki." Diye homurdandım ve ellerimi siyah pantolonuma sildim.

İki beyaz tabağa iki parça et koydum ve üzerine sos döktüm. Üç büyük topak kenara düştü. Bir kaşık dolusu havuç aldım ve topakların üzerine bıraktım.

"Hadi, hadi," dedi Pete, beni yemek odasına doğru eliyle işaret ederek. Sanki bir tür yarış gibiydi ve diğer herkes çoktan koşmaya başlamıştı. Neredeyse nefesim kesilmiş halde yemek odasına girdim.

Gözüm iki adama takıldı. Biri büyük yemek masasının başına, diğeri ise onun sağına oturmuştu. Sağdaki adamın profilini görebiliyordum. Benim yaşlarımda, yirmi beş yaşında gibi görünüyordu. Kısa, düz, siyah saçları vardı ve yanındaki adamdan daha tıknaz bir yapısı vardı.

Giancarlo'nun yüzünü göremedim, ama koyu renk saçları vardı ve arkada beyaz yakasına değen kısımda hafif dalgalıydı. Sağ elini gördüm. Üzerinde bir dövme vardı. Ne olduğunu anlayamadım, ama mavi mürekkeple yapılmış dairesel bir tasarımdı.

Ayrıca her iki elinde de birkaç yüzük takıyordu.

Yavaşça tabakları erkeklerin önüne indirdim.

Vito boğazını temizledi ve yumruğuyla ağzını kapattı. Dudakları hafifçe yukarı kıvrılarak bir gülümsemeye benzedi.

"Bu ne?" diye sordu Giancarlo. Derin sesi, dışarısı karanlık olmasına rağmen yeni uyanmış gibi boğuktu.

Yutkundum. "Bu rosto."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldandı Vito ve öksürdü. Kesinlikle gülmemeye çalışıyordu.

Odanın dışına çıktım ve başımı ellerimin arasına gömdüm. Bu bir felaketti. Luke'a mesaj attım.

Ben: Sanırım rosto biftek iyi pişmemiş. Luke: Neden?

Ben: Çünkü kestiğimde eski bir ayakkabı gibi görünüyordu. Luke:

Sıcaklığı ölçtüğünde ne kadar çıktı?

Ben: Ölçtüm mü? O da ne demek?

Luke: Rozbif pişirirken et termometresi kullandın, değil mi?

Kahretsin. Et termometresi bu muydu?

Ben: Hayır. Videonun o kısmını atlamış olmalıyım. Sorun değil. Bir dahaki sefere doğru yaparım.

Luke: Bana buzdolabının içindekilerin fotoğrafını gönder. Senin için haftalık menü hazırlayayım.

Ben: Hayatımı kurtardın, teşekkürler!

"Natacha," Pete mutfak girişinden içini çekti. Yüzü solgundu ve kravatını gevşetti.

"Evet?"

"Şey... kızartma... o..."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Biliyorum. Bir dahaki sefere daha iyi yapacağım. Et..." O başını salladı. "Bir dahaki sefer olmayacak."

"Ne?"

"Üzgünüm. Ama Giancarlo seni kovdu." "Ne yaptı?!"

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Utanç yanaklarımı yakıyordu. Hayatım boyunca hiç kovulmamıştım. Boynumdan yukarıya doğru yayılan sıcaklık utançtan öfkeye dönüştü.

Beni kovuyorsa, bunu yüzüme karşı yapma nezaketini gösterebilirdi. Mutfaktan fırlayarak, gözleri fal taşı gibi açılmış Pete'in yanından geçip yemek odasına girdim.

Adamlar masadan kalkıp gitmeye hazırlandılar, ama ben buna izin vermedim. Sadece vekaleten beni kovmaması gerektiği için değil, aynı zamanda ona bunu yapmasına izin veremeyeceğim için de. Chase'in öldürüldüğü geceye dair ipuçları bulmak için evini aramaya bile başlamamıştım...

"Affedersiniz, Bay Rossi," dedim. "Sizinle konuşmak istiyorum."

Giancarlo aniden döndü ve elini hızla beline götürdü.

Bu hızlı hareket dikkatimi dağıttı. *Onu oradan mı vurmuşlardı? Öyle olsaydı, vücudunu öyle bükmesi doğru olur muydu?*

Sakal izleriyle kaplı güçlü bir çenesi vardı, ama keskin elmacık kemiklerini ve sol kaşının altındaki yara izini açıkça görebiliyordum. Gözleri siyahtı ama bana ateşli bir bakış atıyordu.

"Ee?" dedi. Derin sesi odanın her yerinde yankılandı. Adamın kesinlikle korkutucu bir havası vardı.

"Şey, beni kovamazsınız," dedim ve rahatsız bir şekilde yutkundum. Boğazım sıkışmış gibiydi.

"Sen yemek yapamıyorsun. Yani seni kovabilirim. Seni tavsiye eden kişiyi de kovmalıyım." Beni baştan aşağı süzdü. "Ama belki

gizli amaçları vardı."

Dönüp gitmek üzereydi.

"O et parçasına alışkın değildim. Onu ben satın almamıştım. Sabah ilk iş olarak, marketten kendim gidip malzemelerimi seçeceğim. Yanlış malzemelerle yemek yapamam, tıpkı sizin doğru aletler olmadan işinizi yapamayacağınız gibi."

Hareket etmedi, ben de devam ettim. "Yarınki yemek daha iyi olacak." Boğazımı temizledim. "Çok lezzetli olacak."

Vito patronuna baktı, ağzında alaycı bir gülümseme vardı. "Ona bir şans daha vermen gerektiğini düşünüyorum."

"Neden böyle dediğini biliyorum, Vito. Ama benim ihtiyacım olan bir aşçı, göz ziyafeti değil."

Göz ziyafeti!

"Sadece bir yemek daha yapmama izin ver. Beğenmezsen, sonra beni kovabilirsin. Hatta istifa bile ederim."

"Pete," dedi Giancarlo, başımın üzerinden bakarak.

Asistanı odaya kafasını uzattı. "Evet, Bay Rossi." "Aşçı pozisyonu için başka kimler var?"

"Şey... Şey..."

Giancarlo yüzünü ovuşturdu ve tavana baktı. "Aramaya başla. Yarın için en az iki yeni aday istiyorum."

Kalbim sıkıştı. "Bay Rossi..." diye başladım.

Bana parmağını doğrulttu. "Bir şansın daha var. Sonra başka birini alırım. Sakın batırma."

Birinin bana küfür etmesinden hiç bu kadar memnun olmamıştım. "Kötüye kullanmayacağım. Söz veriyorum."

Odayı terk ederken onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. "Adın Natacha, değil mi?" Derin sesi, ben çıkmadan önce bana ulaştı. O sesin emir verdiğini ve tartışmaya yer bırakmadığını hayal ettim.

"Evet," dedim ve durup ona döndüm. İkinci bir şansın verdiği fırsatla kalbimin hafiflediğini hissederek omuzlarımı gevşettim. "Sana Giancarlo diyebilir miyim?"

Bana baktı; bakışları hiç sarsılmadı. "Hayır."

Sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Giancarlo

Vito beni yemek odasından koridora kadar takip etti. "Nicky'yi ara. Arabayı getirmesini söyle. Yemeğe çıkıyoruz."

O başını salladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Dönüş yaparken dikişim açılmış olabilir. Yan tarafımı düzelteceğim, beş dakikaya çıkarım."

"Nicky'ye nereye gittiğimizi söyleyeyim?"

Dudaklarımdan bir sezgi süzüldü. "Luxor'un sahibiyle konuştun mu?"

Vito ellerini ceplerine soktu. "Evet. Satmak istemedi."

"Ne kadar teklif ettin?"

"Senin dediğin gibi piyasa değerinden." Gözlerimi kapattım.

Benim için çalışan herkes işe yaramaz mı? Ona piyasa değerinden başlamasını, orada bitirmemesini söylemişim.

"Nicky'ye Luxor'a gideceğimizi söyle. Bir anlaşma yapacağım."

Yatak odama gidip banyoya girdim. Beyaz gömleğimin düğmelerini açıp aynada bandajımı kontrol ettim. Kan yoktu. Muhtemelen bir sorun yoktu. Emin olmak için bandajı çekip açtım. Siyah dikişler lekeli kırmızı deriyi kapatıyordu ve kahverengi iyot her şeyi olduğundan daha korkunç gösteriyordu. Doktorlar şanslı olduğumu söylediler. Birkaç santim daha ileride kurşun karaciğerimi vuracaktı.

Yarayı kapattıktan sonra gömleğimin düğmelerini ilikledim ve ön salona geri döndüm. Ama Vito artık yalnız değildi.

"Giancarlo!" Nonna beni görünce sevinçle bağırdı. "Bu sabah geldiğinde uyuyordun ve seni uyandırmak istemedim."

Bana doğru koştu ve elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Nasılsın?"

"İyiyim Nonna. Geri gelmene gerek yoktu."

Başka bir ses daha duyuldu. "Tabii, ona acıyın, iki kez buraya gelmek zorunda kalan benim," dedi üvey annem Joanne, omzundaki deri çantasını düzeltirken. Nonna üvey annem, üvey kız kardeşim ve üvey erkek kardeşimle birlikte yaşıyordu.

"Ceketini alabilir miyim?" diye sordu Vito, Joanne'e.

"Hayır, kalmayacağım." Arkasına dönüp, daha önce fark etmediğim küçük bir valizi işaret etti. "Ama onu alabilirsin."

Kaşlarımı çatarak Nonna'ya döndüm. "O ne?"

O da benim gibi kaşlarını çattı, ama onun kaşlarında şaşkınlıktan çok hayal kırıklığı vardı. "Tabii ki burada kalacağım. Sen iyileşene kadar."

Kafamı salladım. "Oh hayır. Hayır, hayır, hayır. Düşüncen için teşekkür ederim, ama burada kalamazsın." Mahremiyetimi seviyordum.

İki yumruğunu beline koydu. "Neden?" "Çünkü... çünkü..."

"Çünkü o fahişelerini buraya getirmek istiyor."

Üvey anneme bir bakış attım, sonra tekrar Nonna'ya döndüm. "Gece gündüz çalışacağım. Beni neredeyse hiç göremeyeceksin. Hafta sonu ziyaret edeceğime söz veriyorum."

"Oh, bakıcıya ihtiyacım yok. Zaten zamanımın çoğunu mutfakta geçireceğim. Bak ne kadar zayıflamışsın," diyerek karnımı okşadı. "Karnın çok düz. Hiç yemek yiyor musun?"

At kadar yiyordum ama tabii ki bu gece, o konuşmasını bitirir bitirmez midem guruldadı ve yüzü memnuniyetle parladı. "Seni şişmanlatacağım. Göreceksin."

İnledim. Kulağa ne kadar cazip gelse de, şu anda hayatım her zamankinden daha yoğundu. "İki günlüğüne ziyarete gelebilirsin, Nonna. Sonra seni eve geri götüreceğim. Tamam mı?"

"İki gün yetmez..."

"İki gün," diye kararlı bir şekilde tekrarladım.

"Peki. Sen de tıpkı baban gibisin."

Babam gibi değildim. İnsanları ondan daha fazla zorluyordum. Bu yüzden o hapisane hücresinde oturuyordu ve ben kurşun yarası almıştım. Kulağa tuhaf gelse de, benim yöntemimi tercih ediyordum. Ya büyük oynayacaktım ya da

ya da eve dön. Ya ailemizi mafya dünyasının zirvesine çıkaracaktım ya da bunu yapmaya çalışırken ölecektim.

"Harika. Ben gidiyorum o zaman," dedi kayınvalidem, siyah elbisesinden tüyleri silkelerken. "Angela'yı mutlaka kendin bırak, çünkü önümüzdeki birkaç günlüğüne uzaklara gideceğim. Kadınlarla spa gezisi."

Başımı salladım ve gitmesini bekledim. Gözlerim onun küçümsemesini yansıtmış olmalıydı.

Geri döndü. "Ah, aklıma geldi de. Babanı ara. Caruso ailesiyle bir anlaşma yapmanı istiyor. İşleri yoluna koymak ve daha fazla çirkinlikten kaçınmak için."

İşleri yoluna koymak mı! "Hayatta yapmam."

Kollarını kavuşturdu ve parmağını bana doğrulttu. "Bu iş daha da büyümesin, Giancarlo! Anlıyor musun?" Sesi titriyordu. "Çocuklarım..." Yutkundü. Endişesi samimiydi, ama bana yabancı geliyordu. Tabii ki bu beni daha da sinirlendirdi.

"Burada aile işleriyle ilgili kararları ben veririm. Bana ne yapmam gerektiğini söyleme."

"Sen sadece kendini düşünüyorsun. Çok bencilsin!" diye bağırdı.

Onun yaşadığı evin faturalarını ben ödüyordum ve tüm masraflarını ben karşılıyordum. Eğer benim işleri yürütme şeklimi beğenmiyorsa, kendi lanet faturalarını kendisi ödeyebilirdi. Ama ben bunu söylemeyecektim ya da yapmayacaktım. Ben aileme bakıyordum.

Öfkeli sözleri içimde tutmak için dişlerimi sıktım. Beni hiç sevmemişti. Babam hapse girdiğinde beni ailenin reisi yapmasına hiç itiraz etmemişti, çünkü oğlunun hedef olmasını istemiyordu.

Ben. Ben feda edilebilirdim.

"Kiminle evlenirsen evlen, ona acıyorum." Ceketinin düğmelerini ilikleyerek gitmeye hazırlandı. "Yoluna çıkan herkesi inciteceksin."

Bu sözler ilk kez duyduğumda beni daha çok incitirdi. İlk kez duyduğumda, çok acı vericiydi.

"Joanne," Nonna yanımda fısıldadı. "Giancarlo vuruldu.

Belki de başına gelenlere biraz sempati duyabilirsin."

Büyükannemin omzuna hafifçe vurdum ve Joanne'e doğru bir adım attım.

"Gelecekteki karımla ilgili endişelenmeyi bana bırak. Sen oğlunla ilgilen." Ona asla evlenmeyeceğimi söylemeye niyetim yoktu. Bu, düşmanlarımın bana karşı daha savunmasız hale gelmesine neden olurdu. Vurulacak bir hedef daha olurdu. Ve sevdiğim birine bunun olmasını izin veremezdim.

Joanne gittikten sonra Nonna'ya döndüm. "Misafir odasını hazırlamam için bana bir dakika ver."

"Hayır, hayır. Sen gidiyordun. Buraları iyi bilirim. Git sen. Ben idare ederim."

"Emin misin? Bu akşam sadece bir toplantım var, sonra eve döneceğim."

Gülümsedi ve yanağımı okşadı.

Bunu bu kadar sevmemem gerekirdi.

"Görüşürüz, *Gigi*."

Onun 1,5 metrelik minik bedeni uzaklaşırken, sanki bir kamyon çarpmış gibi hissettim. O kadın, bu işi sürdürmemin sebebiydi. Ailesine yeni bir hayat kurmak için bu ülkeye gelmişti. İtalya'nın en acımasız adamlarından biriyle evlenmişti, ama o, onun için sadece memleketinden gelen bir çocuktü. Onu koşulsuz sevdi ve aynı sevgiyi babama, şimdi de bana aktardı. O, imparatorluğumu kuracağım kaya gibiydi.

"Gidelim," dedim Vito'ya ve ön kapıdan dışarıdaki bekleyen arabaya koştum.

"Selam patron!" Nicky ön koltuktan seslendi. "Bu gece nasılsın?"

"Harika, Nicky," dedim ve arka koltuğa oturdum. "Luxor'un nerede olduğunu biliyor musun? Şehrin diğer tarafında."

Arka aynadan Nicky'nin dudaklarını büzüşmesini izledim, sonra gözleri benimkilere takıldı ve zorla büyük bir gülümseme attı. "Tabii ki biliyorum."

Garajdan çıktı. "Hey, patron. İçeri girmeme gerek yok, değil mi?"

"Hayır, arabada kalıp göz kulak olmanı tercih ederim. Ama ihtiyacım olduğunda hazır ol."

Nefes alırken başını salladı. "Tamam."

Tepkisini ölçmek için onu birkaç dakika daha izledim, ama o sadece önündeki yola bakıyordu.

Onun gerginliği, bu fare sorunuyla ilgilenmem gerektiğini hatırlattı, özellikle de Sangunero'nun saldırısına yakında cevap vermeyi planladığım için. Hızlıca cevap vermeli ve onlara beni yavaşlatamadıklarını bilmelerini sağlamalıydım. Hiç de bile. Aslında tam tersi. İlham almıştım.

"Frank'i ara ve bu akşam benimle buluşmasını söyle. Adresi ona mesaj atacağım. Birkaç hafta oldu ve bize bazı bilgiler borçlu." Frank, Caruso ailesinin işinde bizim iç adamımızdı. Genellikle her hafta haber verirdi, ama ondan haber almamıştım.

Luxor'a girmek, başka bir bara girmek gibi hissettirdi. Daha önce hiç içeri girmiş olmasam da, nasıl bir yer olduğunu biliyordum. Bar, odanın ortasında yer alıyordu ve etrafında masalar ve dans pisti vardı.

Ryan'ın kız arkadaşını aradım, ama bu gece çalışmıyor gibi görünüyordu. Bizi oturturken hostese bunu doğrulamasını istedim.

"Hayır, Laura bu gece çalışmıyor. Artık sadece cumartesi geceleri çalışıyor." "Artık paraya ihtiyacı olmadığına eminim," dedim ve kadın gülümsedi.

"Hayır, ihtiyacı yok." Dudaklarını yaladı. "Size bir şey getireyim mi?"

"Bir şişe tekila."

"Bütün şişe mi?" diye sırıttı ve kalçasını yana doğru eğdi.

"Evet, şimdilik bir tanesiyle başlayalım." O da başını salladı ve uzaklaşırken kalçalarını salladı.

Kadınların bunu yapmasına bayılıyordum.

"Sahibi geliyor, Jim. Buraya gelirken ona mesaj attım."

Bize yaklaşan adam siyah tişört ve siyah kot pantolon giyyordu. Kafası traşlıydı ve elleri yerinde durmuyordu. Ellerini pantolonunun kenarlarına sildi, sonra birini bana uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Rossi."

"Ben de memnun oldum," dedim ve önümdeki koltuğu işaret ettim. "Beni sevmediğinizden endişelenmiştim."

"Neden böyle bir şey söylüyorsunuz?"

Dudaklarımı büzdüm ve kaşımı kaldırdım. "Çünkü buradaki ortağıma bizimle çalışmak istemediğinizi söylediniz."

"Hayır, öyle demedim. Ona burayı satmakla ilgilenmediğimi söyledim."

Gülümsedim. "Aynı şey, Jim. Ve bunu hakaret olarak alıyorum." "Öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Şey, seni kırmak istemedim. Ben... ben sadece..."

Garson, sinirlerimi bozmadan önce onun gevezeliklerinden kurtardı. Bu Jim için iyi bir haberdi. "Teşekkürler, tatlım," dedim ve Jim'e bir içki doldurdum.

"Teşekkür ederim," dedi ve tekilayı yudumlarken bardağın kenarından bana baktı.

Kim tekilayı *yudumlar* ki?

"Senin en iyi arkadaşın olacağım, Jim. Biliyorsun, değil mi?" "Öyle mi?"

"Tabii ki. Nedenini biliyor musun?"

Elini salladı ve kot pantolonuna sürterek odanın içinde etrafına bakındı.

Gözlerimi kapattım ve başımı sallamaktan kaçındım. Bu adamlar tam birer korkaktı. Onu tehdit etmiyordum bile. Ona arkadaşım diyordum. Düşmanlarıma davrandığım gibi ona davransaydım, altını sıçardı.

"Sen çok zengin bir adam olacaksın, Jim. Bu barın sana kazandırabileceğinden çok daha zengin."

Kot pantolonunu ovmayı bıraktı.

Sonunda.

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Bu yer için sana üç milyon dolar ödeyeceğim. Bir milyon bile etmez. Ama bu kişisel bir mesele ve ben onu istiyorum. Yani Jim, bugün senin şanslı günün."

Yutkundu. "Ciddi misin?"

Gözlerine baktım. "Evet. Hayatını değiştireceğim."

Kafasını sallayarak güldü. "Bu yer için bana üç milyon ödeyeceğine inanamıyorum."

Başımı salladım ve bir shot tekila içtim.

Dudaklarımı yalayıp, "Doğru. Şimdi, anlaştık mı Jim?" dedim.

O kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsedi ki arka azı dişlerini görebildim. Elini uzatarak, "Kesinlikle, lanet olsun" dedi.

Natacha

Bu bir felaketti. Daha başlamadan bu işi neredeyse kaybetmiştim.

Yemek yapma becerimi geliştirmeliydim. En azından buraya gelme amacımı gerçekleştirene kadar, yani Chase'in araba kazasıyla ilgili gerçeği öğrenene kadar Giancarlo'yu memnun edecek kadar iyi olmalıyım. Ve tabii ki beyzbolu da.

Markete giderken Luke'u aradım.

"Selam Natacha. Dün gece nasıl gitti? Rozbif nasıl oldu?" İnledim.

"Berbattı. Beni kovdu."

"Ne!"

"Merak etme, ikinci bir şans için yalvardım ve neyse ki bana bir şans daha verdi. Bir daha batıramam."

Luke derin bir nefes aldı ve nefesim arabamın camlarından sekti. "Kovulamazsın. Bir daha onun evine bu şekilde girebileceğimiz bir şansımız olmayacak."

"Biliyorum." Şerit değiştirmeden önce kör noktayı kontrol ettim. "Yapabileceğim birkaç basit tarif indirdim. *Positano Grocery*'de de kendi yaptığım gibi sunabileceğim hazır yemekler var."

"Şimdilik iyi bir fikir. Ayrıca, dondurucuda sana verebileceğim lazanya ve ertesi gün spagetti için fazladan sos var. Bu akşam lazanyayı yap. Çok sevecektir. En iyi yemeklerimden biridir."

Marketin önündeki park yerine girip arabayı park ettim ve rahat bir nefes aldım. "Harika, Luke. Teşekkürler. Bu bana biraz zaman kazandıracak, kesin."

"Sorun değil. Yarım saat sonra lazanyayı markete getireceğim."

"Tamam. Görüşürüz."

Arabayı koridorda iterek listemi kontrol ettim. Haftalık menü planlamış ve birkaç malzemeyi yazmıştım. Bu akşam Luke'un lazanyası, yarın spagetti, perşembe günü kızarmış tavuk ve

cuma günü biftek. Pete, Giancarlo'nun cumartesi geceleri sık sık dışarıda yemek yediğini söyledi, bu yüzden o gün için endişelenmeme gerek yoktu. Bu haftayı atlatabilirim, evi aramak için yeterli zamanım olurdu.

Bir süre sonra Luke, büyük bir kutu ile mağazanın dışında beni bekliyordu. "Teşekkürler," dedim ve yiyecekleri bagajıma yükledim.

"Beni haberdar et. Nasıl gittiğini bana söyle."

Bagajı kapatıp ona döndüm. "Söylerim."

Yüzü ciddileşti ve gözlerimin içine baktı. "Sana iyi davranıyor mu?"

"Şey, beni kovması dışında, benimle neredeyse hiç konuşmadı."

"Bu iyi bir şey, Natacha. Onun hakkında çok az şey biliyoruz, ama bildiğimiz şeyler iyi değil."

Başımı salladım. "Endişen için teşekkür ederim, Luke. Ama babama bu konuşmayı yapmazsın. Kendimi idare edebilirim."

"Giancarlo, babanıza kendini kabul ettirmeye çalışmazdı."

Kollarımı kavuşturdum. "Giancarlo'nun kadınlara saldırdığına dair bir şey duydu mu?"

Kafasını salladı ve kaşlarını çattı. "Hayır, duymadım. Ama onun bir aziz olduğunu da düşünmüyorum. Sadece dikkatli ol."

Adamın kötü şöhretli bir mafya patronu olduğunu biliyordum, bu yüzden Giancarlo adına neden kırıldığımı bilmiyordum.

"Beyzbol topunu geri almadaki gelişmelerden seni haberdar edeceğim," dedim ve sürücü kapısını açtım. "Teşekkürler, Luke."

O başını salladı ve ben uzaklaşırken beni izledi.

Giancarlo'nun evine girince, gizli mutfığa minnettar oldum. Böylece kimse görmeden lazanyayı çözebildim. Fazladan sosu da buzdolabına koydum. Diğer market alışverişlerini yerleştirdikten sonra, kiler kapısını açtım ve neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

"Ah!" diye bağırdı Nonna, göğsünü tutarak.

"Çok özür dilerim," dedim, çılgılığımın onu benim kadar korkuttuğunu fark ederek. "Mutfakta kimse olduğunu bilmiyordum."

Elini yanağına koyarak, sanki bunu bilmem gerekmiş gibi bana baktı. "Bu kadar kolay korktuğunu bilmiyordum."

Öyle değildim, ama onun böyle düşünmesi gerçeği bilmekten daha iyiydi. Luke'un bana verdiği yiyecekleri saklamak zorunda kaldığım için biraz gergin olduğumu. Tezgâhın üzerinde soğan ve kerevizi fark edince, onun birkaç dakikadır orada olduğunu anladım. "Ne yapıyorsun?"

Başını eğdi ve "Ne yapıyorum gibi görünüyor? Yemek pişiriyorum, tabii ki." dedi. Kerevizi aldı ve küçük lavaboda yıkadı. "Giancarlo iyileşiyor. Minestrone çorbam bunun için harikalar yaratacak."

Bir yanımda kırılmış gibi davranmak istiyordu. Sonuçta o benim alanıma izinsiz girmişti. Ama onun soğanı ve kerevizi ustaca doğradığını izlerken, bunun tam da ihtiyacım olan şey olabileceğini fark ettim. Bir ustanın işini izlemek. Bu, video izlemekten çok daha iyiydi. Farkında olmadan, Nonna bana çok ihtiyacım olan bir eğitim veriyordu.

"Bu, akşam yemeği için hazırladığım lazanyaya yakışır mı?" diye sordum, doğrama sırasında elini değil, sadece sebzeyi hareket ettirmesini dikkatle izleyerek.

"Hayır. Minestrone öğle yemeği için."

"Oh, Pete, Giancarlo'nun evde öğle yemeği yemediğini söyledi."

Kaşlarını kaldırdı ama gözlerini soğandan ayırmadı. "Ben buradayken öğle yemeğini evde yiyecek."

Soğanı ince ince doğradıktan sonra, küçük bir tabağa koydu. Bir demet havuç ve fasulyeyi alıp lavaboya attı ve onları da yıkadı. "Demek lazanya yaptın?"

Dişlerimi sıktım. "Evet. Bu akşam lazanya yapacağım." *Bu tam olarak yalan sayılmazdı, değil mi?*

"Sebzeli mi, etli mi?"

Yutkundum ve gözlerimi kısa bir süre kapattım. Luke'a bu soruyu sormamıştım. Doğru seçimi yaptığımı umarak, "Etli" dedim.

"İyi." Başını salladı. "Et, daha hızlı iyileşmesine yardımcı olur."

Bir tavaya zeytinyağı döktü ve soğanları ve kerevizi attı. Sonra biraz sarımsak doğradı. Neden soğanlarla aynı anda sarımsak ekmediğini merak ettim.

Çorbasında kullandığı malzemeleri ve kullandığı sırayı not ettim. Marul gibi görünen ama sapı kırmızı olan yeşil yapraklı sebzeler ekledi. Telefonumu çıkarıp farklı marul türlerini araştırdım. İsviçre pazı. Evet, tabii ki. Daha önce yemiştım. Çiğken aynı görünmüyordu.

Tencereyi birkaç kez iyice karıştırdıktan sonra, ellerini önlüğüne sildi ve gülümsedi. "Bu kadar yeter. Birkaç saat sonra hazır olur."

Saatine bakarak gülümsedi. "Telenovela'mın zamanı geldi. Sonra görüşürüz."

Ben de gülümsedim. "Görüşürüz." Sonra aklıma bir düşünce geldi ve gülümsemem kayboldu. "Akşam yemeğine kalacak mısınız?"

Kaşlarını çattı. "Evet, tabii ki," dedi. "Lazanya en sevdiğim yemektir."

Boğazımdaki düğümü yutkundum ve fısıldadım. "Harika."

Nonna mutfaktan çıktı, ben de sessizce onu takip ettim. İlk aramamda oradan uzak durmak için hangi odaya girdiğini not ettim.

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım. Luke'un herkesin dediği kadar iyi bir aşçı olmasını umuyordum. Aksi takdirde, bu beyzbol topunu ve Chase ile ilgili cevapları bulmak için tek şansım bu olabilirdi.

Cesaretimi toplayarak duvardan ayrıldım ve aramaya başladım.

Giancarlo, ben markete gitmeden önce evden çıkmıştı. En azından öğlene kadar dönmemesini umuyordum. Pete haklıysa, akşam yemeğine kadar dışarıda olacaktı, ama Nonna öğle yemeğine döneceğini söylemişti.

Omuzlarımı geriye doğru çekip koridorda yürüdüm. Pete'in ofisi mutfaka en yakın olanıydı. Neyse ki tuvalet onun kapısının yanındaydı. Beni geçerken görürse, oraya gittiğimi sanırdı. Bunun yerine, tuvaletin kapısından geçip Giancarlo'nun ofisine girdim.

Kapıyı arkamdan kapatırken kalbim hızla atıyordu. Beni burada bulursa, Pete'e kaybolduğumu açıklayamazdım. Hayır. Kimsenin o kapıyı açmaması için dua etmeliydim.

Giancarlo'nun masasına koşarak, sağdaki ilk çekmeceyi açtım. Kalemler, bir blok kağıt ve bir granola bar. Dikkat çekecek bir şey yoktu.

Ancak ikinci çekmeceyi açtığımda elimi geri çektim. Kilitli olmayan bir çekmecede bulunan silah beni şaşırtmamalıydı. Sanırım mantıklıydı — etrafta çocuk yoktu ama eminim birçok düşmanı vardı.

Çekmeceyi dikkatlice kapattım ve üçüncü çekmeceyi açtım. Bu çekmecedeki dosyalar vardı. Hayır. Hiçbir şey yoktu.

Sonra, masanın arkasındaki raflara döndüm. Parmaklarımı deri ciltli kitapların sırtlarında gezdirdim. Farkında olmadan, odunsu kokularını içime çektim. Raflarda kutu ya da çekmece yoktu, içinde beyzbol topu saklanacak hiçbir şey yoktu.

Ellerimi belime koyarak döndüm ve odanın içindeki her yere baktım. Masanın önünde iki sandalye vardı ve duvardaki Van Gogh'un Yıldızlı Gece tablosunun kopyası dışında odada kontrol edilecek başka bir şey kalmamıştı.

Tabloya doğru yürüdüm. Fırça darbeleri bir kopya için inanılmazdı. Parmaklarımı karmaşık altın çerçeveye koyarak onu duvardan çektim. Hiçbir şey yoktu. Çerçevenin arkasında gizli bir kasa veya bölme yoktu.

Anladığım kadarıyla, bu oda temizdi.

Kulağımı kapıya dayadım ve dinledim. Diğer tarafta hiçbir ses duyamıyordum. Yavaşça kapı kolunu çevirdim ve kafamı dışarı çıkardım. Etrafta kimse yoktu. Nefes vererek, doğruca tuvalete doğru yürüdüm. Tuvaleti sifonu çektim ve birkaç dakika suyu akıttım, sonra Pete'in ofisinin kapısından geçtim. Masasından başını kaldırmadı, bunu iyiye işaret olarak aldım.

Nonna ve Pete'in meşgul olduğu bir saat içinde diğer iki odayı da kontrol ettim. Oturma odası ve oyun odası. Birisi aceleyle bilardo oyununu bırakmış, toplar hala masanın üzerinde dağınık haldeydi. Bir atış yapmak istedim ama kendimi tuttum.

Mutfağa geri döndüğümde ön kapı açıldı.

Giancarlo ve Vito geri dönmüştü. Sanırım Nonna haklıydı.

İkinci mutfağa dönüp lazanyayı kontrol ettim. Buz erimiş ve sosun kıvamı azalmıştı, birkaç köfte dışarı çıkmıştı.

Neyse ki vejetaryen değildi.

Telefonumu çıkardım ve bu akşam için bir salata tarifi aradım. Bir parçam, tam bir sahtekar gibi hissetmemek için bir şeyler yapma ihtiyacı duyuyordu. Her şey bir aldatmacadan ibaret olsa da, yemek hazırlamanın tatmin edici bir yanı vardı. Nonna'nın

minestrone'sini özenle ve dikkatle hazırlamasını seviyordum. Torununu iyileştirmeye yardım etmek istiyordu.

Bu akşamki niyetim o kadar asil değildi. İşimi kaybetmemek ve aramaya devam etmek istiyordum. Ama daha az çaba sarf edemezdim.

Buzdolabından bir soğan aldım ve doğramadan önce yıkadım. Birkaç dilim kestikten sonra gülümsedim.

Nonna haklıydı. Gözyaşı yoktu.

*

Üç saat sonra mutfak harika kokuyordu.

Peynirli lazanyanın sıcak kokusu burnuma kadar geldi. Yanmaması için üç kez kontrol ettim, ama Luke son iki dakika için ızgaraya ayarlamamı, böylece üst tabakanın çıtır çıtır olacağını söyledi. Burnum cam fırın kapısına neredeyse değecek kadar yaklaştım ve peynirin kabarcıklar oluşturmasını izledim.

Sonunda, lazanyayı kesip ilk dilimi çıkardığımda, mozzarella peyniri, çatala çevirip çıkarmak zorunda kalana kadar yapışık kaldı. Nefes kesiciydi.

Vito ve Nonna, Giancarlo ile akşam yemeğine katılacaklardı, bu yüzden üç porsiyon tabağa koydum ve yemek odasına gittim. Bu gece herkes daha rahat giyinmişti. Belki de salı günü olduğu içindi. Vito siyah bir tişört giymişti, Giancarlo'nun gri uzun kollu gömleği ise vücuduna tam oturmuş, göğsünün ve kollarının hatlarını ortaya çıkarmıştı.

Nonna, boynuna ince altın bir haç takmış, sade siyah bir etek ve bluz giymişti.

Yemekleri önlerine koyarken nefesimi tuttum. Vito kaşlarını kaldırdı. "Aslında kokusu çok güzel." Çatalını alıp makarnayı karıştırdı. Deliklerden sos ve buhar sızdı. Nonna makarnayı kaldırıp lazanyanın içini inceledi. Peynir parçaları makarnayı bir arada tutuyordu. "İyi mozzarella kullandığını görebiliyorum."

Ama asıl önemli olan Giancarlo'nun tepkisiydi. Yemeğini incelemeler, sadece çatalının kenarıyla dilimini kesti ve büyük bir parçayı ağzına attı. İlk başta hızlıca çiğnedi. Sonra çenesi yavaşladı.

Gözleri solunda oturan Nonna'ya kaydı. "Ona yardım ettin mi?"

Nonna, dört parmağı ve başparmağıyla göğsünü işaret etti. "*Ben mi?* Hayır, hiç de değil."

Merakla, dikkatlice bir ısırık aldı. Kaşlarını çatığında, kalbim neredeyse durdu. Bir ısırık daha aldı ve yavaşça çiğnedi. Bilmiş bir şekilde başını salladı ve "Bu çok iyi" dedi.

Ağızına bir çatal daha koyan Giancarlo, o kadar boğuk bir sesle inledi ki, bu ses beni hazırlıksız yakaladı ve mideme bir yumruk gibi çarptı. Gözlerini kapattı, koyu renk kirpikleri yüksek elmacık kemiklerinin hemen üzerinde yayıldı ve titredi. Bir anlığına, zevkten kendinden geçti. Ve ben gözlerimi ondan ayıramadım.

"Vay canına, çok iyiydi." Vito'nun tabağında çatalının çıkardığı ses beni irkitti. İki dakikadan az bir sürede yemeğini bitirmişti.

"Bu, kalabileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordum ve bakışlarımı Giancarlo'nun yüzüne çevirdim. Gözleri benimkileri aradı ve kısıldı. "Et yemeklerinizi geliştirmelisiniz, ama bir süre makarna ile idare edebilirim." Beyaz peçeteyle ağızını sildi. "Kalabilirsiniz."

Rahatladım ve omuzlarım gevşedi. "Teşekkür ederim," dedim ve ayrılmak için döndüm.

"Oh, Natalie," diye seslendi Giancarlo.

Ona döndüm. "Adım Natacha."

"Evet, tabii," dedi, başını bana doğru çevirmeye tenezzül etmeden. "Vito'nun bir dilim daha ekmeği var."

Başımı salladım ve bir adım attım.

"Ben getiririm," dedi Nonna, sandalyesini geri çekerek.

"Sorun değil. Hemen dönerim."

"İsrar ediyorum." Sesi sert çıkmıştı ve omuzlarım yine gerildi.

Nonna'nın açık sırtlı ayakkabılarının sesi arkamda çınladı, ama dönmeden mutfağa doğru ilerlemeye devam ettim.

Lazanya tepsisinin üzerindeki alüminyum folyoyu kaldırarak, Vito için bir dilim ve Giancarlo için de hala aç olması ihtimaline karşı ikinci bir dilim kestim. Böylece bir kez daha gidip gelmekten kurtulmuş olacaktım.

Döndüğümde, Nonna kollarını kavuşturmuş arkamda duruyordu. Gözleri gözlerime kilitlendi ve "O lazanyayı senin yapmadığını biliyorum" dedi.

Elimdeki tabaklar titredi, ama onları daha sıkı tuttum. Derin nefes alıp kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştığımda göğsüm sıkıştı.

"Tabii ki ben yaptım."

"Hayır, yapmadın. Minestrone yaparken seni fark ettim. Beni bir şahin gibi izliyordun. Tarifimi çalmak isteyen biri gibi değil, ne yaptığımı hiç bilmeyen biri gibi. Gözlerin her hareketimi takip ediyordu. Bir şeyden emin olmadığında kaşlarını çattığını biliyor muydun?"

"Bu doğru değil."

Öyle miydi?

"Bu ailede bu kadar uzun süre yaşamış olsaydım, insanları okuyabilme yeteneğim olmazdı."

Bana yaklaştı, ağzı sıkı, elleri belinde. "Şimdi söyle bana," gözleri kısıldı ve öne eğildi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, "sen kimsin?"

Boğazım sıkıştı ve ağzım kurudu. Konuşmaya çalıştım ama tek kelime bile çıkaramadım. Avuç içlerim yapış yapış olmuştu ve boynumun dibinde ter damlacıkları toplanmıştı.

Hâlâ arkamdaki lazanyanın kokusunu alabiliyordum ve bu koku korkuyla karışınca midem düğümlendi. Kusmak üzereydim.

O benden en az yarım metre kısaydı, ama o bakış beni titretmişti. Odasına gizlice girerken yakalanan bir genç gibi hissettim kendimi.

Ama Nonna'nın beni cezalandıracağını sanmıyordum. Doğrusu, onun neler yapabileceğini hiç bilmiyordum.

"Haklısın. Lazanyayı ben yapmadım. Ama düşündüğün gibi değil."

Kollarını kavuşturdu ama duruşunu gevşetti. Bu, biraz daha az korkutucu oldu. "Devam et," dedi.

Bu kadının insanları okuyabildiğini söylediğinde ona inandım. Derin bir nefes aldım ve içimden gelenleri söyledim. "Başka bir aile için çalışmıyorum. Ben..." Gerçeği bulmak için kafamı yorduktan sonra hayal kırıklığıyla nefes verdim. "Bu işe gerçekten ihtiyacım var."

Dudaklarını büzdü, ama gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmadı.

Gözlerini kaçırırsam yalan söylediğimi düşüneceğini bilerek, onun bakışlarını karşıladım.

Gözleri ve ağzındaki kırıksıklıklara rağmen, Nonna Angela o anda oldukça genç görünüyordu. Ailesini korumak için

ailesini korumak için dünyayı bile alt edebilecek gibi görünüyordu. Sert ve benimle yüzleşmekten korkmuyordu. Bunu takdir ettim.

Ona her şeyi anlatabilmeyi dilerdim. Erkek arkadaşımın ölümünün gerçeğini öğrenmek için burada olduğumu, ama bunun imkansız olduğunu. Giancarlo onun ölümüyle hiçbir ilgisi olmasa bile, belki de kimin yaptığını biliyordur.

"Daha önce hiç yemek pişirdin mi?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Lütfen Giancarlo'ya söylemeyin. Bu hafta için menü planımı yaptım ve çabuk öğrenirim. Torununuzun şimdiye kadar gördüğü en iyi aşçı olacağım."

"Hiç bir arkadaşını ihanet ettin mi?" Gözleri her nefesimi değerlendiriyordu. Yine, sakın ve dürüstçe cevap verdim. "Hayır. Ben iyi biriyim, yemin ederim."

"Bunu ben karar vereceğim."

Sonunda kollarını açtı ve lavaboda ellerini yıkadı.

Şaşkınlıkla sordum, "Ne demek 'bunu sen karar vereceksin'?"

"Gözlerinden, en azından şimdiye kadar söylediklerinde bana doğruyu söylediğine inanıyorum. Ama içgüdülerim bana daha fazlası olduğunu söylüyor. Bu yüzden, sana yakın kalıp seni izleyeceğim ve aynı zamanda sana yemek yapmayı da öğreteceğim. Bir taşla iki kuş vurmak. Verimli bir plan, değil mi?"

Yutkundum. Nonna'nın benim gözcüm olması konusunda ne hissedeceğimi bilmiyordum. Isırır gibi görünüyordu.

Zorla gülümsedim. "Harika," dedim, hiç hevesli olmadan.

O içtenlikle gülümsedi. "*Perfetto*. Şimdi bunu yaz. Bunlar, buzdolabında ve kilerinde her zaman bulundurman gereken temel malzemeler."

Şimdi başlamak mı istiyordu? Saat neredeyse sekiz olmuştu.

"Şimdiden kafan karıştı mı?" diye sordu. "*Mizzica*. Bundan daha basit bir şekilde başlayabileceğimi sanmıyorum."

"Hayır, hayır," dedim. "Sadece bu gece başlamak isteyeceğinizi düşünmemiştim."

Yaşlı bayanlar erken yatmaz mıydı?

Ama Nonna Angela'nın diğer büyükanneler gibi olmayacağını bilmeliydim.

Dudaklarını büzerek bana baktı. "Vito ve Gigi'ye ikinci tabaklarını ver, sonra başlayalım."

Pes ederek tabakları aldım ve emirlerini yerine getirdim.

Giancarlo

Vito'nun sigarasının kıvılcımı, kilometrelerce boyunca tek ışık kaynağıydı. Arabamı koruma alanının otoparkına park ettikten sonra, ormana doğru yaklaşık on dakika yürüdük ve bekledik.

Vito boş elini cebine soktu ve omuzlarını silketti. "Hava çok soğuk. Neden bu adamla içeride buluşamadık?"

Botuyla yere vurarak, düşen yaprakları ve çakılları kazdı. Bana sigarasından bir tane uzattı ama ben başımı salladım. Vurulduğum gecedan beri sigaraya dokunmamıştım. Nedense, sigaraya bakmak bile midemi bulandırıyor.

"Neden Luxor ya da başka bir barda buluşmuyoruz?"

Sinirimi kontrol etmek için gözlerimi kapattım. Vito ve ben yıllardır arkadaşık, ama onun patronu olarak sadece birkaç aydır çalışıyordum. Hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı. "Savaşın ortasındayız, Vito. Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesli müzik eşliğinde bir sonraki hamlemi haykırmayacağım."

Ormanı gözleriyle taradı. Gözleri bir ağacın üzerindeki bir noktaya takıldı. "Burayı sevmedim. Burada kurt falan yok mu?"

"Bizi avlamak isteyen kurtlar sokakta daha fazla."

Bir dal kırıldı ve Vito ile ben sesin geldiği yöne döndük. Elim göğsüme doğru uzandı ve hala kılıfında duran silahımı kavradım.

Ayak sesleri yaklaştı ve bir silüet belirdi. Vito ve ben silahlarımızı çektik.

Adamın elleri arkasındaki gece gökyüzüne doğru havaya kalktı. Üzerinde eski püskü mavi bir beyzbol şapkası ve New York Jets ceket vardı. "Hey, benim. Frank. Silahlarınızı indirin."

Vito'ya baktım ve yaklaşan adama çenemi uzattım. Silahımı ona doğrultmuş halde, Vito onu silah arayarak aradı ve pantolonunun arkasından yarı otomatik bir silah çıkardı.

Frank omuz silkti. "Onsuz evden çıkmam."

"Peki, sohbet ederken birkaç dakika silahını bizde tutsak sakıncası olmaz, değil mi?"

"Hayır, anlıyorum."

Silahımı indirdim ve kaldırdım. "İstediğim bilgiyi aldın mı?"

"Evet. Dediğim gibi. Sevkiyat bu Cuma geliyor. Şimdiye kadar aldığımız en büyük sevkiyat. Sicilya'dan geliyor."

Frank'le üç ay önce barlarımdan birinde tanıştım. Kapı görevlisi onu üst kattaki ofisime getirdi. Neredeyse altı aydır hesabını ödememişti ve asla ödeyemeyeceği kadar çok içki ve kumar borcu birikmişti. Frank'in ödeyemeyeceğini bildiğim için hesabı o kadar uzattım. Ayrıca Frank'in limanda çalıştığını ve Caruso ailesinden gemilerinin gümrükten sorunsuz geçmesi için ödeme aldığını da biliyordum. Bir gün bana yararı olacağını düşündüm. Benim işim tamamen planlama ve sabırla ilgiliydi.

"İçinde ne var?" diye sordum.

"Şey, dolduracağım belgelere göre, el yapımı İtalyan mobilyaları."

"Ama gerçekte ne var?" diye sordu Vito.

"Döşemeli mutfak sandalyelerinin içinde en az yüz bin dolar değerinde kokain var."

Vito ıslık çaldı ve ben ona bir bakış attım. Yoldan oldukça uzaktaydık ama yine de dikkat çekmememiz gerekiyordu. Daha önce bahsettiği kurtlarla karşılaşmak istemiyordum.

"Onları geçirmemezlik edersin, değil mi?" diye sordum, kaşımı kaldırarak. Frank'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve ellerini önümde salladı.

"Bunu yapamam. Beni öldürürler. Başka bir yol olmalı."

Frank haklıydı. Eğer sınırda sevkiyatı geciktirirse, Sal onun yaptığını anlardı. Ölü bir köstebek benim için işe yaramazdı, bu yüzden yeni bir plana ihtiyacım vardı.

"Sal teslimatı nasıl alıyor?"

Frank düşünerek kaşlarını çatı. "Genellikle, sevkiyat gümrükten geçtiğinde Sal'ı arar ve kamyonlarını malını almaya gönderebileceğini söylerim."

Çenemin altını ovuşturdu. "Sevkiyatı onaylayıp o aramayı yapacaksın. Ama Sal'a değil, bana. Adamlarımı sandalyeleri almaya göndereceğim. Bize otuz dakika ver. Sonra Sal'ı ara. Adamları geldiğinde, her zamanki gibi işini yaptığını ve diğer kamyonların ona ait olmadığını bilmediğini söyle. Sevkiyattan başka birinin haberi olduğunu söyle."

Frank başını sallayarak iki eliyle saçlarını karıştırdı. "Bundan emin değilim." Dudaklarını ısırdı ve gökyüzüne baktı, belki de ilahi müdahale için yalvarıyordu.

Frank'in omzundaki olmayan bağlantıyı silkeledim. "Seçeneğin yok, Frank. Ya ona ihanet edersin ya da beni mahvedersin. Ve senin nerede yaşadığını biliyorum, her cuma gecesi evine gelen sevimli kızıl saçlı kızın nerede yaşadığını da biliyorum."

Gözlerini kapattı ve sessizce küfretti. Frank'i tehdit etmek umurunda değildi. Bu karmaşaya kendini sokan yetişkin bir adamdı. Önce Sal'a yardım ederek, sonra da barımda kumar oynayarak ve ödemek niyetinde olmadığı bir hesap biriktirerek. Parayı nereden bulacağını sanıyordu? Hayır, ona acımıyordum. Ama yine de onun hayatta kalmasına ihtiyacım vardı.

"Ne olacak, Frank? Sal'ın gazabı mı, yoksa benim öfkem mi?"

Alnını ovuşturdu ve havanın serin olmasına rağmen şakaklarında ter damlaları belirdi. "Tamam, Sal'la şansımı deneyeceğim."

Gülümsedim. "İyi seçim."

Cüzdanımı çıkarıp Frank'e üç yüz dolar uzattım. "Bu hafta faturalarını ödemene yardımcı olsun. Eğer benim için bunu yaparsan, borcunu unuturum."

Vito'ya başımı salladım ve o da Frank'in silahını geri verdi. Sonra arabaya doğru yürüdük.

"Bekle!" diye seslendi

Frank. Döndüm.

"Bundan sonra limanda çalışamayacağım muhtemelen. Sal adamlarını gönderecek."

Parmaklarıyla oynadıktan sonra onları arka ceplerine soktu. "Senin için çalışabilir miyim?"

Gözleri yere bakıyordu ve omuzları çökmüştü. Adam çaresizdi ve bana borçluydu. İyi bir asker olurdu.

"Her şey bittikten sonra Luxor'a gel beni gör. Sana bir yer bulurum."

Şansına inanamıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptı.

Hayatının tamamen değişeceğini bilmiyordu.

Kimse çok geç olana kadar bunu bilemezdi.

Ben bile.

Vito ve ben sessizce arabaya geri döndük. Bu onun için alışılmadık bir durumdu. Genellikle bu tür toplantılardan sonra söyleyecek çok şeyi olurdu. Ya parayla ne yapacağı konusunda kulağımı çınlatır ya da adamın ne kadar korktuğuna gülerdi.

Ama bu gece öyle değildi. Bu gece düşünceliydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, arabasının yolcu koltuğuna oturduğumda.

"Evet. Sadece kafamda çok şey var," dedi. "Paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

"Hayır. Henüz yok. Sadece bazı aile meseleleri. Kendi başıma çözemezsem sana haber veririm."

Bunu saygıyla karşıladım. Ben de başkalarının kişisel işlerime karışmasını sevmezdim. Vito evli değildi, ama üç kız kardeşi vardı. Benim sadece bir tane vardı ve bu da çoğu geceleri uykumu kaçırmaya yetiyordu.

Yolcu penceresinden, ormanlar kayboldu ve şehir merkezine yaklaştıkça yerini daha küçük evler ve apartmanlar aldı.

Vito'ya moralini düzeltmek için özel striptiz kulübümüz Brass Rails'e gitmek isteyip istemediğini sormak üzereydim ki telefonum çaldı.

Arayan üvey annemdi.

"Ne yapabilirim yapabilirim yapabilirim senin senin Joanne?" sordum. sordum, bakarak tırnaklarıma tırnaklarıma

"Oğlumu neredeyse öldürüyorlardı!" diye bağırdı ve histerik hıçkırıkları kulak zarımı deldi. "Onlar... Onlar... ah!"

Yolcu koltuğunda doğruldum. "Sakin ol, Joanne. Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum. Ne oldu?"

"Robbie'nin peşine neden düştüklerini bilmiyorum. O bu işin bir parçası değil. Ama yaptılar ve şimdi..." diye ağlamaya başladı.

"Robbie vuruldu mu?" Üvey kardeşimle yakın değildim, ama kimsenin ona bulaşmasını da istemedim. "Onu hangi hastaneye götürdüler?"

"Hayır, hayır. Anlamıyorsun. Onu öldürmeye *çalıştılar*. Biri onu yoldan çıkardı ve arabası hendeğe yuvarlandı."

Yumruğumu açtım ve rahat bir nefes aldım. "Yani Robbie iyi mi?"

"Hayır!" diye bağırdı, sesi kulaklarımda yankılandı ve kulaklarımı ovuşturmak zorunda kaldım.

Zil sesi durdu. "O iyi değil. Neredeyse öldürülüyordu. Korkuyor ve ben..."

Nefesimi verdim. Robbie yaralanmamıştı. Bu bir mesajdı, ama o iyi olacaktı.

"Gidip ona bakacağım. İyi olacak, Joanne. Sen biraz dinlen."

"Giancarlo..." diye çığlık attı.

Ama ben telefonu kapattım. Kulağım daha fazla dayanamıyordu. "Ne yapacaksın?"

İç geçirdim.

Her zaman yaptığım şeyi. Ödeştim.

"Buralar epey kızıştı. Bence biraz sakinleşmenin zamanı geldi."

Vito kırmızı ışıktaki bana döndü. Kaşlarını çattı. "Bu ne demek *lan*?"

Aklımdan fikirler geçiyordu. Bir plan oluşturana kadar bu fikirleri topladım ve bir araya getirdim.

"Exotic Dreams'e gidelim."

Bu sefer kaşlarını o kadar yukarı kaldırdı ki neredeyse saç çizgisine değecekti. "Şu anda gerçekten striptiz kulübüne gitmek mi istiyorsun? Hem de senin olmayan bir yere."

Gülümsedim. "Evet. Ama senin düşündüğün sebeplerden dolayı değil. Güven bana." Vito başını salladı. "Her zaman güvendim."

*

Bir kadının kum saati vücudunun fuşya rengi silueti, bu mekanın ne tür bir yer olduğunu herkese anlatırdı. Yanıp sönen üçlü "X" harflerinin biraz abartılı olduğunu düşündüm. Ama neyse, burası benim mekanım değildi, bu yüzden gerçekten umursamadım.

"Kucak dansı izlemek istiyorsan, neden bizim kulübümüze gitmiyorsun?"

Kapıdaki güvenlik görevlisi bizi kontrol etti. Beni tanıdıysa da, bunu belli etmedi. Yine de gözlerimi ondan ayırmadım, silahına uzanacak mı diye izledim. Bizi içeri davet ettiğinde, teşekkür etmek için başımı salladım.

Vito'ya yaklaşarak fısıldadım: "Buraya lap dance için gelmedik. Kendi mesajımızı iletmek için buradayız. Frank'le yaptığımız plan sadece bir satranç hamlesi. Bu da bir başka hamle olacak."

Vito beni duydu mu, emin olamadım çünkü dikkati sahnede twerking yapan çıplak kadına odaklanmıştı. "Otur, gösterinin tadını çıkar. Takım elbisenin mahvolmasını istemiyorsan çıkışa yakın dur."

Gülümsemesi kayboldu ve bana döndü. "Bekle... Ne?"

Bu sefer gözlerimi devirdim. "Sadece otur, Vito," dedim ve onu arkadaki bir sandalyeye oturttum. "Ve ben sana mesaj atana kadar kıpırdama."

Dikkatini tekrar sahneye verdi ve sıırttı. "Sorun değil."

Bu bara daha önce hiç girmedığım halde, arka tarafta bulunan özel odada neler olduğunu gayet iyi tahmin edebiliyordum. Siyah tişört ve kot pantolon giymiş, kaya gibi kolları göğsünde kavuşturmuş bir adamın durduğu arka perdeden doğru yürüdüm.

Beni durdurmak için öne çıktı. "Sadece üyeler girebilir," dedi kollarını açmadan.

Başımı salladım. "Anlıyorum." Sonra cüzdanımı çıkardım ve iki parmağımla ona iki yüz dolar uzattım.

Oda karanlıktı, bu yüzden onun önünde ne olduğunu anlaması için bir saniye bekledim. Odaya bakındı, sonra paramı elimden aldı.

Perdeyi açarak, "Sahibinin çevresine hoş geldiniz" dedi.

Gülümsedim ve içeri girdim.

Burada en az beş bölüm vardı. Her bölümde L şeklinde bir kanep, mahremiyet sağlamak için stratejik olarak yerleştirilmiş yapay bitkiler ve ortada yiyecek veya içecek için kare bir masa vardı. Son bölüm hariç tüm bölümler doluydu.

Ateş kırmızısı saçlı, uzun boylu, kıvrımlı bir kadın bana yaklaştı. Göğüsleri korsesinden taşıyordu ve külot giymemişti. Kadınsı vücudu ilgimi çekti, ama bunun için beklemem gerekecekti.

Kadın uzun, kırmızı boyalı tırnaklarını omzumda gezdirdi. Küçük gözleri vardı ama cömert bir ağız vardı ve bu da kafamda türlü türlü fikirler uyandırdı.

"Senin için ne yapabilirim tatlım?" diye sordu, parmaklarını benimkilerle birleştirip beni son boş kanepeye doğru çekti.

Etrafıma bir göz attım. Burada çok fazla insan vardı.

"Daha özel bir yere gidebilir miyiz?" diye sordum.

Parmakları sertleşti ve gözleri benimkileri aradı. Beş banknot daha çıkardım ve avucuna koydum. "Buna değecek," dedim.

Paraya baktı, sonra takım elbiseme. "Bu sadece mahremiyet için. Daha fazlasını istiyorsan, şey... sana pahalıya mal olacak."

Sırıttım. "Elbette."

O başını salladı ve beni kanepenin yanından geçerek dairesel bir merdivene doğru çekti.

Onu takip ederek çelik merdivenlerden karanlık bir koridora çıktım. Geçtiğimiz her odaya göz attım, içeride kimse olmadığından emin oldum ve çıkışlara dikkat ettim.

Beni solumdaki son kapıya götürdü.

Oda genişti, zeminde bej renkli duvardan duvara halı ve şık bir kral yatak vardı. Ayrıca bir banyo da vardı, giyinme odasından daha büyük olmasa da amacına hizmet ediyordu.

"Adın ne?" diye sordum.

Kapıyı kapattı ve bana doğru adım attı. "Ginger."

Gülümsedim. "Tahmin etmeliydim."

Ellerini omuzlarıma koydu ve dudaklarını boynuma bastırdı.

"Bana da sormayacak mısın?" diye alay ettim.

Kafasını salladı ve kızıl saçları göğüslerine döküldü. "Hayır."

Elleri göğsümden aşağı kayd ve pantolonumun kumaşının üzerinden beni avuçladı. "Önemli değil," diye fısıldadı ve beni öptü.

Penisim sertleşirken ve testislerim gerilirken, kendimi ondan uzaklaştırdım. Buraya başka nedenlerle gelmişim.

"Daha fazla giyinmen gerekiyor."

Kaşlarını çattı ve geri çekildi. "Ne?"

Yanımdaki dolabın içinde ne olduğunu tahmin ederek kapakları açtım. Tahmin ettiğim gibi, içinde çeşitli kostümler ve aksesuarlar vardı. Sıkı siyah deri bir kıyafet çıkardım. Uzun kollu ve dar pantolonluydu. Stratejik olarak dikilmiş birkaç cebi vardı.

"Bu işe yarayacak."

Kaşlarını kaldırdı. "Sapık mısın yoksa?" Sonra dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Çünkü sanırım bunu sevebilirim."

Gülümsedim. "Öyle bir şey. Şimdi gidip üstünü değiştir."

Elimden deri kıyafeti aldı ve tuvalete girdi.

O içeri girince, Vito'ya mesaj attım.

Ben: Beş dakika sonra arabada buluşalım. Geç kalma, yoksa seni bırakırım. Vito:

Tamam.

Telefonumu cebime koyup odayı aradım. Aynalar, kelepçeler ve çizgi romanların bulunduğu bir kitaplık vardı. Süper kahramanların birini nasıl tahrik edebileceğini bilmiyordum, ama neyse, ben yargılamak için burada değildim.

Ancak o çizgi romanlar tam da ihtiyacım olan şeydi. İki tane aldım ve sayfalarını yırttım. Onları bir top haline getirip tavana baktım.

İşte oradaydı.

"Orada işler nasıl gidiyor, tatlım?" diye Ginger'a seslendim.

"Neredeyse bitti," diye bağırdı. "Sabırsızsın, değil mi?"

Tahmin bile edemezsin. Uzun zamandır Caruso ailesinden intikam almak için bekliyordum.

Günlerdir sigara içmemiştim ama yine de bir paket sigara ve kibrit taşıyordum.

Kibriti çaktığımda alev cızırdadı ve tanıdık kokuyu içime çektim. Sonra kibriti kağıt yığınınına attım ve yanmalarını izledim.

Alevlerin çıkması bir dakika sürdü, ama sayfalar alev alınca, uzun bir duman tüpü en az bir fit yukarıya doğru uzandı.

yükseldi.

Banyo kapısı açıldı.

"A m a n Tanrım!" diye bağırdı Ginger ve hemen yatağa koşarak yorganı çekti.

Onun içgüdüleri beni etkilemişti.

Ama bunun olmasına izin veremezdim. Onu kollarımın arasına aldım. "Ne yapıyorsun? Birisi yaralanabilir," diye bağırdı. "Onu söndürmeliyiz."

O benim tutuşuma karşı direnirken onu geri tuttum. Bir kolumu beline doladım, boş elimle saçlarını geri çektim ve kulağına fısıldadım, "Şşş, kimseye zarar gelmeyecek, söz veriyorum."

Alevlere bakarken narin teninde tüyleri diken diken oldu. Kasları gergin kalmaya devam etti, sanki gerekirse harekete geçmeye hazırmış gibi.

Alevler büyüdü ve büyüdü, ta ki duman bacası neredeyse istediğim yere gelene kadar.

Alevlerin uzamasını izlerken göğsü inip kalkıyordu.

İşte bu kadar.

Duman tüneli tavana ulaşana kadar uzadı ve uzadı, sprinklerleri çalıştırdı.

Birdenbire, su yağmaya başladı ve alevleri söndürdü.

"Gitme zamanı, tatlım," dedim, parmaklarımı onun parmaklarıyla iç içe geçirerek. "Tabii kalıp sırlıslık olmak istemiyorsan."

Onu arkamdan çekerek koridordan geçip dolambaçlı merdivenlerden aşağı koştum.

Aşağıda neredeyse kimse kalmamıştı. Yanlarından koşarak geçerken birkaç kişi başını bize doğru çevirdi, ama kimse bizi durdurmadı. Herkes binadan çıkmaya çalışıyordu.

Hâlâ Ginger'ın elini tutarken, iki adamı itip geçtim ve kovboy şapkalarından birini aldım. Dönüp, şapkayı Ginger'ın başına taktım.

"Teşekkürler," dedi, kenarlarından su damlarken şapkanın kenarını aşağı doğru eğdi.

Gömleğim ıslaktı, ama henüz sırlıslık değildi. Saçlarım ise bambaşka bir hikayeydi. Ayakkabılarımız, zeminde biriken beş santimlik su birikintisine sıçradı.

Sonunda dışarı çıktık ve arabamın önünde Vito'yu gördüm. Yüzümdeki ifade yeterli bir talimat olmalıydı. Sürücü koltuğuna atladı ve otuz saniyeden az bir sürede önümüze geldi.

O anda adımı duydum.

Dönerek, Sal'ın binanın önünden bize doğru koştuğunu izledim.

Gülümsedim.

O ise silahına uzandı.

Ginger'ı arka koltuğa çekip "Sür!" diye bağırdım.

Vito ayağını gaz pedalına bastırdı ve boynum geriye doğru fırladı.

Kendimi yukarı çekip arka koltuk penceresinden dışarı baktım.

Sal bana bağıırıyordu ama onu duyamıyordum. Tek duyduğum kulaklarımda çınlayan adrenalın sesiydi. Onu bu gece orada beklemiyordum, ama yüzünü görmek ve işi bizzat kendim hallettiğimi bilmek de beklemediğim bir heyecan verici duyguydu.

Araba hızla uzaklaşırken, binanın önünde bir kalabalık duruyordu. Herkes iyi olacaktı. Ancak kulüp iyi olmayacaktı. Su hasarını onarmak aylar sürecekti. Ve bu, ailenin en kazançlı işlerinden biriydi.

Saf sevinç damarlarımdan akarken kahkaha attım. Orayı yanarken izlemek isterdim, ama içeride çok fazla insan vardı, bu riski göze alamazdım. Ancak su bu işi gayet iyi hallederdi.

Ginger'ın yüzüne baktım ve gülümsemediğini fark ettim.

Kahretsin.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordu, kollarını kavuşturarak.

Dudaklarını sıkıca kapattı. "Senin sorunlu olduğunu biliyordum."

"Benim için çalışacaksın," dedim. "Yeni bir bar satın aldım ve VIP bölümü açmayı düşünüyorum. En iyi on kızını da yanına al, ne dersin?"

Omuzlarını silkti. "Ücret ne kadar?"

Ben burnumu çektim. VIP bölümü işleri en az iki katına çıkaracaktı.

"Burada kazandığının iki katı nasıl olur?"

Kollarını açtı ve elini uzattı. "Anlaştık."

Elini ağızıma götürdüm ve öptüm.

Kırmızı gülümsemesi kulaklarından
kulaklarına yayıldı.

"Peki, beni nereye götüreceksin?" Sesi kalınlaştı.

Boğazımı temizledim ve sesimde artık eğlence yoktu, "Nereye
gitmek istersin?" diye sordum.

Dudaklarını yalayıp öne doğru eğildi. "Beni evine götür."

Natacha

Giancarlo ve Vito bir saat önce ayrılmışlardı ve ben hala mutfak adasında oturmuş, not defterine yemek tarifleri ve pişirme talimatları yazıyordum. Nonna her kelimeyi yazdığımdan emin oldu.

Bazı malzemeler beni şaşırttı, örneğin acı biber ve krema gibi. Ama o konuşurken ben her şeyi dikkatle dinledim. En son ne zaman ev yapımı bir yemek yediğimi hatırlamıyorum. Annemle babam boşandığında on bir yaşındaydım, ama ikisinin de mutfakta çok fazla vakit geçirdiğini hatırlamıyorum. Babamın yanına taşınmaya karar verdiğimde, işten eve gelirken her zaman bir şeyler alırdı ya da gözetleme görevindeyse pizza sipariş etmem için bana para bırakırdı. O zamanlar bununla bir sorunum yoktu, ama şimdi keşke öğrenmek için zaman ayırıyordum diyorum.

Not defterini kaldırdıktan sonra, bulaşıkları yıkadım ve Nonna da bana yardım etti. "Yarın birlikte markete gideceğiz. Sana en iyi meyve ve sebzeleri nasıl seçeceğini göstereceğim."

"Kulağa hoş geliyor."

Kalan lazanyayı buzdolabına koyduğumda biri kapıyı çaldı. İçgüdüsel olarak Nonna'ya döndüm.

Kaşlarını çattı. "Bu saatte kim olabilir acaba?"

Onu kapıya kadar takip etmeyi düşündüm, ama Giancarlo'nun kapıyı onun yerine açan biri olduğunu hatırladım, yani Nonna yalnız kalmayacaktı. Artık onun hayatını daha iyi anladığım için, bunun akıllıca bir güvenlik stratejisi olduğunu fark ettim.

Baldırlarımla buzdolabını kapatıp, dönüp mutfığı kontrol ettim. Bütün bulaşıklar bulaşık makinesine yerleştirilmişti ve tezgahı silmiştim.

Bu manzara beni memnun etti ve en önemlisi, kovulmadan bir gün daha atlatmıştım. Nonna ile olan çatışma kıl payı atlatılmıştı. Gizli görevde çalışmanın tehlikeli olacağını biliyordum. Sadece ilk kez gerçek bir tehlike korkusu yaşayacağımı beklemiyordum.

neredeyse benim yarısı kadar olan yetmiş beş yaşındaki bir kadından geliyordu. Ama ona saygı duydum.

Giriş holünden gelen bağırışlar düşüncelerimi böldü. Bir kadının histerik sesi mutfığa kadar ulaştı ve beni çok korkutmasına rağmen, Nonna'ya kötü davranan birini de istemiyordum.

Evin ön tarafına doğru yürüdüm ve Nonna'nın kısa siyah saçlı bir kadını teselli ettiğini gördüm. Kadın pahalı bir takım elbise giyyordu, belki de Prada'ydı. Yüzü lekeliydi ve gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Anlamıyorsun Angela. Onu neredeyse öldürüyorlardı!" diye bağırdı.

"Sakin ol, Jo. Gel, otur da anlat."

Kadın oturdu ve çantasından bir mendil çıkardı. Yanaklarını silerek devam etti. "Robbie işten eve dönüyordu ve biri onu yoldan çıkarmaya çalıştı. Direksiyonu kırmak zorunda kaldı ve arabası hendeğe düştü. Zavallı bebeğim," diye ağlayarak burnunu sildi.

Nonna omzunu ve sırtını okşadı. "*Dio mio*. Robbie iyi mi?"

Nonna'nın ilgisiyle sakinleşen Joanne kendini topladı. "Çarpışmada kapıya çarptığı için kolunda bir çürük var. Bu... bu korkunç, Angela."

Omuzları gözyaşlarından titriyordu. Nonna'nın eli Joanne'nin sırtında geniş daireler çizdi. "Bir çürük mü?"

diye sakin bir sesle sordu. "Başka bir şey var mı?"

Nonna'nın sorusu üzerine Joanne başını geriye doğru çevirip ona baktı. "*Başka bir şey var mı?*" diye alaycı bir şekilde sordu. "Başka bir şey mi! O neredeyse ölüyordu, Angela. Bu yetmez mi?!"

"Bir anne olarak endişeni anlıyorum. Ben de tüm çocuklarım ve torunlarım için endişeleniyorum. Bu kan davası sorun olmaya başladı.

Ağlayarak, Joanne Nonna'dan uzaklaştı ve onu suçlayıcı bir bakışla deldi. "Tüm torunların mı? Hayır, sanmıyorum. Giancarlo'nun peşine düştüklerinde onun evine koştun, ama Robbie için hiç endişeli görünmüyorsun."

"Bu adil değil, Jo. Giancarlo vuruldu. İyileşmek için yardıma ihtiyacı var. Robbie iyi. Sen kendin söyledin, sadece bir çürük olduğunu.

Joanne kanepeden kalkarak siyah çantasını tuttu. "Sen her zaman Giancarlo'ya daha fazla ilgi gösterdin. Bundan nefret ediyorum!"

Nonna da ayağa kalktı, ama bu sefer yüzü sertleşti. "Bütün torunlarımı seviyorum. Ve Giancarlo'ya daha fazla destek olduğumu düşünüyorsan, bunun sebebi senin yeterince yanında olmamandır!"

Bu açıdan Nonna'nın gözlerini göremiyordum, ama gözleri de dili kadar keskin olsaydı, Joanne'yi delip geçirdi. Nonna'nın koruyucu içgüdülerini alkışladım.

Joanne ise geri çekildi. "Ben asla..." Ön kapıya doğru yürüdü. "Giancarlo'nun benim sözümü dinlemediği için, onunla konuşup bir şeyler yapması için senin desteğini almaya geldim. O, ne pahasına olursa olsun ailesini korumalı. Çocuklarımın bu işe karışmasına izin vermeyeceğim!"

"Anlamıyorum. Çocuğunun bir şey yapmasını istiyorsun ama çocuklarının bu işe karışmasını istemiyorsun. Bu bana mantıklı gelmiyor."

"Robbie'den bu işe karışmasını hiç istemedim!"

Nonna kaşlarını çatı. "Benim kastettiğim çocuk o değildi. Giancarlo'dan bahsediyordum."

Ouch. Adamı tanımiyordum, ama bir an için onun için üzüldüm.

Joanne, Nonna'ya gözlerini kısarak baktı. "Boş ver. Yarın Yarın Giancarlo ile kendim konuşurum."

Kapıyı açıp fırtına gibi dışarı çıktı.

Nonna başını sallayarak döndü ve beni görünce durdu. Ben çok dalmıştım, hızlı hareket edemedim ve şimdi beni dinlerken yakalamıştı.

"Onu incitmesen iyi olur," dedi. "Yeterince acı çekti."

Sesim yumuşaktı, ama sözlerimin onu rahatlatmasını umuyordum. "Onu incitmek için burada değilim." En azından fiziksel olarak. Giancarlo'nun Chase'in ölümüyle bir ilgisi varsa, onu yaptıklarından sorumlu tutacak ve polise teslim edecektim.

Beni izledi ve sonunda içini çekti. "Tamam. Ben yatmaya gidiyorum. Bu kadar drama yeter. İyi geceler, Natacha." "İyi geceler, Angela."

O birinci kattaki koridordan odasına doğru yürürken ve kapının kapandığını duyana kadar bekledim.

Giancarlo büyükannesini ana kata yerleştirmiş, ikinci katı benim aramam için açık bırakmıştı.

Bir dakika daha kaybetmeden, merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Utanç verici bir şekilde, tepeye ulaştığımda biraz nefesim kesilmişti. Her şey bittiğinde Charlotte ile sabah egzersizlerine devam edeceğime söz verdim.

Bir an durup odanın düzenini inceledim. Sağda dört, solda iki kapı vardı. Önce sağ tarafa gittim. İlk kapıyı açtığımda, beyaz yorganlı şık bir kral yatak ve açık renkli ahşap mobilyalar gördüm. Şifonyerin üzerinde bir kadın, Giancarlo ve başka bir erkeğin fotoğrafları vardı. Fotoğraf bir süre önce çekilmiş gibi görünüyordu. Giancarlo muhtemelen onlu yaşlarındaydı ve diğer ikisi çok daha gençti. *Kardeşler miydi?*

En üst çekmeceyi açtım. En az on adet sütyen düzgünce sıralanmış ve iç çamaşırları yan taraftaki beyaz kutuda yığılmıştı. İkinci çekmecedeki kazaklar, üçüncü çekmecedeki ise tişörtler ve şortlar vardı. Burası ya kız kardeşinin odasıydı ya da onun düzenli bir kız arkadaşı vardı.

Ama fotoğrafa bakarak, kız kardeşinin odası olduğunu düşündüm.

Onun beyzbol topunu buraya saklayacağını düşünmedim, bu yüzden bir sonraki odaya geçtim. Ama bu oda Giancarlo'nun odasından daha çok misafir odasına benziyordu. Duvarda sıradan tablolar ve bitişik banyoda açılmamış banyo malzemeleri vardı.

Giancarlo'nun odasının evin karşı tarafında olduğunu düşünerek, geri döndüm ve merdivenin solundaki iki kapıya doğru yürüdüm.

En uzak kapıyı denedim. Duvarlar koyu maviye boyanmıştı ve mobilyalar maun ağacından olmasa da koyu, neredeyse siyah renkteydi. Dört direkli yatak beni şaşırttı. Biraz antika bir yataktı ve Giancarlo'yu daha modern bir tip olarak hayal etmiştim. Tabii ki, onu çok iyi tanı mıyordum.

Bu odada aile fotoğrafı yoktu, bu yüzden odanın ona ait olup olmadığından emin değildim. İlk çekmeceyi açtığımda, dört sıra saat buldum. Beyaz altın, sarı altın, platin, titanyum ve seramik.

Önceki odada olduğu gibi, ikinci çekmecedeki kazaklar vardı, ama o odadan farklı olarak, üçüncü çekmecedeki tişörtler yoktu ve

Şortlar. Hayır, bunlar tamamen farklı türde şortlardı.

Görünüşe göre, o beyaz külot giyen bir adamdı. Aklım bir an için daldı, ama çekmeceyi kapattım. Bir yıldan fazla süredir seks hakkında düşünmemiştim. Ve şimdi de düşünmeyi planlamıyordum.

Ellerimi belime koyup etrafa baktım. Pahalı bir beyzbol topunu saklasaydım, nereye koyardım?

Bir kasa mı? Muhtemelen.

Muhtemelen giyinme odamın içine bir kasa yaptırırdım. Odayı dolaşırken, iki kapı daha fark ettim. Bir kapının arkasından beyaz fayanslar ve ayaklı bir küvet gördüm. Banyo. Öyleyse giyinme odası diğer kapı olmalıydı. O tarafa doğru yürüdüm.

Düğmeyi yavaşça çevirerek kapıyı açtım.

Neden içeri girmekte bu kadar tereddüt ediyorum? Bomba falan bulmayı mı bekliyordum?

Kapıdan içeri adımımı attığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. Hayır. Bomba yoktu, ama silahlar vardı. Aslında, bütün bir duvar silahlarla doluydu.

Kilitli cam kapılar ardında en az otuz silah vardı. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Bu adamın kim olduğu ve neler yapabileceği gerçeği gözlerimin önüne serilmişti. O sadece mafya patronu rolünü oynayan, şaibeli işler yapan ve insanlara borç veren biri değildi. Hayır. O oyun oynamaya gelmemişti, infaz etmeye gelmişti.

Silah duvarından uzaklaşarak kasayı aradım. Burada bir kasa olacağından emindim. Ama onu bulduğumda ne yapacaktım? Kasa açmayı bilmiyordum. Benim uzmanlığım, kilitleri değil, zina yapanların maskesini düşürmektir.

Adım adım, Natacha. Önce yerini bul. Sonra panikle.

Parmaklarımla takım elbise ceketlerinin raflarını taradım. Hepsi gri ve mavinin çeşitli tonlarındaydı. Birkaç tane siyah olan da vardı. Dolap küçük bir yatak odası büyüklüğündeydi, belki üç metreye iki metre kadar.

İlk bakışta kasayı göremedim ve kasası olmadığını düşünmeye başlamıştım. Ama sonra içgüdülerim beni yere çekti.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve giysilerin altını kontrol ettim. Geriye doğru sürünerek, parlak siyah bir metale ulaşana kadar beyaz duvarı takip ettim.

Bingo!

Rahat bir nefes aldım.

Giancarlo'nun kasasını bulmuştum! Bir kasası olacağını biliyordum ve ilk başta ofisinde olabileceğini düşünmüştüm, ama şimdi giyinme odası daha mantıklı geliyordu. Elbette, en değerli eşyalarını tüm silahlarını sakladığı odada saklamış olacaktı.

Dudaklarımı sıkıca kapatarak, kasayı incelemek için daha yakına süründüm. Kasada dijital bir tuş takımı ve kartı okutmak veya dokunmak için bir yer vardı. Belki de onun kartını bulursam kasa açılırdı? Düşündüğümde, muhtemelen her iki güvenlik önlemini de uyguladığını düşündüm. Bir anahtar kartı ve bir şifre. Birisi şifreyi bulursa, anahtar kartına da ihtiyacı olacaktı. Ve birisi anahtar kartını çalarsa, yine de şifresine ihtiyacı olacaktı.

Akıllıcaydı. Ama aynı zamanda sinir bozucuydu.

Babamı aramak için telefonumu çıkardım. Belki kasayı nasıl açacağımı daha iyi bilir.

Ama tuşa basamadan önce, bir ses dikkatimi çekti. Koridorda bir hareketlenme vardı. Omuzlarım gerildi ve dört ayak üzerinde donakaldım.

Bir an sonra, bir kadın kıkırdadı ve sert ahşap zemine bir şey düştü.

O bir ayakkabı mıydı?

"Şşş... büyükanem aşağıda. Onu uyandırmak istemiyorum."

Aman Tanrım!

Bu Giancarlo'nun sesiydi ve yatak odasında bir kadınla birlikteydi ve seslere bakılırsa, sevişmek üzereydiler.

Hayır, hayır, hayır, hayır!

Bu dolaptan çıkmam gerekiyordu.

Kapıya yaklaşarak, 10 santimlik aralıktan içeriye baktım. Kızıl saçlı bir kadın, Giancarlo'nun beline bacağını dolamıştı. Krem rengi beyaz teni, giydiği siyah takım elbisenin üzerinde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Kadın elleriyle ceketini yırttı ve Giancarlo onu yere attı.

Başımı geri çekip yüzümü ellerimle kapattım. Bu çok kötüydü. Gerçekten çok kötüydü.

Ne yapacaktım ben?

Yüksek bir gürültü beni ürküttü. Ve içgüdüsel olarak gözlerim

O

. Giancarlo, vücudunu ve kadını yanımdaki duvara

. Kadının nefes nefese olduğunu ve onun zor nefes aldığını duydum. Nefes nefese sesler midemi bulandırdı ve vücudumun tepkisi beni şok etti.

Kızıl saçlı adam gömleğini yırttı ve birkaç düğme odanın diğer ucuna fırladı. Bir düğme yuvarlandı ve duvar ile açık kapı arasındaki küçük boşluğun tam önüne düştü. Giancarlo düğmenin hareketini gözleriyle takip ederse, beni kesinlikle görecekti. Nefesimi tuttum ve ayak seslerini dinledim.

Kumaş hışırdadı ve sonra pantolonu düğmenin üzerine düştü ve ben gözlerimi kapattım.

Bunun olduğuna inanamıyordum. Ben bunu istemedim. Chase ile müstehcen romanlar okumayı ve birkaç açık saçık film izlemeyi sevmeme rağmen, kendimi bir röntgenci olarak görmemiştim. Duvara vurulan seslerin kalbimi bu kadar hızlandıracağını hiç tahmin etmemiştim.

O inlediğinde nefesim kesildi. Kapıdan uzaklaşmam gerekiyordu. Kendimi karşı duvara ittim ve başımın ve vücudumun arkasını duvara dayadım.

Diğer tarafta yapılan hareketlerden duvarların sallandığını hissedebiliyordum.

Oh, bu onları görmekten çok daha kötüydü. Evet, onları hissetmek çok, çok daha kötüydü.

Kalbim göğsümde hızla atıyordu ve inlememi bastırmak için dudaklarımı sıkıca kapattım.

Vurma sesi gittikçe daha yüksek, daha sert ve daha hızlı hale geldi. Bir yumruk duvara çarptı. En azından ben onun bir yumruk olduğunu hayal ettim. Başka ne olabileceğini bilmiyordum.

Kızıl saçlı kadının inlemeleri içimdeki acıyı yansıtıyordu. Kaçmak istedim. Kalmak istedim. Onun hissettiklerini aynen hissetmek istedim. Zevki ve adrenalin patlamasını.

Sanki bir dağa tırmanıyor, uçuruma yaklaşıyor ama zirveye ulaşamıyormuşum gibi hissediyordum.

Vücudum yanıyordu ve zihnim, istediğini elde edemeyeceğini bilerek hayal kırıklığına uğramıştı.

Tam bir işkenceydi.

Sonunda... evet... sonunda kadın çığlık attı ve midem kasıldı ama onun rahatlamasına yetişemedim. Parmaklarımı kıvırdım ve uyluklarımı birbirine bastırdım. Baskı birazcık azaldı. Ama yeterli değildi.

İki gölge açık kapıdan içeri girdi ve ben vücudumu sabit tuttum. Derin nefes aldım ve nefesimi tuttum, sert nefeslerimi duyabileceklerinden korktum.

Yan odadan duş sesi duyulunca, rahatlamış bir şekilde nefes verdim ve başım dönerek öne doğru eğildim. Belki de birikmiş hayal kırıklığından dolayı.

Kadın kıkırdadı ve akan borulardan boğuk bir erkek sesi duyuluyordu. İkisi de banyodaydı, bu benim fark edilmeden çıkmam için bir fırsattı.

Dikkatlice kafamı dışarı çıkardım ve banyo kapısındaki aralıktan iki çıplak vücut gördüm. Kendimi ayağa kaldırdım ve odadan dışarı koştum.

Başka biri lobide veya oturma odasında olabilir diye merdivenlerden aşağı koştuktan kendimi alıkoydum.

Diğer sesleri dinleyerek, iki dakika boyunca acı verici bir bekleyiş yaşadım.

Ama hiçbir ses duymadım.

Merdivenlerden parmak uçlarında indim, duvara yakın durarak aşağıdaki hareketleri izledim.

Ön kapıya ulaştığımda, en yakın çıkış olduğu için oradan çıkmayı düşündüm. Ama sadece arka kapının anahtarı vardı ve ön kapıda ne tür bir güvenlik sistemi olduğunu bilmiyordum.

Koşma içgüdümü durdurdum, çünkü bunun şüpheli görüneceğini biliyordum, ama uzuvlarım koşturmak için çığlık atıyordu.

Mutfağa ulaştığımda, arka kapının kolunu tuttum ve dışarı çıktım. Anahtarla uğraştım, ama sonunda kapıyı kilitledim.

Daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama hissi beni sardı. Serin esinti yapışkan boynumdan saçlarımı kaldırdı ve gri tişörtümün koltuk altlarında lekeler olduğundan emindim.

Çok yakındı. Fazla yakındı.

O kasaya girmek için başka bir yol bulmam gerekiyordu. Yakalanma riskini göze alamazdım.

Ya da daha kötüsü, Giancarlo'yu başka bir kadınla duymak. Bunu bir daha kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Özellikle de içimdeki küçük bir parçam —derinden utandığım —benim olmasını dilediğinden.

Giancarlo

Yalnız uyandım.

Ginger zaten kalmayı beklemiyordu. Profesyonelleri tercih etmemin nedenlerinden biri de buydu. Bağlanma yok, beklenti yok, yapışkan mesajlar yok. Sadece iyi vakit geçirmek ve sonra vedalaşmak.

Muhtemelen onu ve kızlarını personele tanıttığımda Luxor'da tekrar görecektim. Onu tekrar görecektim olmak beni heyecanlandırmıyordu. Benim için genellikle tek seferlik bir şeydi. Bir kadınla birlikte olduktan ve neyi sevdiğini, neyin onu çılgın attırdığını anladıktan sonra, onun vücudunu keşfetme heyecanı kaybolurdu.

En iyisi böyleydi. VIP bölümünü denetlemesi işleri çok karmaşık hale getirebilirdi.

Ana kata indiğimde, Nonna'nın odasının kapısının kapalı olduğunu fark ettim. Saat neredeyse sekiz olmuştu. Nadiren geç saatlere kadar uyurdu. Yanına gidip kapıyı hafifçe çaldım.

"Girin."

Kapıyı açtım ve onu yatakta oturmuş kitap okurken buldum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet, bugün biraz yorgunum. Birazdan kahvaltıya geleceğim. Bu yaşlı kasların güçlenmesi biraz daha uzun sürüyor."

"Acele etme. Bu yüzden aşçım var. Ona senin için bir şeyler hazırlamasını söyleyeceğim."

"Hayır, gerek yok..."

Kafamı salladım ve kapıyı kapatırken "Başka bir kelime daha duymak istemiyorum" diye ekledim.

Gülümsedim, çünkü onun da bana tam olarak bunu söyleyeceğini biliyordum.

Mutfığa girdiğimde, Natacha'yı bir süzgeç içindeki çileklerin saplarını keserken buldum.

Beni görünce "Oh" dedi. Gözleri benimkilerle buluştu ve boynuna kırmızı bir renk yayıldı, sonra yanaklarına da sıçradı.

"Ne oldu? Yüzün biraz kızardı," diye sordum. Umarım bir şeyleri yoktur. Eğer öyleyse, onu eve göndermek zorunda kalırım. Nonna'yı hasta etmesini istemem.

Yanaklarını okşadı ve rengi daha da koyulaştı.

"Hayır, iyiyim," dedi ve bıçağı ve çileği tekrar almak için acele etti. Daha dikkatli olmazsa kendini kesecekti.

"Emin misin, çünkü biraz bitkin görünüyorsun?"

Nefes aldı ve gözlerini kapattı, sanki sabır ya da belki cesaret toplamaya çalışıyormuş gibi. Hayır, öyle değildi. Geçen gece onu kovduğumda bana karşı çıkmıştı. Şu anki tedirginliği benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Omuzlarımı silktim, masaya oturdum ve önümdeki termosdan kendime bir fincan kahve doldurdum. Natacha ikinci gün termosları doldurmaya başlamıştı. Fincanımı kaç kez doldurmak için kalktığımı fark etmiş olmalıydı.

İşini iyileştirmenin yollarını şimdiden bulmaya başlamasını sevdim. Bu iş yürüyor olabilir.

Benden uzaklaşan Natacha, parmak uçlarına basarak, en yüksek dolap kapısını açmak için kolunu olabildiğince yukarı uzattı.

Beyaz kazağı yukarı kayarak sırtının yaklaşık sekiz santimetresini ortaya çıkardı. Pürüzsüz bronz teni çekiciydi. *Bir dakika. Yanında dövme mi vardı, yoksa gölge mi?*

Nedenini bilmediğim bir şekilde, bunu öğrenmek istedim. Aptalca düşünceyi kafamdan silip attım. Bu, öğrenmek istemediğim bir şeydi. Özellikle de ilk başta beklediğimden çok daha iyi iş çıkardığı için. Dün gece lazanya yapmıştı ve Nonna'nınki kadar lezzetli olduğunu yemin edebilirim, ama akşam yemeğinde bunu yüksek sesle söyleyecek kadar aptal değildim, özellikle de Nonna karşımda otururken. Bıçağı elinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Elini uzatıp beni bıçakla tehdit ettiğini hayal edebiliyordum.

Nonna'nın sinirlenmesini düşününce gülümsedim. Çocukken, sosunu tatmak için parmaklarımı tencereye soktuğumda beni tahta kaşıkla kovaladığı zamanlar o kadar da komik gelmezdi.

Mutfağın diğer tarafından gelen düşük bir homurtu sesiyle başımı Natacha'ya çevirdim. Kısa boylu değildi, ama benden en az 30 santim daha kısaydı.

Sandalyeyi geri çektim. "Dur, sana yardım edeyim."

"Hayır, hayır. Ben hallederim," dedi ve dudaklarından bir inilti daha çıktı.

Kaşlarımı çattım. "Parmakların dolaba zar zor ulaşıyor. İçinde ihtiyacın olan şeyi alman imkansız."

Yanına yaklaşarak sordum, "Peki, ne için hayatını tehlikeye atıyorsun?"

Kollarını indirdi ve içini çekti. "Büyük beyaz kase."

Kaseyi kolayca bulup aldım ve tezgahın üzerine koydum. Kaseyi almak için koluma dokundu ve tatlı çileklerin kokusu zihnimin karanlık köşelerine ulaştı. Derin bir nefes aldım.

Annemin parkta bana çilek yedirdiği görüntü aniden zihnime geldi ve bu görüntüden dolayı dizlerim neredeyse bükülecekti. Genelde onu düşünmeme konusunda iyiyimdir. Ama kadınsılık ve çilek kokusu bunu tetiklemiş olmalı. Ondan uzaklaştım.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Bir dahaki sefere tabureyi getir," diye homurdandım ve tekrar oturdum.

Gözümün ucuyla, kaşlarının çatıldığını fark ettim. Ama özür dilemeyecektim. Bu doğruydı. O ağır seramik kase kafasına düşseydi, kendini yaralayabilirdi.

Telefonumda bir bildirim belirdi ve ardından tuhaf bir zil sesi duyuldu. Yepyeni mavi bir Mercedes arabası garajımın önüne yanaştı.

Gülümsedim ve o kapı zilini çalmadan masadan kalktım.

Dominic kapıyı açtı ve kız kardeşim kısa siyah deri etek ve botlarla girişin önünde duruyordu. Ekim ayıydı, ama güneş gözlüğü takmıştı. Gözlerinin mavi olduğu için hassas olduğunu iddia ediyordu, ama bence güneş gözlüğüyle görünüşünü seviyordu.

"Gianni!" diye bağırdı ve bana doğru koştu. Aşırı hevesli yirmi iki yaşındaki birinin çarpmasına hazırlandım.

Kollarını boynuma doladı ve ben de yüzümü buruşturarak çekilmeden önce kollarını okşadım.

"Çok üzgünüm. Canını yaktım mı?" Benim yanıma baktı ve dudağını ısırdı.

Yaram biraz acıyordu, özellikle dün gece Ginger'ı kaldırdıktan sonra, ama önemli değildi. "Hiç de değil."

"Yalancı," diye gülümsedi.

Çantasını sehpaoya koydu ve oturdu. "Daha önce gelemediğim için özür dilerim. Evdeki tadilatlarla meşguldüm, sonra Luca elini yaraladı ve hiç boş vaktim olmadı. Senin için vaktim yok demek istemiyorum, öyle değil. Bunu biliyorsun, değil mi? Sadece çok meşguldüm... ve..."

Onun sözlerine hiç dikkat etmiyordum çünkü gözlüklerinin yanındaki sarı izden gözlerimi ayıramıyordum. "İçerisi güneşli değil. Neden hala gözlüklerini takıyorsun?"

"Oh," eteğindeki kırıksıklığı düzeltmeye çalıştı. "Takılı mı?" Gözlüğünün kenarını okşayarak hala yüzünde olup olmadığını kontrol ederken, onu çıkarmak için başka bir çaba göstermedi.

Zihnim hızla çalışırken bekledim. Düşündüğüm şey olamazdı.

"Peki, Nonna nerede? Buraya ziyarete geldiğini duydum." Gözlerini kaçırdı, koridora baktı. Parmakları eteğinin kenarını sıktı. "Bana bakmayı kes. Beni çok geriyor."

"Güneş gözlüklerini çıkar, Sienna."

"Burası biraz aydınlık. Sanırım takmaya devam edeceğim." Boğazını temizledi. "Peki, kim yaptığını biliyor musun?"

"Caruso ailesi yaptı." Kanepenin üzerine yanına oturdum ve gözlüğünün kenarından mor bir renk gördüm.

Gözlüğünü çıkardım.

Sol gözünde mor lekeler vardı ve etrafında sarı bir halka oluşmuştu.

Göğsüm kabardı ve yumruklarım sıkıştı. "Bunu Luca mı yaptı?" Sesim yumuşaktı ama yine de irkildi.

Gözlerini kapatarak, "Tabii ki hayır. Bu sonuca varacağını biliyordum. İşte bu yüzden daha önce gelmedim. Onun yaptığını düşüneneğini biliyordum" dedi.

"O zaman ne oldu, Sienna?" Göğsümde şiddetli bir fırtına kopmasına rağmen sesimin bu kadar sakin çıkmasına inanamıyordum.

"Mutfak dolabına çarptım. Çarpmadan önce dolabın açık olduğunu fark etmemiştim." Sanki onun sakarlık hikayesine inanacakmışım gibi başını salladı.

"Bu adamla ne kadar süredir çıkıyorsun?"

"Neredeyse altı aydır."

"Peki, sanırım onunla tanışmamın zamanı geldi."

Kız ellerini havaya kaldırdı. "Olmaz. Bu olmayacak." Yüzümü düzelttim. "Neden olmasın?"

Kanepeye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Çünkü onu korkutup kaçıracaksın."

"Dinle, Sienna. Eğer o kadar kolay korkuyorsa, bunu şimdi bilsen iyi olur." Ailemiz tam olarak Brady Bunch gibi değildi, bu yüzden adamın neye bulaştığını bilmesi gerekiyordu. Aksi takdirde, kız kardeşime bulaşmasını istemedim.

Gözlerini devirdi. "O bizim hakkımızda, en azından işlerimizle ilgili kısmı biliyor. Ama senin ne kadar aşırı koruyucu ve korkutucu olabileceğini biliyorum. Son erkek arkadaşımı kaçırdın." Kaşlarını kaldırarak, bana itiraz etmem için meydan okudu.

Ah, evet. Onu unutmuştum. "Ona en sevdiğim silahları gösterdim. Onun bu tür şeylere ilgi duymadığını nereden bilebilirdim ki?"

"Biliyorsun, bana zarar verirse hayalarını patlatmakla tehdit ettiğin kısımdı."

Kaşlarımı çatmışken gülümsemeden edemedim. O anda Luca'nın hayalarını uçurmak istediğim için kendimi iyi hissettim. "O kısmı duydun, ha?"

Omuz silktili. "Evet. Ama sana karşı koyacak kadar güçlü değilse, benim zamanımı harcamaya değmez."

"Hadi yemeğe çıkalım. Her şeyi ben hallederim." "Luca dışarı çıkmayı sevmez."

"Ne demek istiyorsun? Akşam yemeği için mi?"

"Evet, o ve başka şeyler de var. O daha çok içe dönük biridir."

"Bak Sienna, ben tam olarak partilerin neşesi ya da çekici biri değilim, ama bir kız arkadaşım olsaydı onu dışarı çıkarırdım." Çoğu kadın bunu istemiyor muydu? Yemek yiyip içki içmek?

Gözümün ucuyla aşçıyı gördüm. "Natacha, bir dakika bekle."

Esmer kadın dönüp bize baktı. "Evet, Bay Rossi?"

"Hiç dışarı çıkmak ya da seni yemeğe götürmek istemeyen bir erkek arkadaş hakkında ne düşünürsün?"

"Bunun tıbbi bir nedeni var mı?"

Sienna'ya döndüm, ama o çoktan başını sallamıştı. Natacha önce kaşlarını çatı, sonra düşünerek gülümsedi. Sol yanağında bir gamze belirdi. "O zaman onu sokağa atar ve kız arkadaşımı arayıp bir şeyler içmeye giderdim. Pahalı hediyeler istemiyorum, ama erkeklerin de biraz çaba göstermesi lazım."

Ha! Ben de tam olarak bunu kastetmişim! Natacha'yı işaret ettim, ama Sienna'ya baktım. "Gördün mü? Erkek bir çaba göstermeli. Onun için kolaylaştıracağım. Dışarı çıkmak yerine buraya yemeğe gelebilir. Bu bir uzlaşma... Bana kaşlarını kaldırma. Uzlaşabilirim."

"Hepsi bu kadar mı, Bay Rossi?"

Natacha'ya gülümsedim. "Evet, teşekkür ederim."

O da bana gülümsedi ve ben ona beşlik çakmak istedim.

"Ee, ne dersiniz?" Telefonum bir mesaj geldiğini bildiren ses çıkardı, ama bakmaktan kaçındım. Dikkatimin dağılması Sienna'ya konuyu değiştirmek için bir bahane vereceğinden endişeleniyordum. Ve dolapları açık bırakan bu adamla tanışmak istiyordum.

O içini çekti. "Peki," dedi ve parmağıyla beni işaret ederek uyardı, "ama en iyi davranışını sergilemelisin. Anladın mı?" Sesi güçlüydü ve gözlerimin içine bakıyordu. Böyle anlarda, damarlarında benimle aynı kanın aktığını anlıyordum.

"Söz veriyorum."

Telefonumu çıkardığımda, Vito'dan 9-1-1 mesajı geldiğini gördüm. "Buna cevap vermem gerek." Kanepeden kalkarak, "Yarın onu getir," diye ekledim.

"Yarın!"

Vito ile konuşmak için uzaklaşırken parmağımı kaldırdım.

"Acil durum nedir?" diye sordum ofisimin kapısını kapattıktan sonra.

Vito'nun boğuk sesi diğer uçta alçaktı. "Sangunero depomuza saldırdı."

Arka planda çok fazla gürültü vardı. Islak caddelerde giden arabalar, rüzgar ve muhtemelen yağmur. Onu doğru duydum mu?

"Ne diyorsun? Orayı kurşun yağmuruna mı tuttular?"

"Hayır, Giancarlo. Her şeyi aldılar. Tüm silahları, tüm mühimmatı, tüm dinamiti. Her şeyi."

Sandalyeme çöktüm. "Bunu nasıl yaptılar?" diye fısıldadım, daha çok kendime değil, Vito'ya.

O yine de cevap verdi. "Bilmiyorum."

Kravatımı çıkarıp gömleğimin ilk iki düğmesini açtım.

Boğazım sıkışmış gibiydi, nefes alamıyormuşum gibi.

Bu yeni depoyu bilen sadece iki kişi vardı.

Vito ve Nicky.

Vito'yu hayatımın büyük bir bölümünde tanıyordum, ama Nicky yeniydi. Sangunero onu buraya köstebek olarak mı göndermişti? İki tarafta da mı oynuyordu? Eğer öyleyse, bir köstebeği halletmenin tek bir yolu vardı. Ama yüzde yüz emin olmam gerekiyordu. Onu sınamalıyım.

"Ne yapacağız?" Vito'nun sesi uzak geliyordu. "Silahsız nasıl savaşaacağız?"

Bu iyi bir soruydu. Düşünmeye vaktim olmamıştı. Ama cevap hemen geldi.

"Onları işe alıyoruz."

"Yani... Ruslarla çalışmayı ciddi olarak mı düşünüyorsun?"

"Savaşın ortasındayız, Vito. Kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağız."

Vito Rusları sevmezdi. Bir grup Rus, kumarhanede onların kızlarından birine sarkıntılık ettiği için onu dövdükten sonra. O olaydan kısa bir süre sonra benim için çalışmaya başladı. "Tamam," diye kararlı bir nefes verdi. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

"Dimitri'yi Cuma günü Luxor'da benimle buluştur. Ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi."

Telefonu kapattım ve pencereden dışarı baktım. Dışarısı karanlıktı. Sadece mülkü çevreleyen uzun porsuk ağaçlarını ve aydınlatılmış yürüyüş yolunu görebiliyordum.

Ruslar kas gücü sağlayacaktı, ama kazanmak için stratejime devam etmem gerekiyordu. İşimi genişletmeye çoktan başlamıştım

işimi genişletmeye başlamıştım ve sel, onların işine zarar vermemi sağlamıştı. Ama benden başka bir şey almadan önce onların sıçanını durdurmam gerekiyordu.

Natacha

Ertesi gün, Giancarlo mutfak masasında oturmuş kahvesini yudumlarken telefonunda bir şeyler okuyordu. Ben de onun için muffin, kruvasan ve bagel dilimlerini kesmeye başlamıştım ve o, başını kaldırmadan susamlı bageli ağzına attı.

Yıllarca okula gitmiş ve sayısız davayı çözmüş olmama rağmen, bir ay önce başvurmayı hiç düşünmediğim bir işte kaydettiğim bu küçük ilerleme beni mantıksız bir şekilde mutlu etti.

Unu alıp, dün gece internette bulduğum pizza hamuru tarifini uygulamaya başladım. Bu sefer videonun tamamını izledim ve oldukça basit görünüyordu. Mayanın ve ardından hamurun kabarması için kendime yeterli zaman tanımam gerekiyordu. En azından birkaç saat sürecekti.

"Çok arkadaşın var mı, Natacha?" Giancarlo'nun sorusu birdenbire geldi ve beni hazırlıksız yakaladı. Sadece sohbet etmek için mi soruyordu yoksa sorusunun bir nedeni mi vardı?

"Birkaç tanıdığım var, ama sadece bir kişiyi arkadaşım olarak görüyorum."

Dudaklarını büzdü ve beyaz kahve fincanını masaya koydu. "Benim de." Bana dönüp baktı. "Arkadaşının adı ne?"

"Charlotte. Kişisel antrenör." Arkadaşımı düşünerek gülümsedim. "Tamamen zıt karakteriz, ama beni güldürebiliyor ve başkalarının söylemeye cesaret edemediği gerçekleri yüzüme söyleyebiliyor."

Sandalyesine yaslandı. "Çoğu insan bana gerçeği söylemekten korkar. Genelde herkesin bana yalan söyleyeceğini beklerim."

"Bu oldukça karamsar bir bakış açısı." Benim işimde, aslında ona katılıyordum, ama şu anda, onu aldatan kişi ben olduğum için avuçlarım terlemişti.

"Belki öyleyim. Ama yanılıyorsam hoş bir sürpriz yaşayabilirim, haklıysam hazırlıklı olabilirim."

"Hiç yanıldığın olur mu?"

O anda Nicky odaya girdi ve Giancarlo'nun yüzü sertleşti. Gözlerinde bir soğukluk belirdi ve ben onun ruh halindeki bu değişiklikten ürperdim. "Maalesef, çok sık değil."

Ancak Nicky hiç etkilenmemişti. "Günaydın, Bay Rossi. Günaydın, Natacha." Doğruca mutfak masasına yürüdü, bir parça kruvasan aldı ve ağzına attı.

"Kahve ister misin, Nicky?" diye sordum, Giancarlo'ya bakarak, ama o genç adama bakıyordu.

"Çok isterim. Sen en iyisisin, Nat." Bu takma ad beni hazırlıksız yakaladı, ama ondan gelmesi hoşuma gitti. Sörfçü çocuk gibi rahat tavırları vardı ve ona kızamazdım. O bembeyaz dişlerini gösterince, ben de ona gülerdim. Ama bugün Nicky'nin yüzü gergindi ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Nicky, seninle ofisimde konuşmam lazım." Giancarlo masadan kalktı ve ağzını peçeteyle sildi.

"Tabii ki patron. Kahvaltımı bitirir bitirmez gelirim."

Nicky bu sözleri ağzından çıkar çıkmaz içim cız etti. Böyle konuşabileceğiniz pek fazla patron yoktu. Adamın deneyimsiz olduğu belliydi.

Giancarlo kollarını kavuşturup "Hemen" dediğinde hiç şaşırmadım.

Nicky başını kaldırdı ve öfkeli bir müdürün karşısındaki bir okul çocuğu gibi Giancarlo'ya baktı. "Tabii ki. Elini ağzına götürdü ve ceplerini kontrol etti. Telefonumu alayım." Dönüp gitmek üzereydi.

"Hayır," dedi Giancarlo sakın bir sesle ve Nicky donakaldı. "Şimdi dediğimde, beş dakika sonra demek istemiyorum. Telefonunu alabilirsin demek istemiyorum. Bir sonraki nefesini almadan önce kışını kaldırıp ofisime gel demek istiyorum. Anladın mı?"

Giancarlo'nun sesi alçaktı, ama kızgınlığı belliydi. Masayı dolaşıp Nicky'nin tam önüne geldi. "Dün gece neredeydin?"

Nicky ellerini kot pantolonunun kenarlarına sürttü. Hemen cevap vermedi, önce tavana, sonra bana baktı. Adama nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum. Giancarlo basit bir soru sormuştu.

"Ben buradaydım," dedi.

"Yalan söylüyorsun." Giancarlo yumruğunu sıktı. Gitmeyi düşündüm, ama vücudum hareket edemiyordu. Ayaklarım yere yapışmış gibi hissediyordum.

Nicky sadece bir çocuktı. Ve bir çocuk gibi yalan söylüyordu. Elleri titriyordu ve koltuk altındaki gri tişörtü terden sıırılsıklam olmuştu. Korkmuş küçük bir çocuk gibi görünüyordu ve onu bir şekilde kurtarmak istedim, ama bu işe karışmak istemedim. Kendi başımın belası yeterdi.

"Yalan söylemiyorum," dedi. "Bütün gece buradaydım. Ben..."

Giancarlo hızlıca hareket ederek Nicky'yi dolaplara sıkıştırdı. Çarpma sesiyle irkildim ve tezgaha tutundum. Onun bu kadar hızlı hareket edeceğini beklemiyordum.

"Bu sabah güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol ettim. Dün gece dışarı çıkmışsın. Nereye gittiğini bilmek istiyorum." Nicky'nin tişörtünü tutup kısa kolları yukarı çekti. "Ve bu sefer bana yalan söyleme."

Nefesim kesildi. Elimde değildi. Yeşil ve kırmızı görüntü gözlerimi çekti ve nefesim kesildi.

Medusa. Nicky'nin Medusa dövmesi vardı, tıpkı bu işi almadan önce araştırdığım kayıp çocuk vakasında anlatıldığı gibi. Bu o olmalıydı. Ve eğer öyleyse, ailesi onu eve geri getirmek için can atıyordu. Giancarlo'dan önce bir şeyler yapmalıydım... şey; Giancarlo'nun neler yapabileceğinden tam olarak emin değildim, ama iyi şeyler olmayacağını düşünüyordum.

"O benimle birlikteydi," diye bağırdım. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Nefesimi düzenleyerek sakin görünmeye çalıştım.

Giancarlo o sert kahverengi gözlerini bana çevirdi ve boğazım düğümlendi.

Ben bir aptalım. Ne halt ediyorum ben?

Sorun da buydu. Hiç düşünmüyordum. Sadece tepki vermişim. Müvekkilime yardım etmem ve davasını çözmem gerekiyordu ve aklıma gelen tek şey buydu.

"Sen mi?" Giancarlo gözlerini kısarak baktı.

Sesimin çatlamasından korktuğum için başımı salladım.

Nicky'nin gözleri büyüdü ve Giancarlo yüzünü ona çevirmeden önce kendini toparlamasını diledim.

Bunu sağlamak için konuşmaya devam ettim. "Dün gece benim evime geldi. Bunun bir sorun olacağını düşünmemiştim."

Gözleri boynuma, sonra daha aşağıya kaydı. Beni değerlendirirken kaşlarını çatmıştı. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama bakışları nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Hayır, sorun değil. Eğer doğruysa." Tekrar başımı salladım.

Kahretsin.

Mafya patronuna yalan söylediğim için neden kendimi kötü hissediyordum? Eminim ki o yalandan çok daha kötüsünü yapmıştı.

Giancarlo başını ona çevirdiğinde Nicky yutkundu. "Bu doğru mu?"

O da kesin bir şekilde başını salladı.

Sakin ol, Nicky.

Nicky'nin gömleğini bırakarak Giancarlo bir adım geri attı. Rahatlamış görünmüyordu. Yüzü hala gergindi ve yumrukları hala yanlarında sıkılıydı. Hikayeyi yuttu mu emin değildim, ama çürütemedi de. Bizim sözümüz onun sözüne karşıydı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"On beş dakika içinde arabamı ön tarafa getirin. Anlaşıldı mı?"

Nicky gömleğini düzeltti ve boğazını temizledi. "Elbette.

On beş dakika."

Giancarlo beyaz gömleğindeki kırıksıklıkları düzeltti ve Nicky'nin yanından geçti.

"Neden..." diye başladı Nicky, ama ben işaret parmağımı dudaklarıma koyarak onu susturdum.

Parmak uçlarımda mutfak girişine yürüdüm ve Giancarlo'nun ofis kapısını kapatmasını izledim. Gözlerimi kapattım ve hayatımda tuttuğum en derin nefesimi verdim.

"*Kahretsin.*" Giancarlo'nun dikkatini çektiğimi biliyordum. Şüpheli bulduğu bir çalışanla gizlice görüştüğümü düşünürse, artık beni daha yakından izleyecekti. Ama şu anda bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Nicky'ye döndüm ve yavaşça ve net bir şekilde konuştum. "Kim olduğunu biliyorum."

O geriye yaslandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Adının Nicholas DeMarco olduğunu ve geçen ay ortadan kaybolduğunu biliyorum."

"Nasıl..."

Giancarlo geri dönmeden bunu söylemem gerekiyordu.

"Ailen seni arıyor ve ben bunu duydum. Nasıl olduğunu sorma, çünkü sana söylemeyeceğim. Birkaç kişiyi büyük bir belaya sokabilirim." Bu tam olarak doğru değildi, sadece beni belaya sokardı, ama bunu Nicky'ye söylemedim.

Yüzünü ovuşturdu ve sesi yumuşaktı. "Onlara geri dönemem. Çok fazla şey yaptım. Onlarla yüzleşemem."

"Tabii ki yüzleşebilirsin. Ailen seni seviyor ve sadece eve dönmeni istiyor."

"Bu yüzden mi benim için yalan söyledin?"

"Evet. Giancarlo kızgın görünüyordu ve sana ne yapacağını bilemedim. Şimdi bana gerçeği söylemeni istiyorum. Ne için hayatımı tehlikeye attığımı bilmem gerekiyor. Dün gece nereye gittin?"

O içini çekip mutfak sandalyesine oturdu. "Aptallık ettim ve barda sarhoş oldum. İş yerinde yapmamam gereken tek şey içki içip araba kullanmaktı. Sarhoş olarak eve gidersem ya da Giancarlo bunu öğrenirse beni kovacağını biliyordum. Bu yüzden, ayılana kadar bir arkadaşımın evinde kaldım."

Onun yanındaki sandalyeye oturdum. "Nicky, bu gerçekten aptalca bir şeydi. Giancarlo sıradan bir işveren değil. Bunu biliyorsun, değil mi? Onunla nasıl bir ilişkiye girdin ki?"

Omuz silkti. "Bir arkadaşımın arkadaşı, çok fazla soru sormadığım sürece nakit ödeme yapacak bir işi olduğunu söyledi. Giancarlo'nun kim olduğunu bile bilmiyordum. Onun sadece zengin bir adam olduğunu düşünmüştüm. Ama vurulduktan sonra sorular sormaya başladım. Şimdi, başımı belaya soktuğumu düşünüyorum."

"Evet," diye başımı salladım ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Şimdi bırakamazsın. Çok şüpheli görünür. Biraz daha dayanmalısın. Ama ailene bir mesaj gönderip senin iyi olduğunu haber vereceğim."

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Ve Tanrı aşkına, bir daha hata yapma. Bir dahaki sefere ikimiz de kovulabiliriz."

Ya da daha kötüsü.

Giancarlo

Vito yanımda ayağıyla yere vuruyordu. Bu ses beni delirtiyordu. Ellerimi masaya vurarak ona döndüm. "Şunu keser misin *lan*?"

Kaşları çatıldı. "Neyi keseyim?"

"O durmadan vurmayı."

"Üzgünüm," diye mırıldandı ve aşağıdaki kulübü gören pencereye doğru yürüdü.

Saat daha beşti, bu yüzden personel geceye hazırlanıyordu.

"Onlara neden inandığınızı anlamıyorum. Nicky bir hain, bunu biliyorum." Topuklarını döndürerek bana döndü, ama ben dizüstü bilgisayarına odaklanmıştım.

"Onlara inandığımı söylemedim, sadece şu anda bu konuda bir şey yapmayacağımı söyledim. Sabır her şeydir, Vito. Ve tüm gerçekler ortaya çıkar."

"Düşündüğümden çok daha bağışlayıcısın." Somurtuyordu, ama sözleri mideme yumruk gibi indi.

"Sabrımı nezaketle karıştırma, Vito. Ben körü körüne kararlar almam. Nicky'yi gözümün önündeyim, ama sadece şüpheyi dayanarak bir çocuğu ortadan kaldırmaya hazır değilim. Aceleci kararlar alarak patron olarak ün kazanamazsın. Sen sana bahsettiğim restorani araştırırken, ben de o köstebeği halledeyim. Yöneticiyi aradın mı?"

"Evet. Dediğin gibi, mekanın değerinin üç katını teklif ettim. Satacak."

Pete'in bana gönderdiği mali tabloyu okumaktan başımı kaldırdım. "Bu, bugün duyduğum en iyi haber. Neden lanet olası dinlemeyle başlamadın da bununla başladın?"

O gülümsedi ama ben şaka yapmıyordum. Vito bana ne yapmam gerektiğini söylemek yerine kendi görevlerine odaklanmalıydı. Bu durum beni sinirlendirmeye başlamıştı.

Vito'nun telefonu çaldı. "Sıçandan bahsetmişken, Nicky az önce bize mesaj attı.

Dışarıda."

On dakika erken gelmişti ama görevini ciddiye aldığını görmekten memnun oldum.

Natacha onunla geceyi geçirdiğini söylediğinde, bu düşünce bana bir şeyleri yumruklamak istememe neden oldu. Çalışanlarımın flört etmesini hiç yasaklamamıştım, ama şoförümle birlikte olan o güzel esmer kız düşüncesi beni rahatsız ediyordu. O, onun giydiği düğmeli gömleklerin altında ne saklı olduğunu biliyordu. Ama bu benim için hala bir gizemdi.

O benim çalışanımdı ve benim genelde yattığım kızlara hiç benzemiyordu. O romantizm, ilişki ve ailemle tanışmak isteyen türden bir kızdı. Hayatımdan daha uzak bir şey olamazdı.

Peki, neden şoförümün aşçıyla yatmasına bu kadar takıldım? Kıskançlık kokuyordu, ama bu çok saçmaydı. Biz bir ilişki içinde bile değildik. Neden kıskanayım ki? Başka bir erkeğin, benim çekici bulduğum bir kadınla birlikte olmasına tahammül edemeyecek kadar pislik miydim?

Evet.

Ama muhtemelen bundan daha fazlası vardı. O eğlenceli ve açık sözlüydü. Bunu seviyordum. Ama kızgın olmaya hakkım yoktu. Ve bu beni daha da sinirlendirdi.

"Tamam. Hazırım," dedim ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Hadi gidip bu pislikle tanışalım."

"Nicky'yi mi kastediyorsun?"

"Hayır. Sienna'nın erkek arkadaşı Luca. Akşam yemeğine geliyor."

*

Kapıdan içeri girer girmez pizza kokusu burnuma geldi. Ağzım sulandı ve midem guruldadı, bu da ruh halimi biraz iyileştirdi.

"Kokusu çok güzel," dedi Vito, arkamızdan kapıyı kapatarak.

Ben gülümsedim. "Şaşırmış gibisin."

"Natacha ilk geceden bu yana çok gelişme gösterdi. Ne kadar geliştiğine inanamıyorum."

Evet, ben de. Nonna ona yardım ediyor mu acaba diye merak ettim.

"Akşam yemeğine kalacak mısın, Vito?" Ceketimi kapıcı Dominic'e verdim, o da benim için askıya astı.

"Kesinlikle. Luca'yı azarladığını izlemeyi dört gözle bekliyordum, ama şimdi bunun karşılığında güzel bir yemek de yiyeceğim diye düşünüyorum."

"Onu sorguya çekmeyeceğim." Yalan söyledim. "Sadece dolabın kız kardeşimin yüzüne nasıl vurduğunu bilmek istiyorum."

"Kahretsin, belki de gitmeliyim. Bu iş çirkinleşebilir."

"Hayır, kal. Beni tutacak birine ihtiyacım olabilir."

Vito kıkırdadı, ama ben gülmedim. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hiç de bile."

Kız kardeşimin kahkahası beni mutfağa çekti. O ada mutfağında oturmuş yanağını silerken, Natacha parmesan peyniri dilimliyordu.

"Onu hayalarına tekmelediğine inanamıyorum," dedi Sienna, kahkahası ruh halimi neşelendirdi.

"Neden olmasın?" Natacha ona baktı, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Elleriyle yapmaması gereken bir şeye dokundu. Ben de bir dahaki sefere daha dikkatli olmasını sağladım."

Sienna güldü. "Oh, eminim bu dersi asla unutmayacaktır." Natacha kesmeyi bıraktı ve kız kardeşimle birlikte güldü.

"Ben de tam olarak bunu demek istedim. Bir daha asla denemeyecektir."

Boğazımı temizledim ve Sienna arkasını döndü. Natacha bir anlığına başını kaldırdı, sonra Parmigiano Reggiano'yu tahta bir tahtaya koydu.

"Gianni," diye bağırdı Sienna ve bana doğru koştu. Natacha'yı gözümün ucuyla takip ederken onu kucağıma aldım. Natacha bizim tarafımıza bakmıyordu.

"Luca nerede?" diye sordum.

"Yolda. Geç saatlere kadar çalışması gerekti."

"Ben de öyle, ama zamanında yetişmek için erken çıktım."

Birinci vuruş.

"Başlama, Gianni!"

Yüzü düştü ve bunun sebebi olmak hiç hoşuma gitmedi. İç geçirdim.

"Deneyeceğim. Deneyeceğime söz veriyorum."

Başının üstüne öptüm ve Natacha'nın bize baktığını hissettim.

Göz teması kurmadan önce, hızla doğramaya devam etti. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu ve nedenini anlayamadığım bir şekilde, başparmağımla o kırıksıklığı düzeltmek istedim.

Bunun yerine, parmaklarım bir parça peynir kapıp ağzıma attı.

Kapı zili çaldı ve Sienna koltuğundan fırladı. "Luca gelmiş olmalı." Yüzü sertleşti ve ön kapıya doğru hareket etti, ama onu durdurdum.

"Dominic kapıyı açar. Acele etmene gerek yok."

Siyah pantolonunu düzeltti. "Oh, acele etmiyorum. Sadece o geldiğinde orada olmak istiyorum. Dostça bir yüz görmesini istiyorum. Ben de senin için aynısını yapıyorum."

Sesindeki aciliyet karşısında kaşlarımı çattım ve bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Beni gördüğünde her zaman mutlu olur ve kollarıma atlardı. Sanırım erkek arkadaşına da aynısını yapardı. Belki de ben fazla agresif davranıyordum. Belki de morluğu bir kazaydı.

Adama şüpheye yer bırakmayacağım. Doğru bir başlangıç yapalım. Sienna'ya söz vermiştim. Ve ben sözümü her zaman tutarım.

Sienna'yı mutfaktan dışarıya kadar takip ettim ve onun ince siyah ceket, kot pantolon ve siyah bere giyen bir adama doğru koşmasını izledim. Bana bir müzisyeni hatırlattı ama adını hatırlayamadım.

O, kız kardeşimi öperken, dilini boğazına sokup kıcını elleriyle okşarken ben sabırla bekledim.

Derin bir nefes aldım ve saçlarımı elime geçirdim. Gözlerimi kapatıp üçe kadar saydım.

"Giancarlo, bu Luca, erkek arkadaşım." Aramızda el sallayarak devam etti. "Luca, bu kardeşim Giancarlo." Gülümsedi ve bu, sakinleştirici nefes almaktan daha iyi bir şekilde omuzlarımdaki gerginliği hafifletti.

Onlara doğru yürüdüm ve elimi uzattım. "Geldiğiniz için teşekkürler. Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

Adam başını eğdi ve dudaklarını büzdü. "Sienna bana söylediğinde şaşırdım. Aileyle tanışacak noktaya geldiğimizi fark etmemiştim. Ama sorun değil, benim için sorun yok."

Gözüm seğirdi.

"Anlıyorum. O zaman şu anda hangi aşamadayız sence?"

Omuzlarını silken adam, kız kardeşimin beline sarıldı. "Sadece eğleniyoruz, bilirsin."

İkinci vuruş.

Bu adam, kız arkadaşının kardeşine böyle bir şey söylediği için ya aptal ya da ezikti. Her halükarda, kız kardeşim için yeterince iyi değildi. Ama daha kapıdan içeri girmişti ve ben de en azından ilk yemek servisi bitene kadar onu kovmayacağıma söz verdim.

"İçeri gel. Ne istersin?" En kaliteli içkilerle dolu barıma doğru yürüdüm. En iyi yıllanmış viskiler de dahil olmak üzere her şey vardı.

"Bira var mı?"

Gözlerimi devirmekten kaçındım. Biradan nefret ediyordum. "Tabii."

"Ben getiririm," dedi Vito. Yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı, çünkü kulaklarından kulaklarına kadar sıırıyordu.

En iyi viskilerimden birini iki parmak kadar doldurdum ve Luca ile Sienna'nın karşısına oturdum. "Peki, ne iş yapıyorsun Luca?"

"Bir müzik grubundayım."

"Hadi canım." İçkimi yudumladım. "Menajerin var mı?"

"Henüz yok, ama bu gece Walker bar'da çalacağız. Çok eğlenceli olacak." "Gitar çalıyor musun?"

"Hayır, davul çalıyorum."

Mmm. Tahmin etmeliydim. "Walker mı dedin? Orası pek iyi bir mahalle sayılmaz. Sana ne kadar ödüyorlar?"

"Giancarlo!" Sienna uyardı. "Mesele para değil. Mesele tanınmak."

"Walker bar kamyoncular ve fahişelerle dolu. Orada müzik yöneticileri falan yok."

Luca'nın gözleri kısıldı ve aptalca gülümsemesi kayboldu. Onun öfkesini hissederek ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Ama karşılık vermek yerine, arkama baktı. Gözümün ucuyla, yanımda Natacha'yı gördüm. Bir şarküteri tabağı koydu. Bugün yine düğmeli gömleğini giymişti, ama bu sefer siyah pantolon yerine kalem etek giymişti. Belki de akşam yemeği partisi için giyinmeye çalışıyordu.

Etek, kalçalarını ve poposunu çerçevesliyordu ve bir an için dikkatimi dağıttı.

Ne yazık ki, tekrar başımı kaldırdığımda Luca'nın da aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Boğazımı temizledim.

Bana doğru eğildi. "O kim?" diye sordu ve Natacha'ya bir kez başını salladı.

Bu aptal, kız arkadaşının önünde başka bir kadına ilgi gösterip, onun kardeşine onu soruyor muydu?!

İnanılmaz.

Natacha bara gidip bir sürahi su ve üç bardak getirmişti. İlk bardağı doldurup Sienna'nın önüne koyduğunda, aptal herif iki kaşını da kaldırarak "Onu becerdin mi?" diye sordu.

Kafam patladı ve onun boynunu kırmamak için yanımdaki yastığı sıktım. Luca çığlık attığında, ona Natacha'dan özür diletirmek üzereydim.

"Çok üzgünüm," dedi Natacha, Luca'nın kucağına su dökmüş. Yüzü sakindi. Hiç üzgün görünmüyordu. Bunu kasten yapmamış biri için fazla sakindi.

Onun tepkisi öfkemi yatıştırdı ve Luca'nın hayatını bir anlığına kurtardı.

Sienna bir peçete aldı ve zavallının pantolonunu silkeledi. "Dur," diye bağırdı ve Sienna irkildi. "Durumunu daha da kötüleştiriyorsun."

Natacha'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, ama başımı kaldırmadım. Dikkatim tamamen önümdeki etkileşime odaklanmıştı.

Sienna'nın sesi titriyordu. "Özür dilerim. Yukarıda saç kurutma makinesi var. Sana yardım edeyim." Kanepeden kalktı, eli Luca'nın eline uzandı. Luca elini itti.

Bu sefer Natacha irkildi.

İşte bu kadar. Yüzüncü dereceden üçüncü vuruş. O bitti.

Ayağa kalktım ve Dominic'in hemen açtığı kapıyı işaret ettim.

"Evimden defol git."

Sienna başını çevirdi, gözleri bana yalvarırcasına bakıyordu. Ama fikrimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemezdi ya da yapamazdı.

"Ve bir daha kız kardeşime yaklaşırsan, boğazını keserim. Anladın mı?"

"Ne?" Aptal herif gerçekten kafası karışmış gibiydi. Sanki neyi yanlış yaptığını bilmiyormuş gibi. Natacha'yı işaret etti. "Pantolonumu mahveden oydu, sen de beni kovuyorsun? Ne oluyor be adam?"

Ona yaklaştım, burnumun ucuna kadar yaklaştım. "Mesele pantolon değil, *pislik*. Kız kardeşime vurduğunu biliyorum ve bir daha ona yaklaşmana izin vermeyeceğim."

Tartışmak için ağzını açtı, sonra Sienna'ya suçlayıcı bir bakış attı.

"Ona bakma. Bana söylemedi. Senin için aptalca bir bahane uydurdu. Ama son on dakikada gördüklerimden, senin yaptığını biliyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve sesimi alçaltım. "Sana son bir kez daha söyleyeceğim. Evimden çık ve bir daha kız kardeşime yaklaşma."

Saçma sapan şeyler mırıldanan Luca, ceketini kapıp kapıya doğru yürüdü. "Bu çok saçma dostum. Ben hiçbir şey yapmadım."

Kapının önünde durdu ve kız kardeşime sert bir bakış attı. Çenesini indirip, "Geliyor musun?" diye sordu.

Göğsüm sıkıştı. Kız kardeşim onu takip ederse ne yapacağımı bilmiyordum. Onu fiziksel olarak durdurmak istemiyordum, ama o pislikle gitmesine izin vermem mümkün değildi.

Sienna öne çıktı, ama Natacha elini kız kardeşimin omzuna koydu. Onu geri çekmek için değil, onu rahatlatmak için. Sienna keskin bir nefes aldı ve elini Natacha'nın elinin üzerine koydu.

Kafasını salladı.

"Siktir git sen de." Dominic'in uzattığı ceketini aldı ve gitti.

Onun uzaklaşmasını izledikten sonra, bakışlarım Natacha ve Sienna'nın birbirine kenetlenmiş ellerine takıldı. Sienna başını eğdi ve burnunu çekti.

İki adımda ona ulaştım ve onu kollarıma aldım, hıçkırıklar vücudunu sarsarken sırtını okşadım.

Natacha gözlerimi yakaladı, sonra hızla başka yere çevirdi. Bakışları sertleşti, kapıya bakarak keskin bir nefes verdi, topuklarını döndü ve mutfığa geri yürüdü.

"Bu gece burada kalabilir miyim?" diye sordu Sienna.

Başını göğsüme bastırdım. "Tabii ki. İhtiyacın olduğunda odan her zaman hazır."

Yine burnunu çekti. "Teşekkürler, Gianni."

Sanki omuzlarında dünyanın yükünü taşıyormuş gibi, yavaş ve halsizce merdivenleri çıkmasını izledim. Onun yükünü hafifletmek ve onu takip etmemekle doğru şeyi yaptığını söylemek istedim. Ama onu teselli edecek sözler bulamadım. Hiç bulamadım.

"Ben çıkıyorum," dedi Vito.

Onu unutmuştum.

"İyi iş çıkardın." Ön kapıya doğru yürürken omzuma bir şaplak attı.

Ben de başımı salladım ve Natacha'yı kontrol etmek için mutfığa geri döndüm.

Pizzayı kesiyordu. Akşam yemeğini de unutmuştum. "Aç mısın?" diye sordum.

"Pek değil." Bir kap çıkardı ve pizzayı içine koydu. "Ya sen? Sana birkaç dilim tabağa koyabilirim."

"Belki sonra." Adanın yanındaki tabureye oturdum ve ona baktım. Uzun kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve sol kulak memesinin hemen altında bir güzellik lekesi olduğunu fark ettim.

"Ne?" diye sordu, geriye yaslanarak. Kafamı salladım.

"Hiçbir şey."

Boğazını temizledi. "Bak, su konusunda üzgünüm, ama —"

Elimi kaldırdım. "Özür dileme. Ben sana teşekkür etmeliyim. Bu, onun gerçek yüzünü çabucak ortaya çıkardı ve biz de acı verici bir akşam yemeğini çekmek zorunda kalmadık."

"Sanırım. Ama Sienna için üzülüyorum. Aşık olduğun adamın bir pislik olduğunu kabul etmek zor. Bir şekilde kendini suçlu hissediyorsun."

Bunu düşünmemiştim. "Sence o da öyle yapmıyor mu?"

Omuz silkti. "Geçmişte kötü erkek arkadaşlarımla bunu yaptığımı biliyorum."

Sienna'nın acı çektiğini hayal etmek bir şeydi, ama kendini suçlaması başka bir şeydi. Buna dayanamazdım. "Onun için ne yapabilirim?"

Kutuyu kapattı ve buzdolabına koydu. "Yapabileceğin hiçbir şey yok. Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacı var. Ve

iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

Unutmak istediğimde ne yaptığımı düşündüm. Kız kardeşimin odasına bir şişe viski göndermek hoşuma gitmedi.

Belki de dikkatini başka bir şeye yöneltmesi gerekiyordu? Odasında oturmak yerine yapacak başka bir şey. "Sence bir seyahat yardımcı olur mu?"

Natacha güldü ve bu ses soğuk göğsümü ısıttı. Daha önce fark ettiğim o gamze, güldüğünde daha belirgin hale geliyordu.

"Tabii, neden olmasın? Kim birkaç günlüğüne kaçmak istemez ki?"

Harika. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Orada boş boş oturup, onun bir pislik yüzünden ağlamasını izleyemezdim. Ayrıca, bu onu bir süreliğine bu lanet olası bölge savaşımdan uzaklaştırırdı.

"Gitmek için en iyi yer neresi?"

"Emin değilim. Neyi sevdiğine bağlı."

"Alışveriş yapmayı sever."

Tezgahı silerek Natacha derin bir nefes aldı. "O zaman New York'a alışveriş ve gösteriye gidebilir. Araba ile çok uzak değil."

"Küçük bir uçağım var."

Bunu duyunca kaşlarını kaldırdı. Nedense açıklamak istedim. "Sadece benim değil. Ailemdeki birkaç kişi ile paylaşıyoruz."

Bu hafta sonu New York'ta görüşmem gereken birkaç kişi vardı. Bu, uçak yolculuğunu haklı çıkaracak ve kız kardeşime bir mola verecekti.

"Harika. Gidip Sienna'ya söyleyeyim. Sen de çantayı hazırla. Sabah erkenden yola çıkarız."

Silmeyi bırakıp bana baktı. "Bekle. Ne?" Başını sallayarak iki elini tezgahın üzerine koydu. "Onunla gitmemi mi istiyorsun? Ama ben aşçıyım. Burada kalmam gerek." Yanağının içini ısırdı ve ben neden şehre gitmekten çekindiğini merak ettim. Çoğu kadın bu fırsatı hemen değerlendirirdi. Ama Natacha Benett'in çoğu kadın gibi olmadığını fark ettim.

"Kız kardeşim senden hoşlanıyor. Ve aptal erkeklerle nasıl başa çıktığını gördüm. Sen mükemmelsin." Bunu duyunca gözlerini kırptı. "Ayrıca, ben yokken aşçıya ihtiyacım olmayacak. Bu yüzden, benimle New York'a gelmeni istiyorum."

Bunlar kafamda düşündüğüm sözler değildi, ama ağızımdan çıktıklarında seslerini beğendim.

Ancak Natacha kaşlarını çattı. Gitmek istemiyor gibiydi. "Evde birisi mi var? Bu yüzden mi gitmek istemiyorsun?"

O içini çekti. "Hayır. Öyle değil. Ben... şey, bu hafta sonu için başka planlarım vardı. Ama Sienna'ya yardım etmek istiyorum, o yüzden geleceğim."

Nefes verdim ve avucumla tezgahı bir kez vurdum. "O zaman anlaştık. Gidip Sienna'ya söyleyeceğim."

Mutfaktan çıkmadan önce, içimden bir ses durup Natacha'ya bakmamı söyledi. Tezgahın kenarına parmaklarını kıvrımış, tezgaha bakıyordu. Gözleri uzaklara dalmış, derin düşüncelere dalmış gibiydi. Onu burada tutan bir şey mi vardı acaba?

Ya da biri.

Bir erkek arkadaşı vardı ve bana söylemek istemedi mi?

Lütfen Nicky olmasın.

Yatak odama girdiğimde, takip uygulamasını açtım. Natacha'nın telefonunu Wi-Fi ağımda buldum ve uygulamama ekledim. Artık onu ve Sienna'yı New York'ta takip edebilirdim. New York gibi büyük bir şehirde, onları gözetim altında tutmak çok da ihtiyatlı bir davranış olmazdı. Onları güvende tutmak için. Bunun, şu anda damarlarımda dolaşan adrenalinle hiçbir ilgisi yoktu.

Natacha

Aynamın köşesindeki resme baktım ve kalbim sızladı. Birkaç nedenden dolayı bu seyahate çıkmak istemiyordum. Birincisi, bu Giancarlo'nun evde olmadığı bir zamanda onun evini keşfetmek için mükemmel bir fırsat olacaktı. İkincisi, Giancarlo'nun kız kardeşini savunmasını ve ona bakmasını izlemek onu daha çok sevmemi sağlamıştı. Bu duygu midemi bulandırdı. Nedense Chase'e sadakatsiz hissediyordum. Hatta babama bile sadakatsiz hissediyordum. Bana hayal kırıklığı duyacaktı. O, duygularını hiçbir zaman davalarına yansıtmazdı. Bana anlattığı onca gece, her zaman işi bitirmekle ilgiliydi. Şimdiye kadar ben de öyleydim.

Bir davaya nadiren çok zaman ayırırdım ve davaya karışan insanlarla da hiç ilgilenmezdim. Onları takip eder, fotoğraflarını çeker ve geçmişlerini araştırırdım. Onları tanımak için zaman harcamazdım ve kesinlikle onlarla seyahate çıkmazdım.

Bu gece bakışlarımız buluştuğunda Giancarlo'nun gözlerinde bir şey vardı. Bunun ilgilendiği için olduğunu düşünmedim. Belki de ilk kez beni bir aşçıdan daha fazlası olarak gördü. Bunun devam için iyi bir şey olup olmadığından emin değildim. Dikkat çekmemeyi tercih ederdim, ama Luca bana hakaret ederken öylece durup izleyemezdim. Bundan bir an bile pişman olmadım. Giancarlo'nun onu kovmasından da. O bunu yaptığında içimden sevinç çığlıkları attım.

Sienna'ya yardım etmek istedim, ama yapmam gereken bir iş vardı.

Belki bu zamanı Giancarlo'ya yaklaşmak için kullanabilirdim. Crawfordlar da bunu istiyordu: onun hakkında daha fazla bilgi ve annesinin onu terk etme nedeni. Bu bilgilerin yazılı olduğu bir kağıt bulmayı gerçekten bekleyemezdim. Belki onunla konuşursam, annesi ve Chase'in öldüğü gece hakkında konuşmasını sağlayabilirdim.

Bu biraz alçakça bir yöntemdi, ama ben bunu yapmayı kabul etmiştim.

Kısa bir süre sonra telefonum çaldı. "Merhaba baba." Yatağıma oturup kırmızı valizime bakıyordum.

"Her şey hazır mı?"

"Evet, her şey hazır."

O içini çekti. "Onunla birlikte gitmene çok üzülüyorum. O adama güvenmiyorum ve nereye giderse gitsin, tehlikenin peşinden geldiğini biliyorum."

"Dikkatli olacağım."

"Başın belada olduğunu hissedersen geri çekileceğine söz ver. Dava umurumda değil. Benim umurumda olan sensin, Natacha. Anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum. Ama kendimi koruyabilirim. Gereksiz risk almayacağım ve başımın belada olduğunu hissedersen geri döneceğim."

"İyi."

"Gitmeliyim."

"Seni

seviyorum."

Gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Küçük el çantamın sapını tuttum ve aynanın önünde durdum. İki parmağımı dudaklarıma götürdüm ve onun yüzüne dokundum.

"Hoşça kal, Chase."

*

Taksi beni pistin yakınında indirdi ve uçağa yaklaşırken bacaklarım titriyordu. Göğsüm sıkıştı ve uçağın açık kapısına kadar adımlarımı sayarken nefes almakta zorlandım. Uçmaktan nefret ediyordum.

Genelde uyku ilacı alırdım, ama bu sefer bilinçsiz kalmak istemiyordum. Genelde Chase yanımdaydı ve ben uyurken bana göz kulak olurdu. Hiçbir sapığın benden faydalanmadığından emin olurdu.

Bugün ise yalnızdım.

Midem bulandı ama mide bulantısını bastırdım.

Sienna beni ilk gördü. Geniş kenarlı siyah bir şapka ve güneş gözlüğü takmıştı, çok Jackey O'ya benziyordu. Ona gülümsedim ve el salladım. Giancarlo ve Vito'yu geride bırakıp bana doğru koştu.

"Burada olduğun için çok mutluyum," dedi. "Giancarlo ve Vito en kötü alışveriş arkadaşları."

Gülümsedim. "Benim daha iyi olduğumdan emin değilim, ama elimden geleni yapacağım." "Ne kadar süreceğini sormadığın sürece, sorun olmaz."

Beni merdivenlere doğru çekti ve ben tereddütle onu takip ettim.

"Günaydın." Giancarlo'nun derin sesi sinirlerimi yatıştırdı. Ama sonra kaşları çatıldı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim.

"Hiçbir şey yok gibi görünmüyor. Hayalet görmüş gibi solgun görünüyorsun."

Omuzlarımdaki gerginliği gidermek ve sakinleşmek için boynumu ovuşturdum. "Uçarken biraz gergin oluyorum. İndikten sonra düzelirim. Uçuş ne kadar sürecek?"

"Uzun değil. Bir saatten biraz fazla."

Midem düğümlendi ve ilk basamakta tökezledim. Giancarlo beni dengelemek için dirseğimi ve belimi tuttu. "Vay canına," nefesi yanağımı okşadı. "Sana yardım edeyim."

Omuzlarımı düzelttim. "Teşekkürler, ama iyiyim. Sadece ilk basamağı kaçırdım."

Sienna en üstte beni bekliyordu. Yavaşça merdivenleri çıkarken beni izledi. "İyi misin?"

Keşke herkes bana bunu sormayı bıraksa. "Evet. Harika."

Uçağın içi genişti. Bir tarafta birbirine bakan dört krem rengi deri koltuk, diğer tarafta bir masa vardı. Manzara dikkatimi dağıtır diye umarak pencereye en yakın koltuğa oturdum.

Sienna beni yakından izliyordu, kaşlarını çatmış hali gözden kaçmıyordu. "Gianni, Natacha'nın yanına otur. Uçaklar beni uykulu yapıyor ve onun konuşacak birine ihtiyacı var galiba."

Bana bir bakış attı ve yanaklarım kızardı. Bu çok utanç vericiydi. "Ben iyiyim," dedim.

"Bir yere oturmam lazım ve Vito ilk tercihim olmaz."

Gülümsedim. Şakası çok hoştu.

Ceketinin fermuarını açtı ve dar siyah tişörtü ortaya çıktı. Onu hiç spor yaparken ya da spor salonuna giderken görmemiştim, ama vücudu aksini söylüyordu.

Göğsüne bakmayı bırak, Natacha. Aradığın cevapları orada bulamazsın.

Çantamdan kulaklıklarımı çıkardım. Kalkış için rahatlatıcı müziklerden oluşan bir çalma listesi hazırladım, çünkü genellikle yolculuğun en kötü kısmı

Motor koltuğumun altında gürledi ve tekerlekler döndü. Pilot uçağı piste doğru yönlendirirken pencereden izledim.

"Kalkışa hazırız," diye bir ses hoparlörlerden duyuldu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve gözlerimi kapattım.

Hoparlörlerden çalan keman müziğine rağmen, uçak pistin sonuna doğru hızla ilerlerken vücudumda bir heyecan hissettim. Kol dayama yerini aradım ama orada hiçbir şey yoktu, bu yüzden deri koltuğa tutundum.

Sonra hissettim. Elim yanında yumuşak bir dokunuş. Parmaklar, tırnak etlerimden parmak eklemlerime kadar cildimi hafifçe okşadı. Gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Bunun Giancarlo olduğunu biliyordum, ama buna ihtiyacım olduğunu kabul etmek istemiyordum.

Gözlerimi kapalı tutarsam, bu gerçek olmayacaktı. Sadece sakinleştirici, güven verici bir illüzyon olacaktı.

Elini elime sıkıca tuttu ve ben de onun elini sıkıca sıktım. Elini sıkıca tutması beni rahatlatmış ve göğsüm minnettarlıkla doldu.

Uçak ileri ve yukarı doğru ilerlerken o benim elimi tuttu. Uçuyorduk ve düşüncelerim rüzgarda dağıldı. *Chase'in ölümünden sorumlu olabilecek bir adamdan nasıl teselli bulabilirdim?*

Elimi çekmeye çalıştım ama o tuttu. Başparmağı benimkini okşadı ve kalbim sızladı.

Kemanlar kreşendoya ulaştı ve göğsümde duygular fırtına gibi eserken nefes aldım.

Giancarlo'ya ihtiyaç duymaktan kendimi zayıf hissettim ama aynı zamanda inanılmaz derecede minnettardım. Gözlerimi ve onun elini aynı anda sıktım ve Chase'in beni affetmesi için dua ettim.

*

Giancarlo'nun rezervasyon yaptığı otel sanki bir filmde çıkmış gibiydi. Başkanlık süitine girdikten sonra, bir daha asla 300 metrekareselik bir otel odasına dönemeyeceğim diye endişelendim. Giyinme odasında yumuşak terlikler ve bornozlar vardı. Tam boy şampuan ve saç kremi şişeleri. Masada bir tepsi meyve ile birlikte çeşitli gazeteler bırakılmıştı.

Beyaz perdeleri açtım ve manzara nefesimi kesti. Empire State Binası kadar yüksektedik, aşağıdaki insanlar karınca kadar küçülmüştü. Chrysler Binası ve Brooklyn Köprüsü'nü hemen gördüm. Ama görülecek çok daha fazlası vardı.

"Çıkmadan önce giyinmek için zamana ihtiyacın var mı?" Sienna'nın sesi keşiflerimi böldü.

Giydim kot pantolon ve siyah süveterime baktım. "Eğer yürüyüşe çıkacaksak, belki sadece ayakkabılarımı değiştiririm."

"Harika. On dakika içinde hazır olurum."

Sözünü tuttu ve on dakika sonra asansörle lobideydik.

Vito ve Giancarlo bizi orada bekliyorlardı. "Görüşmemiz gereken birkaç kişi var, ama akşam yemeğini açık tutacağız," dedi Giancarlo, oteli gözden geçirip sonunda asansörlerin yanındaki restoranda karar kıldı. "Burası iyi bir yere benziyor. Saat yedi sana uyar mı?"

Bana döndü. Soruyu bana yöneltmesine şaşırarak kekeledim. "Uh... evet, benim için sorun yok."

"Sienna?" diye sordu, kız kardeşine dönerek.

Kız kardeşi düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Evet, o zamana kadar işimiz bitmiş olur."

Saat neredeyse on bir olmuştu. Bu kız ne kadar alışveriş yapmayı planlıyordu?

Giancarlo ceketinin iç cebinden cüzdanını çıkardı. "Kartımı al ve ne istersen al. Bu benden." Sienna gülümsedi ve kartı elinden aldı.

Bana dönerek sesini alçalttı. "Bu senin için de geçerli. Sen benim misafirim olarak buradasın."

Kafamı salladım. "Gerek yok."

"Elbette gerek yok. Bu yüzden bu bir hediye. Ve sen de bunu kabul edecek kadar nazik olmalısın."

Otelin havası kuru geliyordu. Dudaklarımı yalarken, o beni izledi.

Kazakımın yakasını çektim.

Kahretsin. Burası çok sıcaktı.

Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı. "Görüşürüz." Sonra uzaklaştı ve ben otelin ortasında durup neden kafamın karışık olduğunu merak ettim. *Mafya patronunun beni dahil etmesi neden umurundaydı ki?* Genelde

hediyeler umursamazdım, ama o benim rahatsızlığımı fark etti ve yine de kendimi şımartmamı istedi. Sert ama yine de düşünceliydi.

Ugh.

Bu zıtlık bütün gün boyunca beni rahatsız etti. Sienna beni iç çamaşırı alışverişine sürüklediğinde bile. "Burada kardeşinin parasıyla hiçbir şey almayacağım. Bu yanlış olur."

"Oh, saçmalama. Kartını asla kontrol etmez. Bilmez." "Ya ne aldığımı sorarsa?"

"Ona gösterebileceğin bir çift ayakkabı veya çanta alırız. Bu sadece bizim için olacak."

Sienna beni koridorlarda sürükledi ve ben içimden inledim.

Saten kimono bornozu dokunmak için durdu ve ben onun ayrılıktan bu kadar çabuk kurtulmasına hayret ettim. Elbette, durumlarımız farklıydı, ama Chase'i kaybetmemin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti ve ben hala her gün onu düşünüyordum.

Sienna'ya yaklaşarak fısıldadım, "Seninle gurur duyuyorum."

Dudaklarını bükerek, "Neden? Bu bornozu alacağım için mi?" dedi.

Gülümseyerek başımı salladım. "Hayır. Çünkü bu ayrılığı gerçekten iyi karşılıyorsun. Luca'dan bir kez bile bahsetmedin."

Sienna dudaklarını ovuşturdu ve arkasını döndü. Kahretsin, onu bahsederek durumu daha da kötüleştirmedim umarım. Ama benimle konuşabileceğini bilmesini istedim.

"Bak, seni üzdüysem özür dilerim. Sadece ihtiyacın olursa ben buradayım, bunu bilmeni istiyorum."

Beni görmezden geldi ve ben de bunu görmezden gelmeliydim, ama aptalca bir şekilde görmezden gelmedim. "Belki daha sonra bir kulübe gidip ayaklarımız ağrıyana kadar dans edebiliriz."

"Bu iyi bir fikir değil," diye mırıldandı.

"Ah, Giancarlo uçakta New York'ta bir kulübü ne kadar sevdiğini söylemişti. Luca ile tanışmadan önce oraya sürekli gittiğini söylemişti."

Bornoz vitrininden uzaklaştı ve duvar boyunca uzanan çekmecedeki birkaç külotla uğraşmaya başladı.

Bir terslik vardı.

Elimi Sienna'nın omzuna koyarak onu bana doğru çevirdim. "Birine hayatına devam etmesi gerektiğini söyleyecek son kişi ben olabilirim, ama

eskiden sevdiğin şeyleri yapmak iyileşmek için iyi bir adımdır ve..."

"Kulübe gidemem." Vücudunu geri çekip çekmeceyi kapattı.

"Neden? En iyi dansçı değilim ama bence çok eğleneceğiz. Biz..."

Sienna gözlerini kapattı. "Kes şunu."

Dudakları titredi ve sıkıca birbirine bastırdı. "Ne oldu?" diye fısıldadım.

Nefes vererek gözlerini açtı ama ellerine baktı. "Luca'dan ayrılmadım. Bu sabah onunla konuştum. Nerede olduğumu biliyor ve bundan memnun olmasa da, burada olduğum sürece iyi olacağımı biliyor."

Yanlış duymuş olmalıyım. "İyi olacaksın mı?" diye tekrarladım.

Omuz silktili. "Evet, hiçbir erkekle flört etmeyeceğim."

"Peki geri döndüğünde ne olacak?"

"Her şey eskisi gibi devam edecek." Bir sütyen aldı ve inceliyormuş gibi yaptı.

Onun önüne geçtim. "İstediğin bu mu?"

Yüzünü sertleştirdi. "Evet. Onu yargıladığınızı biliyorum, ama ikimiz de bazen çıldırıyoruz. O her zaman böyle değil. Tatlı olabiliyor."

Ellerini tuttum. "Sienna, tatlı anlar umurumda değil. Beni endişelendiren diğer anlar. Sana öyle davranmasına izin veremezsin. İyi olan için kötüyü kabul etmek zorunda değilsin. Böyle olmak zorunda değil."

Dudaklarını ısırıldı ve tavana baktı. "Onu seviyorum."

Kalbim parçalandı çünkü o hissi çok iyi biliyordum. Birini o kadar çok sevmek ki, yoluna devam etmen gerektiğini bilsen bile, senin için en iyisinin ne olduğunu göremez hale gelmek.

"Bundan şüphem yok. Ama o sana uygun biri değil. Bu şekilde değil. Ben olsaydım ne derdin? Yüzümü morartan adama geri dönmemi mi söylerdin?"

Nefes aldı ve yüzü sertleşti. "Bu adil değil," dedi dişlerini sıkarak. "Tabii ki değil."

"O zaman neden öyle yapıyorsun?"

Kafasını salladı ve beni itti. "Sen beni tanımıyorsun," dedi, "ve onu da tanımıyorsun."

Haklıydı, ama benim işimde, durumu biliyordum ve bu tür şeyler asla iyi sonuçlanmazdı.

Onun peşinden koştum. "Hey," diye seslendim ama dönüp bakmadı. Bunun yerine, ön kapıdan dışarı çıktı. Onu kovaladım. Ön kapıda ona yetişince, iki elini tuttum. "Özür dilerim, tamam mı?"

Dudaklarını sıkıştırarak duygularını bastırdı. Öfke mi yoksa üzüntü mü olduğunu anlayamadım. Önemli değildi. Onu daha fazla üzmem istemedim.

"Bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Sen kendi kararlarını verebilen yetişkin bir kadınsın. Sadece senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Ne olursa olsun. Ne zaman olursa olsun. Nerede olursa olsun. Anladın mı?"

Gözleri yaşardı, ama çabucak başını kaldırıp burnunu çekti. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Şimdi içeri girip sana o bornozu alalım."

Gülümsedi ve kolumu omzuna atarak onu içeriye götürmeme izin verdi.

Geçmişteki müşterilerimden, kötü bir ilişkiden kurtulmak için birçok deneme gerektiği ve sonunda başarılabilindiğini biliyordum. Ayrıca, onun tamamen ayrılmadan önce bunun tekrar olacağını da içimden hissediyordum. Ama ben, onun parçalanmış kalbini onarmak için yanında olacaktım.

*

Sienna ve ben otel restoranındaki masalar arasındaki dar boşluktan geçtik. Giancarlo'nun son dakikada nasıl rezervasyon yaptırdığını bilmiyordum, ama rahatlamıştım.

Garson bizi kalabalıktan en uzak, sahte çiğlerin arkasında gizlenmiş bir masaya oturttu.

Köşeyi dönene kadar Giancarlo ve Vito'nun masada olduğunu fark etmemiştim.

Her zamanki koyu gri takım elbisesini giyen Giancarlo, "Bayanlar" diyerek bizi selamladı. Ayağa kalkıp karşıdaki sandalyeyi çekti, hostes de yanımda oturan Sienna için aynısını yaptı.

"Geciktiğimiz için özür dilerim," dedi Sienna, menüyü eline alarak. "Odalarımıza çantalarımızı bırakıp biraz dinlenmemiz gerekiyordu."

Giancarlo, gecikmemize aldırış etmeden gülümsedi. "Nasıl gitti?"

"Harika," dedi Sienna gülümseyerek. "Natacha'ya alışveriş yapması için zorladım ama çok güzel parçalar aldı." Gülümsemesi genişledi ve düz beyaz dişleri bronz teninde parladı. Kız kardeşini şımartmaktan gerçekten keyif alıyor gibiydi.

Bu neden bu kadar sevimli?

"Natacha'nın aldığı siyah dantelli geceliği görmelisin. Vay canına,

—

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve şoktan nefesim kesildi. "Sienna!"

"Ne?" Bana döndü, kaşlarını çatmıştı. İki yabancı erkeğe iç çamaşırlarımdan bahsetmenin ne kadar utanç verici olduğunu bilmiyor muydu? Aslında onlar yabancı değillerdi, ama en yakın arkadaşlarımız da değildik.

Vito öksürdü ve eliyle gülmesini sakladı, ama Giancarlo'nun gülümsemesi tamamen kayboldu.

Bana baktı. Gözleri benimkilerle buluştu. Kısa bir süre boynumdan göğsüme doğru kaydı, sonra hızla geri döndü.

Utançtan gözlerimi kapattım ve garip bir şekilde tüm vücudumun kızardığını hissettim.

Giancarlo boğazını temizledi. "Biz de güzel bir gün geçirdik."

"En iyisi," dedi Vito. "Sonrasında kutlama bile yapabiliriz." Giancarlo'nun omzuna kendi omzuyla hafifçe vurdu ve sırıttı.

"Sipariş verelim," dedi Giancarlo, arkadaşını görmezden gelerek. Sonrasında kutlama yapmaktan neyi kastettiğini merak ettim. Belli ki kız kardeşi veya benimle paylaşmak istediği bir şey değildi. Bu da daha fazla bilgi edinmek istememe neden oldu. Vito'ya bu konuyu soracakken Giancarlo araya girdi.

"Umarım sakıncası yoktur, başlangıç olarak birkaç meze sipariş ettik."

"Hiç sorun değil." Midem onaylayarak guruldadı ve üzerine peçetemi bıraktım.

Sipariş verdikten kısa bir süre sonra mezeler geldi. Garson, yengeç köftesi, burrata ve taze ekmek getirdi. Sienna ekmeğini ikiye böldüğünde ekmekten buhar yükseldi ve taze maya kokusu neredeyse inlememe neden oldu.

Döndüğümüzde Nonna'dan taze ekmek yapmayı öğrenmem gerekiyordu. Bana gösterdiği pizza hamuru tarifini öğrenmişim, ama ekmek yapmanın biraz daha zor olduğunu söyledi.

Ana yemek olarak filet mignon ve yanında salata sipariş ettim. Giancarlo ve Vito da aynısını sipariş ederken, Sienna deniz ürünlü makarna tercih etti.

Hepsi çok fazlaydı, ama çok lezzetliydi. Doyduğum için şikayet bile edemedim. "Harikaydı, teşekkürler Giancarlo."

"Evet, teşekkürler Gianni."

Derin sesi yumuşak ama kısık çıkıyordu. "Benim için zevkti."

Sienna masaya koyduğum elimi tuttu. Parmaklarımı sıkarak fısıldadı. "Teşekkür ederim. Bu kaçamağın senin fikrin olduğunu biliyorum ve burada olduğun için minnettarım. Özellikle de bugün bana gösterdiğin nezaketin için. Benim için çok anlamlıydı."

Kalabalık bir restoranın sıcaklığı ve Sienna'nın sözlerinin şefkati beni çok etkiledi ve boğazımdaki düğümü yutmakta zorlandım.

Gözümün ucuyla Giancarlo'nun birbirine kenetlenmiş ellerimize baktığını ve yüzünde bir ifade belirmediğini fark ettim. Bu ifadeyi okuyamadım, ama arkasındaki duygu boğazımı sıkıştırdı. Göğsü yükseldi ve gözleri benimkileri aradı.

Nefes alamıyordum.

"İzninizle," dedim ve masadan yavaşça kalktım.

Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Lobinin yeterli olacağını umuyordum, böylece tek bir bakış için nefesimi yakalamaya çalışarak New York sokaklarında koşmak zorunda kalmazdım.

Restoranın girişinin köşesini dönmüştüm ki telefonum bip sesi çıkardı.

Luke: Nasıl gidiyor?

Nonna bana yardım etmeye başladığından beri onunla bir süredir konuşmamıştım.

Ben: Tamam. Pazartesi sana anlatırım. Şu anda konuşamam.

Luke. Tamam.

"İyi misin?"

Giancarlo'nun sesi beni korkuttu ve neredeyse telefonumu düşürüyordum.

Telefonu sıkıca tutup ona döndüm.

Muhtemelen restoran çok sıcak olduğu için ceketini çıkarmıştı ve beyaz gömleği kollarına ve göğsüne yapışmıştı. Daha önce kollarına dikkat etmemiştim. Ama şimdi gözlerimi onlardan ayıramıyordum. Güçlü ve beni sıkıca tutabilecek gibi görünüyorlardı.

Telefonumu siyah pantolonumun cebine koydum.

"Evet, iyiyim. Sadece biraz hava almam gerekiyordu." Saçlarımı boynumdan çekip, lobinin serin havasını içime çektim. Omuzları açık bir bluz giymiştim, ama serinlemem için yeterli değildi.

Gözlerimi kısa bir süre kapattım ve açtığımda, sıcak kahverengi bir çift göze bakıyordum.

"Emin misin?" Sesi her zamankinden daha alçaktı, tonu kulaklarımda titreşti.

Sadece başımı salladım.

Bu adam nasıl beni bu kadar telaşlandırıyor? Nasıl buna izin verebilirdim? O tehlikeliydi. Kısa süre önce vurulmuştu. Chase'in ölümünden sorumlu olabilirdi. Ona karşı sadece düşmanlık duymalıyım.

Ama ben hiç de öyle hissetmiyordum. Kendimi ateşli hissediyordum.

O kadar sıcaktı ki, bana bu kadar yakın durduğunda nefes alamıyordum.

Hırsla nefes almaya çalıştım ama tek kokladığım onun kokusuydu. Sedir ve baharat kokusu. Beni sardı ve kafamı karıştırdı. Onun yanında başım dönüyordu.

O bir adım öne çıktı, ben bir adım geri çekildim. Asansörlere yakındık; büyük bir bitki ana lobiyi görüşümden engelliyordu.

İki adım daha ileri, iki adım daha geri, ta ki popom ve omuzlarım duvara çarpana kadar.

"Benden kaçıyor musun?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır."

Hareketsiz durdu. "Seni rahatsız mı ediyorum?"

Tereddüt ettim. "Evet."

"Gitmemi ister misin?"

Gözlerimi kırpıp başımı salladım, ama dudaklarımdan çıkan kelime ikimizi de şaşırttı. "Hayır."

Derin bir nefes aldı ve dudaklarını ıslattı. "Teşekkür etmek istedim."

"Bana mı teşekkür etmek?" diye ciyakladım.

"Kız kardeşime söylediklerin için. Ne olduğunu bilmiyorum, ama ona yardımcı oldu. O benim için çok değerli. Evet, teşekkür ederim."

Göğsüm göğsüm düzleşti düz nefes düzleşti. "Oh, şey, o. Bu önemli değil."

Eli yavaşça bana doğru uzandı. Beni öpmeye çalışırsa ne yapacağımı bilmiyordum. Tabii ki çekilirdim.

Evet, elbette kaçardım.

Ama beni öpmedi. Bunun yerine, parmakları çıplak omzumun üzerine düşen bir saç teline uzandı. Onu kenara itti, parmakları hassas cildimi okşadı.

Ön kollarımda tüylerim diken diken oldu, ama hiç üşümüyordu.

Hiç de bile.

Sonra elleri yüzüme yaklaştı, çenemi avuçladı ve başparmağıyla yanağımı okşadı.

Hain bedenim tepki gösterdi. Göğüs uçlarım sertleşti ve midem kasıldı.

Tek bir dokunuşla her şeyi bırakmaya hazırdım.

Nasıl bu kadar zayıf olabilirdim?

Onu itmeliydim; geri çekilmesini söylemeliydim. Yapmalıydim...

Onun beni öpmesine izin vermeli ve dudaklarımın hala bir başkasınıninkilerle uyumlu hareket edip edemediğini öğrenmeliydim.

Bir yıldan fazladır istemiyordum. Kalbim de istemiyordu, ama bedenim, bedenim çok istiyordu.

Onun etrafında bir aura vardı. Sanki bir kadını başından ayak parmaklarına kadar zevk hissettirebilecekmiş gibi. Bu enerji beni ona yaklaştırdı, ta ki dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıpana kadar.

"Hey, Giancarlo!"

Vito

Tanrıya şükür Vito vardı.

Giancarlo'nun göğsünden bir homurtu yükseldi ve ben, büyük bir rahatlama hissetmeme rağmen, onun hayal kırıklığına biraz sevindim.

En azından sabah kendimden nefret

etmeyecektim. "Hadi," dedi, "gidip kutlayalım."

Vito köşeyi döndü ve Giancarlo'dan birkaç santim uzakta duran beni gördü. Kaşlarını çatı. "Tabii çoktan başlamadıysan."

"Affedersiniz." Giancarlo'nun kolunun altından geçip kaçtım. Başka bir kelime yoktu. Koştum. Çünkü çelişkili duygularımdan uzaklaşmam gerekiyordu.

Masaya döndüğümde Sienna telefonu ile ilgileniyordu. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Belki bir içki daha içerim. Henüz yatmaya hazır değilim."

Gülümsedi. "Bana uyar."

Lobide oturup etrafa bakarken, Giancarlo'nun bana baktığını fark ettim. Vito'nun kutlama hakkında ne demek istediğini anladım ve açıklanamayan bir duygu beni sardı.

Giancarlo istediği kişiyle yatabilirdi. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Ama kendimi değiştirebilir, hatta tek kullanımlık hissetmekten kendimi alamıyordum.

Boş ver, Natacha.

Vicdansız bir adamla yatıp ertesi gün pişman olmaya ihtiyacım yoktu. Yaşadıklarımın sonu olmazdı.

Chase iyi, tatlı ve nazikti. O benim tipimdi. Giancarlo değil.

Bu duygular tamamen bedenseldi çünkü çok uzun zamandır kimseyle birlikte olmamıştım. Hiçbir anlamı yoktu.

Çünkü onlara boyun eğsem, kalbimi onun gibi bir adama verirsem, bu benim ahlaki değerlerim hakkında neyi gösterir?

Giancarlo

Uzun, manikürlü tırnaklar pazıma sertçe bastırdı ve sigara ve viski kokusu arabada ağır bir şekilde asılı kaldı.

Sarışın kadın gözlerini bana çevirdi ve dudaklarını yaladı. Aklım bu hareketi tanıdı, ama vücudum her zamanki gibi tepki vermedi, oysa kadın yeterince güzeldi.

Araba otelin önünde durduğunda, önce ben indim, sonra Mandy'ye yardım ettim.

Yoksa Candy miydi?

Cam ön kapılardan içeri girerken, gözlerim restorana kaydı. İlk başta kimseyi tanımadım, ama sonra bir kahkaha dikkatimi çekti. Sesin geldiği yöne döndüm ve onu gördüm.

Başka bir adamla birlikteydi. Adam uzundu, muhtemelen benim kadar. Açık gri bir takım elbise ceket giymişti ve içkisini yudumlamak için kolunu kaldırdığında, ışık saatinden yansıyordu.

Masada kız kardeşimi aradım ama ortalıkta yoktu.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj attım: Hey, her şey yolunda mı?

Sarışın kız kolumu çekti. "Ne bekliyorsun?" diye sordu. "Yukarı çıkalım."

Onu görmezden gelerek Sienna'nın cevabını bekledim. Kısa bir süre sonra cevap geldi.

Sienna: Her şey yolunda. Neden sordun?

Ben: Natacha hala aşağıda, ama sen yoksun. Neredesin?

Sienna: Odama geri döndüm. Biraz yalnız kalmam gerekiyordu. Aşağı ineyim mi? Natacha üzgün mü görünüyor?

Masaya baktım. Natacha, preppy çocuğun söylediği bir şeye gülümsüyordu. Çenesini eline dayamış, onun her sözünü dikkatle dinliyordu.

Ben: Hayır. O iyi. Bir erkekle birlikte.

Sienna: Gerçekten mi? Bu harika!

Tabii, evet, harika.

Ben: İyi geceler, Sienna. Sabah görüşürüz.

Sienna: İyi geceler

Telefonumu cebime soktum ve tekrar başımı kaldırdım.

Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve gözleri büyüdü. Sandalyesinde dikleşti ve sağ eliyle uzun saçlarını kulağının arkasına itti. Ona doğru adım attım, ama belime konan bir el beni durdurdu.

Sarışın kadın boynuma fısıldadı, "Neden burada bekliyoruz? Gidelim." Eli aşağı kaydı ve popomu kavradı.

Natacha benimle aynı anda irkildi. Sonra yanındaki yakışıklı çocuğa döndü ve onun yaklaşması gerektiğine bakılırsa, yumuşak bir sesle konuştu.

Adam başını salladı ve hemen kolunu kaldırarak garsona işaret etti. Parmaklarını birbirine yaklaştırdı ve çek yazma hareketini taklit etti. *İnsanlar gerçekten bunu yapar mıydı?* Görünüşe göre, bu pislik yapıyordu.

Yanımdaki kadın sabrını tamamen kaybetmişti. Elimi tutup beni asansörlere doğru çekti. Ben yavaşça onu takip ettim. Mideme bir taş düşmüş gibi hissettim ve tek istediğim Natacha ve üniversiteli genci takip edip nereye gittiklerini görmekti.

Midemdeki rahatsız edici his gayet doğaldı. Bu hafta sonu ondan ben sorumluydum. Ona bir şey olursa, bu benim hatam olurdu.

Asansör düğmesine bastıktan sonra, omzumun üzerinden arkama baktım. Adam Natacha'nın elini okşadı ve kulağına bir şey fısıldadı. Bu şefkatli an nedense beni rahatsız etti ve başımı çevirmek zorunda kaldım.

Asansör kapıları açıldığında "Gidelim" dedim.

Kadın gülümsedi ve elini göğsüme koyarak meme ucumun üzerindeki keten kumaşı düzeltti. Hareketleri kasıtlıydı ve işinde çok iyiydi. Ancak bu hareket, benim sinirimi yatıştırmak bir yana, daha da kızdırdı.

Bu saatte asansörde başka kimse yoktu, bu yüzden kapılar kapandığında kadın vücudunu benimkine çarptı. Boynumu öperken, elini karnımın üzerine indirdi.

Gözlerimi kapattım ve zihnim hemen uzun saçlı, hiç öpmediğim ama

yine de yumuşak dudaklarının her çizgisini hayal edebiliyordum.

Elim sikimin üzerinde hareket ettiğinde, zihnimde onun ağızının yanındaki küçük gamze canlandı ve ben de buna tepki olarak seğırdim.

Asansör kapıları açıldı ve kadın beni de yanında çekti.

Odamın kapısına doğru yürüdük ve ben czdanımdan anahtarı almak için eğildiğimde dilini kulağıma soktu.

Soğuk hava esintisi geldi ve kulağımı silmek için elimi kulağıma kapattım.

Sanki kafama bir kova soğuk su dökülmüş gibiydi. Dikleştim ve kadına baktım.

Vücudu yeterince çekiciydi, ama benim istediğim şey bu değildi.

"Dinle, hayatım," diye başladım. "Bu yürümez. Yarın erken kalkmam lazım ve biraz uyumam gerekiyor."

İki elini beline koydu. "Ne?"

"Sana telafi edeceğim." Czdanımdan beş yüz dolar çıkardım. "Al şunu. Bu gece bir oda tut ya da al ve başka bir yerde eğlen."

Paraya baktı. "Ben fahişe değilim, biliyorsun. İstedeiğim kişiyle yatırım."

"yle olduğunu söylemiyorum. Bu sadece verdiğim rahatsızlık için bir zr."

Paraları buruşturup cebine attı. "Senin kaybın," dedi ve uzaklaştı.

Orada dururken kendimi bir ezik gibi hissettim. Ama ironik bir şekilde, o uzaklařtıķ zihnim açık kahverengi gözlere geri döndükçe sikim daha da sertleşti. Neredeyse asansörle onun odasına inip onu kontrol edecektim.

Onun yerine, kendi odama girip uzun, soğuk ve tatmin edici olmayan bir duş aldım.

Ertesi sabah, boynum ve penisim sertleşmiş olarak uyandım. Her ikisini de Natacha'nın suçu olarak gördüm.

Saat dokuzdan biraz sonra asansörden indiğimde, hepsinin beni beklediğini gördüm. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez geç kalmıştım.

"Sanırım sarışınlar daha fazla eğlenmiyor," diye alaycı bir şekilde glen Vito'nun yüzündeki gülümsemeyi neredeyse silecektim.

Sadece Natacha'nın mutsuz kaşlarını atması beni olay çıkarmaktan alıkoydu. "İyi misin?" diye sordum ona.

"Evet, iyiyim. Hadi şunu bitirelim."

Uçuşu mu yoksa benimle olan konuşmayı mı kastetti? Nedense kişisel bir şey gibi geldi.

Bizi havaalanına götürecek siyah sedana doğru yürüdü.

Havaalanına kadar olan yolculuk boyunca neredeyse hiç konuşmadı. Neyse ki Sienna ve Vito sohbet ediyorlardı, böylece Natacha ve ben koltuklarımızda kendimizi pişirebildik.

İlk başta, bana kızgın olduğumu sandım. Belki de beni başka biriyle görmek onu rahatsız etmişti, tıpkı benim rahatsız olduğum gibi. Bu düşünce moralimi düzeltti, ama araba uçağın önüne geldiğinde yüzü soldu ve onun korkusunu hatırladım.

Kızgın değildi. Korkmuştu. Ve ben kendimi düşünen en büyük narsist pislik gibi hissettim.

Arabadan indi ve yavaşça uçağın içine giden merdivenleri tırmandı.

Vito'nun yanından geçip onun yanına oturdum, ama o benim kız kardeşimin yanındaki koltuğa oturdu.

Gözleri garip görünüyordu. Neredeyse uykulu. Belki de dün gece pek dinlenememişti. Bu düşünce beni tedirgin etti.

Kız kardeşim onun elini tuttu ve ben yanımdaki kol dayanağını sıkıca kavradım.

Natacha ona biraz daha yaklaşarak başını kız kardeşimin omzuna yasladı ve gözlerini kapattı.

Pilot uçağı piste yönlendirip kalkış için hızlanırken onu izledim.

Gözleri tüm bu süre boyunca kapalı kaldı. Bir ara gözlerini sıkıca kapattı, ama sadece bir anlığına.

Uçak havalandığında Natacha derin bir uykuya dalmıştı. "Ne oldu ona?" diye sordum kız kardeşime, onun kendinde olmadığını merak ederek.

"Ona sakinleşmesi için bir şey verdim. Yol boyunca uyuyacaktır."

Gözleri titredi ve rüya görüyor mu diye merak ettim. Yakışıklı erkeğini mi düşünüyordu, yoksa zihni daha karanlık düşüncelere mi dalmıştı?

Bunu düşünmemem gerektiğini biliyordum, ama onu kafamdan atamıyordum. Dün gece de, şimdi de, o dudakları önümde

önümde.

Kot pantolon ve üzerinde üniversite amblemi olan kırmızı bir kazak giyiyordu. Bu onu daha genç gösteriyordu, mutfağımdaki düğmeli önlüklü aşçıya benzemiyordu.

Sıcaklığa rağmen vücudum gergindi. Neredeyse öfkeliydim. Beni öpmek için birkaç santim uzaktaydı, sonra başka bir adamla yattı. O bunu nasıl bu kadar çabuk atlatabildi, ama benim ona olan takıntım daha da şiddetlendi?

Onu yalnız yakaladığım anda ona soracaktım.

*

Vito ve Sienna, yüzümdeki somurtkan ifadeye rağmen bizimle birlikte eve döndüler. Vardığımızda Nonna kapıda bizi bekliyordu, elinde bir tepsisi sandviç vardı.

Tepsiyi sehpayaya koydu. "Hoş geldiniz!"

Önce Sienna'yı kucakladı, sonra diğerlerine de sarıldı, hatta Natacha'yı bile. *Ne zaman bu kadar yakınlaşmışlardı?* Natacha burada sadece birkaç gündür, bir haftadan az bir süredir çalışıyordu.

"Giancarlo, nasılsın?" Yanıma dokundu ve biraz acıtsa da, bunu görmezden geldim.

"İyiyim Nonna. Zahmet etmemeliydin."

"Zahmet değil," dedi, ama ben Nonna'ya bakmıyordum. Gözlerim doğrudan mutfağa giden Natacha'daydı.

Onu takip ettim.

"Hey," dedim, o ellerini yıkarken. "Bence bize..." Vito arkamdan içeri girdi. "Şu kumdan yapılmış şeyi denemelisin..."

"Şimdi olmaz, Vito!" diye bağırdım, Natacha ile yalnız konuşacak zamanım olmadığı için sinirlenmiştim. Herkesin kendi yoluna gideceğini ummuştum.

O, bir tencereye su doldururken başını kaldırdı. Gözleri arkamdaki Vito'nun gözleriyle buluştu. Ben dönmedim. Kaşlarının kalkmasından, ikisinin de benim patlamama şaşırdığını anlayabiliyordum.

Lanet olsun, bir adam kendi evinde bu kadar müdahaleye katlanamazdı.

Sonra Nonna mutfağa girdi. "Gigi," dedi.

Çaresizce sesimi sertleştirdim. "Herkesin gitmesini istiyorum. Hemen."

Vito, sanki kuduz bir hayvandan uzaklaşıyormuş gibi savunma amaçlı ellerini kaldırdı. Ancak Nonna alaycı bir şekilde gülümsedi ve parmağını bana doğrulttu. "Sakin bana böyle konuşmaya cüret etme, yoksa o tahta kaşığı alıp kafana vururum. Beni duydun mu?"

Gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes vererek öfkemi dışa vurdum. "Natacha ile konuşmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Yalnız başıma."

"Peki. Ben gidiyorum. Artık burada istenmediğimi anladım."

Oh, lanet olsun.

Natacha'ya döndüm ve parmağımı ona doğrulttum. "Hiçbir yere gitme. Hemen dönerim."

Başını eğdi. "Henüz sınırdan kaçmayı planlamıyorum."

Sesi düzdü, bu yüzden kızgın olup olmadığını anlayamadım. Emin olmak için mutfaktan çıkarken arkama baktım. Yine de yüzünde hiçbir tepki ya da gülümseme yoktu.

Nonna'nın odasına kadar onu takip ettiğimde onun da yüzünde bir tepki yoktu. "Nonna, bekle."

"Hayır, hayır. Artık istenmediğim zaman bana söylenmesine gerek yok."

"Öyle olmadığını biliyorsun. Senin burada olmanı seviyorum. Bütün hafta sonunu Vito ve Sienna ile geçirdim ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Sen sadece yanlış zamanda yanlış yerdedin."

"Vito beni eve götürebilir. Sanırım burada işim bitti." "Gitmek zorunda değilsin, Nonna."

Bu şekilde gitmesine üzüldüm, ama evi tekrar kendime ait hissetmekten de bir parça mutluydum. "Ama gitmekte ısrar ediyorsan, seni eve ben götürürüm."

"Zahmet etme. Vito beni götürecektir. Sen kendi işinle ilgilen, Gigi. İçinde bir şeylerin seni yediğini görebiliyorum."

Büyükannem her zaman beni anlayabilen tek kişi olmuştu. Bunu hiç bu kadar takdir etmemiştim. "Teşekkür ederim," dedim ve o bir kez başını salladı.

Telefonum çaldı. Beklediğim bir aramaydı. İnledim. "Bu aramayı cevaplamam gerek. Eve geldiğinde beni ara."

Bana el salladı ve ben de eşyalarını toplarken onu bıraktım.

Pete'in boş masasının önünden geçerek fuayeden ofisime doğru yürüdüm. Pazar akşamı olduğu için evin bu bölümü tamamen bana aitti ve telefonumu sağa kaydırarak aramayı cevapladım.

"Ben Giancarlo. Her şey hazır mı?"

"Evet. Kameraları bu sabah kurduk. Herhangi bir şey olursa hazır olacağız."

"Güzel. Yarın akşam oraya gidip kameraların çalıştığından emin olacağım."

Hiçbir hata olmamalı."

"Anladım."

Telefonu kapattım ve başımı ellerimin arasına gömdüm. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken, ceketimin cebinden sigara çıkarmak için elimi uzattım, ama cep boştu.

Siktir.

Umarım yanılıyordumdur.

Şüphelerimin tamamen yanlış olduğunu ve o köstebeğin şüphelendiğim adam olmadığını dua ettim.

Kanıtlamam gerekiyordu. Çünkü eğer oysa, bundan geri dönüşü olmazdı.

Ondan kurtulmaktan başka seçeneğim kalmazdı.

Kalıcı olarak.

Natacha

Bana kalmamı söylemişti, ben de kaldım ve onun geri dönmesini bekledim. Ama o gelene kadar kendimi meşgul tutmam gerekiyordu. Neredeyse bir hafta önce başladığımdan beri ilk kez, bırakmak istedim. Bu karmaşadan kaçmak istedim. O bir gangster ve zorba biriydi. Ama aynı zamanda koruyucu bir ağabey, torun ve arkadaştı. Herkesin onun hakkında yanıldığı mümkün müydü? Herkesin söylediği kadar kötü bir insan olmadığı? Bu sadece onun sürdürdüğü bir itibar mıydı?

Ellerimi saçlarıma geçirip çektim. Hiçbir şey anlamıyordum. O, benim sandığım adam değildi. Ama sonra, buraya geldiğim ikinci gün ve dün gece onun evinde gördüğüm kadını hatırladım. O da tam olarak erkek arkadaş olacak bir tip değildi. Ama Giancarlo ile bir ilişki yaşamak istemiyordum.

Öyle miydi?

Nonna mutfağa kafasını uzattı. "Ciao, Natacha. Sonra görüşürüz."

Gülümsedim. "Hoşça kal, Nonna. Her şey için teşekkürler." Bana bir öpücük gönderdi ve çıktı.

Defterimi çıkardım ve parmağımı malzemeler listesinin üzerinde gezdirdim. Bu konuyu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu ve onun evini aramak için zamanım olmadığına göre, günahkarca tatlı bir şey yapacaktım.

Bir yumurtayı kırdım ve sarısını dikkatlice ayırdım. Bunu beş kez daha tekrarladım. Sonra, mikser kullanarak yumurta aklarını köpürene kadar çırpıttım.

Tarifi takip etmek zihnimi başka şeylerle meşgul edeceğini düşünmüştüm, ama yine de zihnim Giancarlo Rossi'nin kim olduğu gizemini çözmeye çalışıyordu.

Daha geçen hafta, asistanı Pete'e Chase Glendale adında birini tanıyıp tanımadığını sormuştum. Ağzını büküp başını salladı. Bu ismin kendisine bir şey çağrıştırmadığını söyledi.

Bu ismi söylemek riskliydi, ama Giancarlo'nun evinde hiçbir şey bulamamıştım.

Bu yüzden Pete'e daha fazla baskı yaptım. Ama o sadece daha da sinirlendi ve Giancarlo'nun artık ona neredeyse hiçbir şey anlatmadığını söyledi. Sanki ona artık güvenmiyormuş gibi.

Giancarlo vurulduktan sonra daha temkinli davranmaya başlamış mıydı acaba? Pete'i bunun için suçluyor muydu? Pek olası görünmüyordu. Öyle olsaydı, muhtemelen Pete'i çoktan kovmuş olurdu.

"Beklediğiniz için teşekkürler" dediğinde içeri girdiğini duymamıştım.

Kalbim göğsümde atladı ve onun sesini duyunca çantayı düşürdüm, şeker tezgahın üzerine saçıldı.

Elimi kalbime koyarak onu azarladım. "Beni korkuttun." Kaşlarını attı. "İnsanlar üzerinde böyle bir etkim vardır."

Dudaklarım seğirdi. *Mafya patronu şakası mı yapıyordu?*

Ellerimi silkeledikten sonra, dağınıklığı temizlemek için bir kağıt havlu almaya döndüm. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Ellerini ceplerine soktu ve iç geçirdi. "Şimdi yalnız kaldığımıza göre, aptalca geliyor."

Omuz silktilim. "Sen bilirsin."

Ada mutfağının kenarındaki tabureye oturdu ve ben şeker, yumurta karışımı ve mascarpone peynirini bir kasede karıştırırken beni izledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Tiramisu," dedim ve Ladyfinger kurabiyeleri ile soğuk kahve kabını aldım. Kahveyi bir kaseye döktüm, bir kurabiyeyi batırdım ve kaldırdım. Kahve kaseye geri damladı ve ıslak kurabiyeleri hızlıca fırın tepsisine koydum.

Gözümün ucuyla onun alnını ovuşturduğunu fark ettim. "Nicky senin erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

Alaycı bir şekilde "Hayır" dedim.

Neden öyle düşündü ki?

Kahretsin. Çünkü ona geceyi birlikte geçirdiğimizi söylemiştim. Bunu unutmuştum.

"Dün gece ne oldu? O bir teselli erkek miydi?"

Dün gece mi? Neyden bahsediyordu?

"Bana ne sorduğunu anlamadım."

Son kurabiyeleri tepsinin dibine yerleştirdim ve üzerine ilk kat krema döktüm.

"Sadece bunun senin için normal bir şey mi olduğunu, yoksa bir şey mi yaşadığını anlamaya çalışıyorum. Çünkü eğer geçici seksten hoşlanmıyorsan, o zaman..."

"Ne oluyor?" Şokumu gizleyemedim. Gerçekten bunu mu söyledi? Hiçbir uyarıda bulunmadan bu konuyu açacağına inanamıyordum. "Seks hayatım seni ilgilendirmez." Kalbim hızla atıyordu ve onun bana geçici seks hakkında soru sormasına kızgın mıydım yoksa gurur mu duydum, anlamıyordum.

O, içinden küfretti. "Biliyorum. Biliyorum. Ve evimde çalıştığım kimseyle asla ilişki kurmam, ama dün, asansörlerin önünde..."

Evet, asansörlerin önünde, beni neredeyse öpecektin, demek istedim.

Ama bu doğruysa, nasıl olur da arkasını dönüp başka biriyle yatabilir?

"Önemli bir şey değildi," dedim, sesli söylemek istediğimden daha çok kendime.

O başını salladı ve sandalyesinden kalktı. "Tamam. Sadece bunu açıklığa kavuşturmak istedim. Ve haklısın, seks hayatın beni ilgilendirmez. Sanırım sadece kafam karıştı."

"Kafan mı karıştı? Söylediğim bir şey mi?" Bu adam bilmece gibi konuşuyordu. Kafamı karıştıran oydu.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Çenesi seğirdi ve koyu renkli saçlarından bir tutam öne düştü. Öfkeyle onu kaldırdı.

"Neden o da ben değil?"

Bu soru beni şaşırttı ve geri adım attım. Bakışlarının yoğunluğu beynimi karıştırdı ve düzgün düşünemedim.

"Seni otel barında onunla gördüm. Kulağına bir şey fısıldadın ve sonra ikiniz de kalktınız."

Sözleri beni restorana ve masama gelen adama geri götürdü. Biraz konuştuk, ama sonra ona

Yorgundu ve beni asansöre kadar geçirdi. Hepsi bu kadardı. Lobide gördüğümün aksine.

"Bir kızın poponu ellediğini gördüğüm halde, nasıl bana onu sorarsın?" Sesim beklediğimden daha yüksek çıkmıştı ve kalbimin atışları kulaklarımda yankılanıyordu.

İki elini tezgahın üzerine koyarak, "Tek gecelik bir ilişkiyle yetinmemelisin," dedi.

Kollarımı kavuşturdum. *İkiyüzlü*. "Ama senin için sorun yok mu?"

"Ben farklıyım. Kimsenin beni umursamasını beklemiyorum, ama sen daha fazlasını beklemelisin. Sen daha fazlasını hak ediyorsun."

Tezgahın üzerine yaslanarak onun duruşunu taklit ettim. Yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Sen beni tanı mıyorsun. Ne istediğimi bilmiyorsun. Ama haklısın, daha fazlasını hak ediyorum. Daha fazlasını istiyorum."

"O zaman söyle bana," dedi ve onun boğuk sesini duyunca midem düğümlendi. "Ne istediğini söyle, ben sana vereyim."

"Neden?" *Neden benim gibi biriyle birlikte olmak istesin ki? Ona karşı hiç ilgi göstermedim, değil mi?*

O da bana ilgi göstermedi, ama ben burada onun için nefes nefeseydim.

Dudaklarını yaladı. "Çünkü son birkaç gündür tek istediğim seni kollarıma almak. Bunu düşünmeden duramıyorum. Senin de bunu isteyip istemediğini bilmem gerek."

Eli yüzüme uzandı ve ben onun ağzına baktım. "Bunu istiyor musun, Natacha?"

O kadar çok şey istedim ki, ama zihnim boşaldı. Kafamdaki tek düşünce, onu öpmek nasıl bir his olurdu?

Bu adımı atabilir miyim diye düşünerek dudağımı ısırdım. "Ben istiyorum..."

Odadaki tek ses, kalbimin çarpıntısı dışında, nefeslerimizdi.

Yutkundu ve burun delikleri genişledi. "Sana istediğini verebilirim. Söyle yeter."

Bir uçurumdan atlamak gibi, gözlerimi kapattım ve damarlarımdan akan adrenalin dışında hiçbir şey düşünmedim. "Seni istiyorum," dedim.

Parmaklarını saçlarıma doladı, çekip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Nefesim kesildi, ama o sesimi ağzıyla yakaladı. Dudaklarını benim dudaklarımdan üzerine getirerek yavaşça keşfe çıktı. Dokunduğu her yerimde tüylerim diken diken oldu

parmakları yumuşakça saçlarımı okşadı, sonra boynuma doğru indi.

Sanki düşüyormuşum, uzaklara sürükleniyormuşum gibi hissettim. Dengemi sağlamak için elimi tezgaha attım, ama kaseye çarptım. Sıçrayan sıvı öpücüğü böldü. Parmaklarım kremayla yapış yapıştı ve onları yıkamak için uzaklaştım.

Giancarlo beni durdurmak için bileğimi tuttu. Gözlerime bakarak parmaklarımı yavaşça ağzına götürdü ve yaladı. Küçük parmağımın tabanından başlayarak ucuna kadar yaladı. Dili avucumun çukurlarında dolaşırken, beklenmedik zevkten gözlerimi kapattım.

Ağzını tekrar ağzıma getirdi ve öpücüğünde şekerli kremanın tadını alabildim. Daha fazlasını istedim ve onun da benim kadar derinden hissetmesini istedim.

Kolumu indirip, onun elini buldum ve kaseye götürdüm. Orta parmağını tutup, kremaya mümkün olduğunca daldırdım.

Gülümsedi ve sonra bana döndü. Yüzümdeki yoğunluğu görünce gülümsemesi kayboldu.

Parmağını ağzıma koyduğumda, keskin bir nefes aldı. Boğazından yumuşak bir homurtu çıktı ve ses parmağından ağzıma kadar titreşti.

Alnını benim alnıma değdirdi. "Siktir, Natacha. Seni çok istiyorum. Eğer istemiyorsan, şimdi git. Yürüme, koş."

Yanaklarımı kızartarak ona baktım ve gözlerindeki sıcaklık beni terletmişti. Tek bir bakışla kendimi kaybetmişim.

Bunu istiyor muydum? Evet.

Pişman olur muydum? Muhtemelen.

Ama bundan ötesini düşünemedim. Bir yıldan fazla süredir kimseyle birlikte olmamıştım ve bu haftaya kadar seks hakkında hiç düşünmemiştim. Ama şimdi, Giancarlo'nun eti ağzımın içindeyken, vücudum alev aldı

ve daha fazlasını istedim.

"Beni yukarı çıkar," dedim, tek nefeste zar zor kelimeleri telaffuz ederek.

Biraz eğildi ve beni kaldırdı. Kollarımı boynuna doladım ve o merdivenleri çıkarken sıkıca tutundum.

Beni yatağının yanına indirdi. "Kıpırdama," diye emretti. Komodinine doğru yürüdü, üst çekmeceyi açtı ve bir paket prezervatif çıkardı.

Korunmayı düşünmüş olmasına sevinmeliydim, ama bunun yerine kaç paket olduğunu merak ederek meraklanmaya başladım. Chase ve ben birbirimizin ilk sevgilisiydik. O zamandan beri başka kimseyle birlikte olmadım...

O konuya girme. Şimdi değil.

Çok uzun zamandır kimse beni içten içe canlı hissettirmemişti ve bencilce, bunun bitmesini istemiyordum.

Giancarlo paketi komodinin üzerine attı ve adımını bozmadan boynuma uzandı ve beni kollarına çekti. Ağızlarımız çarpıştı, ama dudakları düşüşümü yumuşak, esnek bir ete çarparak durdurdu.

Beni sarhoş hissedene kadar öptü ve dünya dönmeye başladı. Dudakları benimkilerden ayrılıp boynumda ıslak bir iz bıraktığında, soğuktan titredim. Elleri kollarımı okşadı ve ben ona daha yakın eğildim, vücudumu onun vücuduna bastırarak sıcaklığını içime çektim.

Gömleğinin düğmelerini bulup, yavaşça tek tek açtım. O inanılmazdı. Dergideki bir fotoğraf gibiydi, ama dokunup hissedebileceğim bir fotoğraf. Ellerim güçlü göğüs kaslarını keşfetti, gergin karnına doğru okşadı. Parmaklarım yanındaki yara izinin üzerinde daireler çizdiğinde karın kasları gerildi. "Hâlâ acıyor mu?"

Kafasını salladı. "Acıyan tek yer onun altı."

Elimi tutup aşağıya doğru indirdi. "Sana ihtiyacım var," diye boğuk bir sesle fısıldadı. "Ama çok sert davranırsam söyle. Genelde kendimi tutmam ama seninle birlikteyken tutacağım."

Kavrayışımı genişlettim ve sonra sıktım. "Hiçbir şeyi saklama. Ben kaldırabilirim."

Bunu kaldırabilir miyim bilmiyordum, ama bu adamın bana verebileceği her şeyi bilmemektense ölmeyi tercih ederdim.

Bluzumun önünü yumrukladı ve yırttı, düğmeler sert ahşap zemine dağıldı.

Yutkundum. Korku bir anlığına göğsümü sıktı. Onun böyle bir şey yapabileceğini bilmekle, bunu yaşamak bambaşka bir şeydi.

Nazikçe belimi okşadı, parmağıyla dövmemin çevresini çizdi ve yüksek sesle okudu. "Hiçbir şeyin kalmadığında, cesaretli ol." Bana baktı.

Yutkundum ve "Hayatımda birkaç kez bu sözlere ihtiyacım oldu" diye açıkladım.

O başını salladı. "Çok güzeller. Tıpkı senin gibi." Dudaklarımı yaladım. "Teşekkür ederim."

Pantolonumun düğmesine uzandığında onu durdurdum. Ben fermuarını açıp pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirirken o izledi. Yatağına oturdu, kollarını uyluklarının üzerine koydu ve bana bakakaldı. "Külotunu ve sütyenini çıkar."

Parmaklarım titreyerek iç çamaşırlarımın dikişine takıp çektim. Bacaklarımı düz tutarak iç çamaşırlarımı aşağı indirirken seksi olmaya çalıştım.

O tüm bu süre boyunca izledi. Gözleri hiç başka yere kaymadı. Ellerim sütyenimin arkasına uzandığında gözleri tekrar bana döndü.

Onu çözdüm ve askıları düşürdüm. Kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlayarak sütyeni ve göğüslerimi tutarak bekledim. Küçük göğüslerimin onu tatmin edip etmeyeceğini ya da onu uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağını bilmiyordum. Alt tarafım oldukça dolgundu ama üst tarafım pek öyle değildi.

Hiçbir şey olmayacak.

Sütyeni yere düşürdüm ve omuzlarımı geriye doğru çekerek durdum. Yirmi altı yaşındaydım ve artık utanmayacaktım.

Onun başını sallamasını, gülümsemesini, kaşlarını çatmasını bekledim — herhangi bir şey. Ama o sadece bana bakakaldı. Burun delikleri genişledi ve sonunda keskin bir nefes aldı. "Sen çok güzelsin, biliyor musun?"

Rahatlama hissi beni sardı ve dizlerim neredeyse bükülecekti. O anda kendimi gerçekten çok güzel hissettim. Sanki lanet olası Truva'nın Helen'i gibi.

Kolunu kaldırarak bana yaklaşmamı işaret etti. Bacaklarının arasına girdim ve ellerimi çıplak göğsüne koydum. Öne eğilerek meme ucumu ağzına aldı. Nazikçe emdi ve bu his neredeyse dizlerimin altını kesiyordu. Ama beni belimden tutarken, dilini pütürlü etimin üzerinde gezdirmeye devam etti

onu acı veren bir zirveye kadar sertleştirdi. Sonra başını çevirip diğer tarafa da aynısını yaptı.

Vücutum titredi, çünkü bu his beynimin ve sinir uçlarımla her yerini ele geçirdi.

Ağız göğsümü çevrelerken, eli kıcıma uzandı ve sıktı. Elini uyluklarımla arasına soktu, ovuşturdu ve içeri girmeye yalvardı. Ayaklarımla daha da açtım ve onu içeri aldım.

Meme uçlarıma gösterdiği ilgi sayesinde, ben çoktan ıslanmıştım ve o da beni öyle görünce inledi.

"Aferin kızım," diye fısıldadı meme ucum ağızdan çıktığında. Bunu yapan kendisiyken neden beni övdüğünü bilmiyorum.

Parmağı klitorisimi bulduğunda, öne doğru sıçradım ve boynunun arkasını tuttum. Parmaklarım ensesine tırmandı, saçlarını yumrukladım ve çektim.

Ağızını açtı ama ses çıkmadı. Bunun yerine, dilini göğüslerimin arasında gezdirdi ve belimi sıkarak beni yerden kaldırdı.

Beni yatağı attı ve vücudunu benim üstüme bıraktı. Beni derin bir şekilde öptü, kontrol için mücadele ederken dilleri birbirine dolandı. Onunla birlikteyken kendimi tutmak zorunda olmamayı seviyordum. Eskiden, çok agresif davranmaktan endişe duyardım. Giancarlo ile bunun mümkün olacağını düşünmüyordum.

Ya da olsaydı bile, bu onu daha da tahrik ederdi.

Çünkü ne zaman onu tutsam, itsek ya da ona acı çektirsem, bu onu daha da tahrik ediyordu.

Ben yatakta otururken, o pantolonunu çıkarmış ve prezervatif ambalajını açmaya çalışıyordu.

"Sadece üstteyken boşalıyorum," dedim.

Ona neden bu kadar dürüst davrandığımı bilmiyordum. Belki de kaybedecek bir şeyim olmadığını hissettiğim içindi. O benim erkek arkadaşım değildi. Hatta birkaç ay sonra bile görüşmeyi planladığım biri değildi. İstedğim kadar utanmaz olabilirdim. Tanrı biliyor ki, beni bunun için yargılamayacaktı.

O güldü. "Birkaç farklı şekilde deneyebiliriz, sonra hangisi seni en çok tatmin ettiğine karar verebilirsin. Ama önce bir deneyelim."

önce senin yolun."

O dizlerinin üzerine çöktü ve beni üstüne çekti. Bu pozisyon beni şaşırttı, çünkü onun uzanıp işi bana bırakmasını bekliyordum.

O, popomu bastırarak hareket etmemi ve onu içime almamı istedi. Ama bunun için henüz çok erken olduğunu biliyordum. Bu şekilde hiç iyi sonuçlanmamıştı.

Bunun yerine, omuzlarını kaldıraç olarak kullanıp kendimi ona bastırdım ve penisini klitorisime sürttüm. Ben onun vücuduna karşı kıvranıp mücadele ederken o beni izledi.

İki elini yüzüme koyarak beni sabitledi. "Ne yapıyorsun?"

Ah, erkekler.

"Sadece ön sevişme yapıyorum. Eğer çok erken girersen, sen boşalırsın ve ben tatminsiz kalırım."

Chase ile yıllarca yattım, ama onun beni asla orgazma ulaştıramayacağını fark ettim. Bu onun suçu değildi. Kafam çok karışmıştı ve kontrol bende olmadıkça zevk alamıyordum. Bu yüzden, seks yapmadan önce kendimi nasıl tatmin edeceğimi öğrendim.

Giancarlo'nun şaşkın yüzünü görmezden geldim ve boşalmak için çabaladım. "*Bebeğim, bebeğim*, dur." Beni kucağından kaldırdı, ama öperken

kulağıma yumuşak bir sesle fısıldadı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Seni mutlu edeceğime söz veriyorum."

Beni nazikçe yatağa yatırdı ve boynumu öptü. Kulağımın altındaki hassas noktayı emdiğinde vücudum titredi. Bacaklarımı kıvırdım ve beline doladım.

Ağzı, göğüslerimden karnıma, uyluklarımın arasındaki zonklayan klitorise kadar öptüğü her yerde sıcak bir iz bıraktı.

Bir dokunuşla kalçalarım yataktan havalandı. Tanrım, çok uzun zaman olmuştu.

Başım dönene ve neyin ne olduğunu anlayamayana kadar beni okşadı ve öptü. Ben de gözlerimi kapattım ve olanları anlamaya çalışmadım.

Bacağım titrediğinde, yaklaştığımı anladım. Ama sonra o uzaklaştı. Öfkeden neredeyse ağlayacaktım. *Hayır!*

"Lütfen durma," diye utanmadan yalvardım. "Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum ve sana ihtiyacın olanı vereceğim. Sadece benimle kal, *bebeğim*."

Elleri meme uçlarımı okşarken vücudunu benimkinin üzerine kaldırdı. Girişimi buldu ve kendini içeriye bastırdı. İkimiz de zevkten inledik. Yüzü benim yüzümün yanına düştü, sıcak nefesi boynumu okşadı.

"Çok sıkısın."

Yavaşça içeri girip çıktı, sürtünme lezzetli bir şekilde erotikti. "Vücudunun her yerini sikmek istiyorum," diye fısıldadı ve kaba sözleri içimi ateşledi. "Amını ve ağzını sikmek istiyorum." O ağzı öptü, dilini içeri ve dışarı soktu. İçimde, kırılmaya hazır bir baraj gibi karıncalanma hissi oluştu.

Bacağımı sırtında daha yükseğe kaldırdı ve pozisyon değişikliği karnıma ve aşağısına bir zevk dalgası gönderdi. "Evet," diye inledim.

Kalçamı kavradı ve sıktı. İlk başta acı vericiydi, ama sonra kalçaları klitorisime çarptıkça, heyecandan başka bir şey hissedemedim. Vücudunu benimkine çarptı, nefesimi zar zor alabileceğim kadar sert ve sert bir şekilde.

Duygularım çalkalandı ve yoğunlaştı, daha önce hiç hissetmediğim bir endişe düzeyine ulaştı. Bağırarak istedim. Çığlık atmak istedim. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istedim.

Giancarlo tekrar içime girdiğinde, duygularımın barajı kırıldı ve yüzümden gözyaşları akarken kendimi ecstasy'ye kaptırdım.

Ben boşaldıktan sonra, o sertçe inledi ve vücudunu benim üzerime bıraktı. Kaslarım ağrıyordu ve klitorisim hala zonkluyordu.

Ama Giancarlo beni kollarına alıp ıslak yanaklarımı öptüğünde, kalbimden daha fazla acıyan bir şey yoktu. "Bu inanılmazdı, *bebeğim*," diye kulağıma fısıldadı. Kolları ve vücudu beni sardı.

Daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde boşaldım, uzun zamandır içimde tuttuğum duyguların barajı patladı.

Bu inanılmaz değildi. Hayır, bu inanılmazdı. Daha önce yaşadığım her şeyden daha iyiydi.

Yine gözyaşları yüzümden akıyordu, ama bu sefer duygumu tanımlayabiliyordum.

Suçluluk duygusuydu.

Natacha

O gece iyi uyuyamadım. Chase'in hiç yapmadığı bir şey olan beyzbol oynadığını gördüm rüyamda. O vuruş yapıyordu ve tribünlerdeki kalabalık onu alkışlıyordu. Ama o sopasını bana doğrulttu ve "Beni unuttun" dedi.

"Hayır," diye bağırdım. "Hayır, unutmadım."

Ona yaklaşmak için kalabalığı itip kakarak ilerledim, ama bir güvenlik görevlisi beni geri çekti. Silahı kalçama acı verici bir şekilde bastırdı. "Bırak beni," diye bağırdım, onunla mücadele ederek. "Gitmem gerek."

Ama o bunun yerine kollarını bana doladı. "Şşş, sakin ol."

O kokuyu tanıdım, o erkeksi, odunsu kokuyu. Kaslarım ona karşı gerildi, ama o güçlü bir şekilde tuttu. "Şşş, ben buradayım, *bebeğim*."

Gözlerim birden açıldı ve Giancarlo'nun açık kahverengi gözlerine baktım. Korkuyla uyanmaktan göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Özür dilerim," dedim, bir an kafam karışmış halde, ama uykumda onunla boğuşurken ona zarar vermiş olabileceğimi fark ettim.

"Önemli değil. Sadece kötü bir rüya gördün."

Elini yanağıma koydu, başparmağıyla ileri geri okşadı. "Şimdi iyi misin?"

Dudaklarımı yaladım. Evet demek istedim, ama kelime boğazımdan çıkamadı. "Olacağım," dedim onun yerine.

Gözlerimi araştırırken bakışları benimkilerle buluştu. "O bakışı tanıyorum," dedi. "Ağır bir şeytanla mücadele ediyordun."

Başımı salladım ve kollarının arasına sokuldum. "Evet."

O içini çekti ve çenesini başımın üstüne koydu. "Onları yok edeceksin," diye fısıldadı. "Bundan hiç şüphem yok."

Sözleri beni hem umutla hem de üzüntüyle doldurdu. Çünkü onları yok etmek, Chase'i unutmak anlamına geliyordu ve bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum, konuyu değiştirerek.

"Şey," diye başladı, parmaklarını omurgamda yukarı aşığı gezdirerek. "İşle ilgili halletmem gereken birkaç şey var. Ama akşamüstü erken saatlerde boş olabilirim."

Geri çekilip bana tekrar baktı. "Seni yemeğe çıkarmak istiyorum."

Gölerek, "Bu, işimin amacını boşa çıkarır" dedim. "Natacha, artık benim aşçım olamazsın. Bundan sonra olmaz." Kalbim sıkıştı. "Beni kovuyor musun?"

Gölüşü boğazından, karnının derinliklerinden geliyordu. "Hayır. Yani, evet. Artık benim için çalışamazsın. Ama para konusunda endişelenmene gerek yok. Ben sana bakarım."

"Hayır," dedim, o fikri kafasında kesinleştirmeden önce. "Burada çalışmayı bırakmak istemiyorum. Yemek yapmayı seviyorum ve devam etmek istiyorum."

"Bak, mutfağım sana açık, istediğini yapabilirsin. Parayı da dert etme, ihtiyacın olan her şeyi almanı sağlayacağım. Artık kendini mecbur hissetmeni istemiyorum. Pete'e yeni birini işe almasını söyleyeceğim."

Mutfakta yeni birinin olması benim istediğim bir şey değildi. Bu, bana göz kulak olacak başka bir kişi daha demekti. Hâlâ yapmam gereken bir işim vardı. Dün gece aramızda olanlara rağmen, sorumluluklarımdan vazgeçmemiştim.

Sadece geçici bir seks ilişkiydi. Giancarlo'nun dediğı gibi. *Öyle değil miydi?*

"Burada başka kimseyi istemiyorum. Sadece ben olmak istiyorum. Onlar sadece ayak bağı olurlar." Onun göğsünü öptüm, konuşmadan dikkatini dağıttım. Aslında, sadece dikkatini dağıtmak için değildi. Her kadının onu isteyeceğı bir vücudu vardı. Dudaklarım onun cildine değdiği anda kasları gerildi ve o yatak üzerine geriye doğru düştü.

"Tamam. Ne istersen yap, ama durma."

Ağzım onun düz meme ucuna ulaştığında gülümsedim. Küçük meme başı çevresini yaladım ve parmağımla hafifçe vurdum. Gözümün ucuyla onun sertleştğini gördüm ve sevinçten havaya uçma isteğimi zorlukla bastırdım. Dilimle meme ucuna tekrar hafifçe vurdum.

"Buraya gel," dedi ve vücudunu benim üstüme yuvarladı.

"Bu sabah toplantıların olduğunu sanıyordum."

"Bekleyebilirler *lan*."

*

Daireme dönerken yolda neredeyse hiç araba yoktu. Sabah saat on olduğunda, Charlotte hariç çoğu insan çoktan işe gitmişti. Kişisel antrenör olduğu için programı esnekti. Gözlerimiz buluştuğunda, lobinin hemen dışındaki posta köşesindeydi.

Gülümsedim ama onun kaşlarını çatması beni şaşırttı.

"Hey, ne oldu?" diye sordum. Açık gri tayt ve ona uyan kısa bir üst giymişti, her zamanki spor kıyafetlerinden biriydi.

"Sen söyle," dedi, asansörlerin önünde bana katılarak. "Tüm spor randevularımızı kaçırdın ve sadece meşgul olduğunu söyleyen bir mesaj attın. Seni bir haftadır görmedim. Ne oluyor?"

"Çok üzgünüm Char," dedim. "İşlerim o kadar yoğundu ki, eve sadece uyumak için geliyordum."

Beni bir dakika boyunca izledi ve yoğun bakışlarına rağmen, birinin benim gelip gidişlerime dikkat ettiğini bilmek iyi geldi. Gülümsedim. "Ben de seni özledim."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini devirdi. Sonunda dudakları seğirdi ve affedildiğimi anladım.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yeniden çıkmadan önce üst kata çıkıp biraz dinleneceğim. Bir saat sonra babamla bir toplantım var."

"Tamam. Bu hafta sonu boşsan, birkaç arkadaşım uğrayacak. Sen de gelmelisin."

Bu hafta sonu için bir planım yoktu ve Charlotte ile görüşmek hoş olurdu. "Harika olur."

"Harika. Cumartesi saat sekiz civarında benim evime gel. Dave'in orada olmasını sağlayacağım."

Asansör kapıları açılırken dramatik bir şekilde inledim ve Charlotte'a veda ettim. "Görüşürüz."

O gülümsedi ve bana parmaklarını sallayarak veda etti.

Daireme girer girmez hiç vakit kaybetmedim. Duş aldım, çiçeklerimi suladım ve çöpü çıkardım. Garip bir duyguydu.

burada tek başıma. Sadece bir hafta içinde, zamanımın çoğunu diğer insanlarla birlikte geçirmeye alışmıştım. Pete gün boyunca hep oradaydı ve Nonna da sürekli yanımdaydı, en sevdiği tarifleri bana sabırla öğretiyordu. Artık Joanne ve Sienna'nın yanına, evine döndüğü için onu özleyecektim.

Ama her neyse, hepsi geçiciydi. Bu sadece bir işti ve yakında ayrılacaktım. Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı. İlk başta yanlış düşüncelerim olmasına rağmen, bu insanları sevmeye başlamıştım. Mafya için çalışmanın tehlikeli ve insanların korkunç olacağını düşünmüştüm. Ama şimdiye kadar, şey, aslında oldukça hoştu.

Beklenmedik bu gelişmeye gülümseyerek arabama binip ofise doğru yola çıktım.

Babam, Jim ve Carl zaten oradaydı, ki bunu bekliyordum. Ama Luke ve Colton Crawford da oradaydı. Sanırım onlar da son gelişmeleri öğrenmek için sabırsızlanıyorlardı.

Sorun değildi. Aslında, herkese aynı anda anlatmak daha kolaydı.

"Günaydın," dedim, ön kapıdan içeri girerken.

"Günaydın Nat," diye mırıldandı Jim, burnu bir kitaba gömülü halde.

"Üzgünüm, geç kaldım," dedim, çantamı masama koyarak.

Sandalyeyi babam ve Crawford'ların oturduğu yere çektim. "Bugün herkes nasıl?"

Babam kaşlarını kaldırdı ve Luke sıırttı. "Harika. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Güneş parlıyor, hava temiz. Güzel bir gün."

Babam yaklaşp kulağıma fısıldadı, "İyi misin?"

Ona bakmak için geri çekildim. "Tabii ki. Az önce öyle demedim mi?" "Evet, ama bu senin normalde söyleyeceğin bir şey değil."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hayır, öyle."

"Artık hoşbeşleri bitirdiğimize göre," dedi Colton, sandalyesinde dikleşerek. "Natacha, soruşturmada ne aşamada olduğumuzu anlat."

Colton hiç vakit kaybetmedi, değil mi? Ama benim için sorun değildi. Zaten Giancarlo'ya dönmek için sabırsızlanıyordum.

İş demek istedim. İşe dönmek için sabırsızlanıyordum. Ugh.

"Kesinlikle," dedim dedim, dönerek dönerek Colton ve dönerek "Giancarlo'nun yatak odası dahil tüm evi aradım."

Onun yatak odasında olduğumuzu ve orada yaptıklarımızı hatırlayınca omurgamdan bir ürperti geçti.

Luke kaşlarını kaldırdı ve ben onun fark edip etmediğini merak ettim.

Boğazımı temizledim ve devam ettim, "Beyzbol topunu bulamadım."

"Peki ya kendisiyle ilgili herhangi bir şey? Ya da annemizle ilgili?"

Kafamı salladım. "Hiçbir şey. Büyükkannesini, üvey annesini ve kız kardeşini gördüm. Üvey annesi tam bir baş belası, ama Angela ve Sienna harika insanlar."

"Harika mı?" Luke tekrarladı.

"Evet." Ona gülümsedim. "Her neyse, ikisi de Giancarlo'nun geçmişinden ya da biyolojik annesinden bahsetmedi. Ama soruşturma henüz başlangıç aşamasında. Hala zamanımız var."

Nedense, Giancarlo ile daha fazla zaman geçirmem gerekeceğini bilmek beni daha da gülümsetti. Ne yazık ki, bu Colton'ı kızdırdı.

"Hala vaktimiz var mı?" diye sordu sakın bir şekilde. Ancak ses tonu, bundan pek memnun olmadığını gösteriyordu.

"Bu aceleye gelmeyecek bir şey," diye açıkladım. "Onu veya ailesini çok zorlarsam, şüphelenirler. O zaman senin bilmek istediğin şeyi öğrenme şansımız kalmaz."

Colton ağzını ovuşturdu, ama Luke bana bakmaya devam etti. Bakışları çok ağır geliyordu, ben de gözlerimi kaçırdım. Ancak babamın ifadesiz yüzü de pek rahatlatıcı değildi. Genelde kimseye ne hissettiğini belli etmek istemediğinde böyle bir ifade takınırdı.

Bu toplantıyı tersine çevirmem gerekiyordu. "Giyinme odasında bir kasa buldum."

Colton başını kaldırdı. "Kasa mı?"

"Evet. Bir çilingirden onu açmanın bir yolu olup olmadığını araştırmasını istedim, ama hem şifre hem de kartla açılması gerekiyor."

"Kartı almak sorun olmaz," dedi Luke.

Haklıydı. Ancak, henüz denememiştim. "Evet. Bu kolay olmalı. Beni engelleyen şey şifre."

"Adamlarımızdan birinin yardım edip edemeyeceğini bir bakayım. Kasalar hakkında bir iki şey biliyoruz," dedi Colton. Telefonunu çıkardı ve birine mesaj attı.

birine mesaj attı.

Ben onu izlerken, Luke ve babam bana bakıyordu. "Ne?" diye Luke'a fısıldadım.

Yüzümü inceledi, sonra başını salladı. "Bilmiyorum. Tam olarak anlayamıyorum."

Omuz silktim. "Peki, anladığında bana haber ver."

O da başını salladı. "Yemekler nasıl gidiyor? Uzun zamandır mesaj atmadın."

Yemekten bahsedilince keyfim yerine geldi. "Aslında harika gidiyor. Angela bana bir sürü tarif öğretti ve onun yemek hazırlamasını izlemek videoları izlemekten çok daha iyiydi. Sabırlı ve nazikti, hatta bana gnocchi tarifini bile öğretti."

"İşte bu," dedi parmaklarını şıklatarak. "Ne?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde.

"Senin farklı olan ne?"

Ona ve babama baktım ve sonunda "Ne?" diye sordum. Bana yaklaştı. "Mutlu görünüyorsun."

Ne?!

Onun bu yorumu neden beni rahatsız etti bilmiyorum, ama etti. "Ben her zaman mutluyum."

"Belki," diye sandalyesine yaslandı. "Seni bunu söyleyebilecek kadar uzun süredir tanımıyorum, ama ilk tanıştığımız zamankinden farklı bir hava yayıyorsun."

"O zaman farklıydı. O gün, aslanın inine atlamayı kabul etmiştim."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi... Şey, şimdi onun daha çok Bengal kedisi gibi olduğunu düşünüyorum."

Luke'un gülümsemesi kayboldu. "Onu hafife almazdım, Natacha."

Sesi beni şaşırttı. Luke genelde rahat biriydi, ama birdenbire ruh hali değişmişti.

Dikkatlice cevap verdim, "Öyle yapmıyorum."

"Tamam, her şey hazır," dedi Colton, bizi keserek. "Bize kasayı bir fotoğrafını gönderirseniz, adamım onu açabileceğini söyledi."

Göğsüm sıkıştı ve nefes almakta zorlandım. "Harika. Bu harika."

Colton ve Luke ayağa kalktı ve hepimiz el sıkıştık. "Kısa süre içinde sizinle iletişime geçeceğiz."

Ben başımı salladım ve babam iki adamı kapıya kadar geçirdi. Çantamı alıp çıkmaya hazırlandım. Ama babam masamın başında beni karşıladı. "Mutfakta bir dakika konuşabilir miyiz?"

Bana hiç yalnız konuşmak istememişti. Her zaman Carl ve Jim'in önünde söylemek istediklerini söylerdi.

"Tabii." Çantamın askısını düzelttim ve onu arka odaya kadar takip ettim.

Mutfak tezgahına daha yeni varmıştık ki, kollarını kavuşturarak aniden bana döndü. "Ne oluyor lan?"

"Neden bahsediyorsun? Sana az önce son gelişmeleri anlattım."

"Az önce bize bir sürü saçmalık anlattığını duydum. Oyalanıyorsun ve nedenini bilmek istiyorum."

"Ben... ben oyalamıyorum," diye kekeledim. *Kahretsin.*

"Sana tehdit mi etti? Sana zarar mı verdi? Tanrım, sana parmağını bile sürmüşse..."

"Hayır, baba. Öyle bir şey yok." İç geçirdim ve alnımdan saçlarımı çekip attım. "Aynen dediğim gibi. Evi aradım ama hiçbir şey bulamadım."

"Natacha, sen en iyi araştırmacılarımdan birisin. Bir görevi birkaç gün içinde tamamlarsın. Bir hafta oldu ve sadece kasasının yerini buldun. Bir şeyler dönüyor."

Boynumu ovuşturdum; ağrımaya başlamıştı. "Luke gibi konuşuyorsun."

"O zaman bunu saklamakta çok kötü olduğunu anlamalısın."

Bacağım sallanmaya başladı ve dengede durmak için topuğuma bastırdım. "Hiçbir şeyi saklamıyorum."

Babama yalan söylemekten nefret ediyordum, ama ne diyebilirdim ki? *Dün gece Giancarlo ile yattım ve pişman değilim. Hayatımda yaşadığım en iyi seksti.*

Hayır. Bu iki gerçek de bir seçenek değildi. "Bak, deniyorum, tamam mı, ama bu görev zaman alacak."

Bana bakarak gözleriyle delici bir bakış attı. "Bu davadan çekilmeni istiyorum."

"Ne?" diye bağırdım.

O hiç irkilmedi bile. "Duydun beni."

Ellerimi yumruk yapıp yanıma indirdim. "Bunu yapamazsın. Bunu yapmak için hiçbir nedenin yok."

"Fazla karışyorsun, bunu anlayabiliyorum. Onun büyükannesi ve kız kardeşi hakkında konuşma şeklin, sanki onlar senin yeni en iyi arkadaşlarınmış gibi."

"Onlar iyi insanlar."

"Onlar katil, Natacha!" Sesi kulaklarımda yankılandı. Babamın bana en son ne zaman bağırdığını hatırlayamıyordum.

Sakin bir şekilde konuştum. "Hayır, değiller."

"Sen aptal bir insan değilsin. Neyin var senin?"

Sonra sanki bir şey fark etmiş gibi yüzü düştü. Başını salladı, "Sen, sen... bu adama aşık olmuyorsun, değil mi?"

"Hayır. Sadece şimdi çıkamıyorum. Böyle olmaz. Bunu sonuna kadar götürmeliyim."

Bana baktı, gözleri hüznle doldu. "Hâlâ davadan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Tabii ki." Bu olaydan bahsetmek zorundaydım, çünkü başka hiçbir şey doğru olamazdı.

"Bir hafta daha, sonra çıkarsın." Babam uzaklaştı ve ben de bunu gerçekten yapıp yapmayacağını merak ettim.

Bu konuşmaya bakılırsa, kesinlikle yapacaktı.

Giancarlo

Birkaç gün sonra, Nero Trattoria'nın merdivenlerini çıkarken, omzumun üzerinden sokakta park etmiş arabalara baktım. İçlerinde kimse yoktu, yoldan geçen de yoktu. Hava bir gecede soğumuştı ve ben de yakamı kaldırdım.

"İyi akşamlar efendim," dedi hostes gülümseyerek. "Tek kişilik masa mı?"

Parlak kırmızı saçları ve mavi göz farı vardı. Gülümsemesi hiç bozulmadı, bu da muhtemelen kim olduğumu bilmediği anlamına geliyordu. Ve bu gece, kimsenin beni tanımasını istemiyordum.

"Hayır. Massimo ile konuşmak için geldim."

"Oh, şey... bu akşam burada mı, bir bakayım."

Burada buluşmak için randevu aldığım için sahibinin burada olduğunu biliyordum.

Topukları açık renkli ahşap zeminde tıklayarak masaların arasından geçip restoranın arkasına doğru yürüdü.

Birkaç dakika sonra Massimo'nun arkasında belirdi.

"Elini sıkmak isterdim, ama kimse görmesin, ne olur ne olmaz."

Başımı salladım ve o sağa dönüp ilerlerken onu takip ettim. Yakamı dik tutarak başımı eğdim ve müşterilerle göz teması kurmadım. Saçlarım gözlerimin üzerine düştüğünde, onları olduğu gibi bıraktım, daha fazla örtünmüş olmaktan memnun olarak.

Massimo özel bir odaya girdi. Ortada büyük bir dikdörtgen masa vardı, her iki yanında altı sandalye vardı. Üzerinde uzun bir kristal avize asılıydı.

Elimi masanın altına uzattım. Pürüzsüzdü. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındım ve masanın yanına çöktüm. Telefonumun fenerini kullanarak masanın ortasına yakın iki dinleme cihazı gördüm.

Ayağa kalkarak Massimo'ya kısa bir baş selamı verdim. Sonra küçük bar köşesine odanın altını

altını böcek var mı diye kontrol ettim ve çöktüm. Onları göremedim.

Massimo'ya kaşlarımı kaldırarak baktım, o da çeneni barın üzerindeki üç düşük asılı kolyeye doğru kaldırdı.

"Aferin," dedim. "Peki kameralar?"

"Arka köşelerde, hoparlörlerin arkasında.

Massimo'nun Sicilyalı karısını aldattığını öğrenmek büyük bir şanstı. Onu şantajla bana yardım etmeye zorlayabileceğimi biliyordum. Ben de bir Sicilyalı kadını kızdırmak istemezdim.

Nero Trattoria, Sangunero'nun sahibi olduğu bir restorandı ve Caruso ailesinin en sık gittiği yerdı. Ama bu sıradan bir iş değildi. Hayır. Bu dinleme cihazları, haini bulmama yardımcı olacaktı. Kimse burada olduğumu bilmiyordu. Asistanım, şoförüm, hatta ailem bile. Hainin kim olduğunu öğrenene kadar kimseye güvenemezdim.

Massimo arkamdan müşterilere bakarken elleri titriyordu. "İkimizi de öldüreceksin, bunun farkında mısın? Başka birini göndermeliydin. Bu çok riskli."

Massimo, benim talimatlarım doğrultusunda görevini yerine getirmiş olmasına rağmen, sözleri beni kızdırdı.

Ona yaklaştım ve ensesini sıktım. "*Sangunero'nun* beni burada bulmasından korktuğunu bildiğim için bu seferlik ses tonunu affedeceğim." Sonra gözlerine bakarak fısıldadım, "Ama bir daha benim kararımı sorgularsan, karına başka bir kadınla yatakta çekilmiş fotoğraflarını göstermekle kalmayacağım. İkinize de bir iyilik yapıp sikini keseceğim."

Kaşlarımı kaldırarak, onun anlamasını bekledim.

Dudaklarını sıkıştırdı ve başını salladı. Karısını mı yoksa sikini mi kaybetmekten korktuğu için solgunlaştığını bilmiyordum. Kendini erkek gibi hissetmek için başka kadınlarla yatması gerektiğini varsayarsak, ikincisi olduğunu söyleyebilirim.

Odayı terk ettim ve arkama bakmadan ön kapıdan çıktım.

Sokağın dışına çıkarken, dikiz aynamda kırmızı bir Lamborghini gördüm. Sal'ın arabasıydı. İçimden bir ses, silahımı çekip onun beni vurduğu gibi onu vurmamı istiyordu. Ama bölge savaşları böyle kazanılmazdı. Stratejiyi biliyordum ve onun işini mahvetmek çok daha fazla zarar verecek ve muhtemelen toparlanması daha zor olacaktı.

Eve döndüğümde, ön tarafta birkaç araba park etmiş olduğunu gördüm. Kız kardeşim ve Vito'nun arabalarını hemen tanıdım. Ancak, yepyeni Mercedes'i kimin sürdüğünü bilmiyordum.

Ama Dominic bana kapıyı açar açmaz, onun sesini tanıdım. Yeni bir araba almıştı. Sanırım kendini daha iyi hissediyordu.

"Joanne," dedim, ceketimi askıya asarken. "Seni burada görmek beni şaşırttı." Sienna, Vito ve Nonna ile birlikte oturma odamda oturuyordu.

"Neden şaşırdın?" diye sordu, sesi her zamankinden daha tizdi. "Aileni akşam yemeğine davet ettiğini sanıyordum."

"Robert yaralarını iyileştirirken neden onunla birlikte Meksika'da değilsin?"

"O, kız arkadaşı Giancarlo ile oraya gitti," diye tersledi. Omuz silktim. "Soru hala geçerli."

Sienna kanepeden fırladı. "Günün nasıl geçti?" Gözlerini kocaman açarak bana baktı, sanki "*Başlama*" der gibi.

Peki. Güzel bir gün geçiriyordum. Neden Joanne ile tartışarak bunu mahvedeyim ki?

"Akşam yemeği hazır," dedi Nonna, incilerini düzelterek. Ailece akşam yemeği yediğimiz gecelerde her zaman onları takardı. "Natacha bu akşam bizim için özel bir şey pişirdi." Kulaklarından kulaklarına kadar gülümsedi ve Nonna'yı çok uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim. Onun coşkusuna ayak uydurmaktan kendimi alamadım.

Herkes uzun yemek masasına oturdu. Oda, evin çoğu gibi karanlıktı, ama biri mumları yakmış ve odanın her yerine dağıtmıştı. Hoş bir ayrıntıydı.

Nonna sağımda, Vito solumda oturdu. Joanne Vito'nun yanına, Sienna ise onun karşısına oturdu. Ben masanın başına oturdum.

Peçeteyi bacağıma koyamadan, çocukluğumu hatırlatan tanıdık bir koku göğsüme çarptı. Bir an için, babamın benim yerimde oturduğunu gördüm ve ben küçük bir çocuktum, bacaklarım yemek odasındaki sandalyenin kenarından sarkıyordu.

Masada oturan Nonna gülümsedi. "Kokusu çok güzel, değil mi?" Ellerini birbirine sürtmek üzereydi, ama bunun yerine ellerini çenesinin altına koydu.

"Harika kokuyor. Bu..." Umutlanmak istemedim, ama Natacha koluna beyaz bir havlu asmış ve elinde bir tabak gnocchi ile içeri girdiğinde, neredeyse tükürüğüm boğazıma kaçıyordu. Pavlov'un köpeği gibi, bu manzara ve koku karşısında ağzım sulandı.

"Tıpkı senin tarifin gibi kokuyor. Tarifini paylaşmamıştın..."

Kendisiyle gurur duyarak sırıttı. "Evet, yaptım. Ve o da beni gururlandırdı." Önümdeki tabağı işaret ederek başını salladı. "Hadi, dene."

Natacha diğer tabakları almak için mutfığa geri dönmüştü ve Sienna ona yardım etmek için peşinden gitti. Herkesin servis edilmesini bekledim, ama o dolgun patates köftelerinden birine çatalımı batırma isteğim çok güçlüydü.

Sonunda, aile yemeğe başladı ve ben de onlara aynı heyecanla katıldım. İlk önce dilimin üzerinde yayılan sıcak domates sosunu tattım, ama ilk lokmayı çiğnediğimde gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Hatırladığım kadar yumuşak ve lezzetliydi. Göğsüm ısındı ve en son ne zaman böyle bir yemeğin tadını çıkardığımı hatırlayamadım.

Gözlerimi açtığımda, Natacha sağımda durmuş yüzümü izliyordu. Gözleri benimkileri arıyordu ve ben onlarda tereddüt okudum. Ne düşündüğümü bilmek istiyordu.

"Bunlar inanılmaz," dedim, gözlerini onun gözlerine dikerek.

"Giancarlo!" Nonna azarladı, ama sonra dudakları seğirdi. "Ama evet, Natacha, tarifimle harika bir iş çıkardın."

Natacha'nın yanakları güzel bir pembeye döndü ve gözleri kızarıklığından daha parlak bir şekilde parladı. "Teşekkür ederim," dedi.

Onun masadan uzak durmasını izlemek doğru gelmiyordu. Kendini aşmıştı ve bu aile yemeğini mutfakta tek başına yemesini istemiyordum.

"Bize katıl," dedim, Sienna'nın yanındaki koltuğu işaret ederek.

Kız kardeşim elini göğsüne koydu. "Evet, tabii ki. Oturup bizimle yemek yemelisin."

Natacha bir adım öne çıktı, ama sonra gülümsemesi kayboldu. "Teşekkürler, ama mutfığa dönmeliyim." Özür dileyerek mırıldandı ve odadan çıkıp gitti.

Vito ve Joanne yemeğe devam ettiler, ama Sienna ve Nonna bana bakıyorlardı. Yemek ne kadar inanılmaz olsa da, bir lokma daha yiyemedim.

Peçetemi tabağımın yanına bıraktım ve Natacha'yı takip ederek mutfağa gittim.

"Neden bizimle yemek istemiyorsun?"

Bulaşıkları yıkayıp bulaşık makinesine koyarak kendini meşgul etti. "Sorun değil," dedi, lavabodan sızan bir tencereyi kaldırıp alt rafa koydu. "Ben aşçıyım. Ailenin bir üyesi değilim. Yemeğin soğumadan masaya dönmelisin."

Şu anda makarnayı düşünemiyordum bile. Arkasına yaklaştım ve ellerimi tezgahın iki yanına koydum. "Masaya dön ve bize katıl," diye kulağına fısıldadım. Gözlerini kapattı ve spatulayı lavaboya bıraktı.

Onun kollarıma atlamasını bekledim, ama o bunun yerine beni itti. "Bunu konuşmuştuk. Aramızda olanlar hiçbir şeyi değiştirmez. Ben hala senin aşçınım. Yapmam gereken bir işim var ve sınırları bulanıklaştırmak istemiyorum."

Gitmek için döndü.

Bunu yapmasına izin veremezdim, bu yüzden onu takip ettim.

Omzunun üzerinden bana baktı, sonra solundaki ilk odaya girdi. Orası Pete'in ofisiydi.

Dönerek, kolları göğsünü kapatan bir şekilde durdu. "Neden beni takip ediyorsun?"

"Neden kaçıyorsun?" Ona yaklaştım.

Sinirlenerek saçlarını geriye attı, boynunu ortaya çıkardı ve şimdi açlığımın yerini başka bir arzu almıştı. Siyah bir gömlek giymişti, ama üstteki üç düğmeyi iliklememişti ve her nefes alışında göğüslerinin üst kısmı düğmelere baskı yapıyordu.

Bu hareket büyüleyiciydi.

"Kaçmıyorum. Nefes almak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ve sen de beni buraya kadar takip ederek yardımcı olmuyorsun."

"Neden masaya oturmak istemiyorsun?" Alnını ovuşturdu. "Nedenini sana söyledim."

Kafamı salladım. "Hayır. Bence korkuyorsun."

Başını kaldırdı. "Ve senin en çok neden korktuğunu bilmiyorum." Sırtı duvara değene kadar ona yaklaştım. "Benim

Benim itibarımdan mı, yoksa benden mi korkuyorsun?"

Nefesim ensesindeki saçları okşadı ve tüyleri diken diken oldu. Vücudunun benimkine karşı titrediğini hissettim.

Dudaklarımı dudaklarının üzerine yaklaştırdım, aynı havayı soludum ve taze makarna kokusuyla birlikte onun tanıdık kokusunu içime çektim. Bu koku başımı döndürüyordu.

Bana baktı, gözleri bakışlarımdan dudaklarıma kaydı. "Sen," diye fısıldadı. "Kesinlikle sen."

Nefes nefese verdiği cevap beni çılgına çevirdi ve o lezzetli sözleri tatmak için dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Dilimi dudaklarının kenarından kaydırarak, beni içeri almasını bekledim. Ama o çekindi.

Ben de aşağı doğru öpmeye başladım, ağzımı çenesinin altına, boynuna bastırdım ve dilimi ipeksi yumuşak göğsünde gezdirdim.

O keskin bir nefes aldı ve ben de pislik olduğum için bu fırsatı değerlendirip dilimi onun ağzına soktum. O benim gömleğimi tuttu ve beni iteceğini sandım. Ama sonra kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti.

Onu sahiplenmekten başka bir şey istemiyordum ve sevinçten uçuyordum.

Onu duvara kaldırdım, bacaklarını belime doladım ve kendimi ona sıkıca bastırdım.

Sadece bu temastan bile inledim ve yüzümü boynuna gömdüm. Nefesi daha da zorlaşmaya başladı ve hiperventilasyona gireceğini sandım. Gözlerimi kapatıp boynuna fısıldadım, "İyi misin?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi. Beni daha sıkı sarıldı ve ben de daha fazla zaman kaybetmedim. Pantolonumun fermuarını açtım ve onun pantolonunun düğmesine uzandım.

"Ne... Ne yapıyorsun?" diye sordu panik içinde.

Dudaklarımdan hızlı bir cevap çıktı, "*Belli değil mi?*" gibi bir şey. Ama bunun yerine içgüdülerim devreye girdi ve alçak sesle, "Bir daha benden kaçmayı düşünmeyecek hale gelene kadar seni becereceğim," dedim.

Gözleri büyüdü ve boynundaki nabız hızlandı. Bunun korkudan değil, arzudan kaynaklandığını umdum. Nazikçe dudaklarımı çenesine yaklaştırdım ve sadece alt dudağımı cildinde hafifçe gezdirdim. Sonra dilimin ucuyla dudaklarının kıvrımını hafifçe vurdum.

Gözleri daha da büyüdü, ama benim hayalarımı ağrıtan bir arzu ile ısındı. Dudaklarını benimkilere bastırdı ve beni öptü.

Dudaklarımı ısırdı ve gömleğimin düğmelerini açtı. Pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardım ve tam zamanında cüzdanımdaki prezervatifi hatırladım. Duvara yaslanarak, bu sefer bacaklarını tutmam gerekmedi. Bacaklarını kalçalarımın doladı ve beni kendine çekti.

Beni tekrar öptü ve aramızdaki çılgınlıktan nefes alamıyordum. "Ailen ne olacak?" diye sordu öpüşmelerin arasında.

"Onlar ne olacak?" Şu anda başkalarını umursamıyordum.

Kafasını açık kapıya doğru çevirdi. "Bizi duyacaklar," diye fısıldadı.

Kapıyı kapatmayı düşündüm, ama onun sıcak, titreyen bedeninden bir santim bile uzaklaşmak istemiyordum.

Parmağımı dudaklarında gezdirerek, "O zaman sessiz olmalısın," dedim.

Gözlerinde panik belirlediğinde gülümsedim, istemediği halde onu çılgılık attırmanın heyecanı beni heyecanlandırıyordu.

Ellerimi onun girişine indirdim ve onun ıslak ve hazır olduğunu gördüm. Ama bunu aceleye getirmek istemedim. Bu yüzden klitorisini daireler çizerek okşadım ve o da vücudunu başparmağıma sürttü. O başını kaldırıp tavana doğru nefes nefese kalana kadar daireler çizerek okşadım.

Çok yakındı, çok yakındı ve ben daha fazla bekleyemezdim. Kendimi girişine yönlendirirken, kalın penisim ellerimde zonkluyordu. Onun içine girmek, ecstasy'ye ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

Zevki artırmak ve vücudunu benimkine uydurmak için yavaşça, santim santim içeri girdim. O, alıştığımdan daha küçüktü, ama pes etmeyecektim. Vücudu beni sıkıca kavradı ve kendimi tamamen içeri sokmaktan kaçınırken alnımda bir damla ter belirdi.

Nefesim onunkinden daha yüksek çıkmaya başladı ve o ağzımı kapattı. Parmaklarını ısırdım, sonra ısırdığım yeri dilimle yaladım, onun tadını almak istedim.

Yarıya geldiğimde inledi, ama hala çok dardı. Vücudunu daha yükseğe kaldırdım ve dudaklarım meme ucunu bulup sütyeninden kurtarana kadar yüzümü göğüslerinin arasına gömdüm.

Vücudu hemen tepki verdi ve ben kendimi sonuna kadar ona bastırıncaya kadar bana daha fazla açıldı.

İkimiz de inledik ve başı kapıya doğru döndü.

Biri içeri girse de umurumda değildi. Tek umursadığım bu kadını cennete götürmekti.

Hızımı artırdım, sabit bir ritimle onun içine girip çıktım. Vücudunu benimkine göre ayarladı ve bir noktaya ulaştığımda gömleğimi kavradı ve beni kendine çekti.

Onun dokunuşu ve arzusu zihnimi karıştırdı. Beni istiyordu. Buna hiç şüphe yoktu, ama kendini tutuyordu. Ne olduğunu anlayamıyordum, ama onu tamamen istiyordum.

Göğüslerini emdim ve o, ağzını açana kadar vücudumun her hareketiyle zıplıyordu, ben de ağzını kapatmak için elimi uzattım. Onun sıcak nefesi avucumu yakarken, şiddetli bir boşalma onun ve benim vücudumu sarstı.

Adrenalin kulaklarımda çınılıyordu ve ne kadar gürültü yaptığımızı bilmiyordum. Yine, umurumda bile değildi.

Bu kadın bedenimi ve duygularımı altüst etti. Aklım almıyordu, ama onu tekrar tekrar takip edeceğimi biliyordum.

Belki de dünyanın sonuna kadar.

Giancarlo

Natacha birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Acele etme," dedim ve o da bana hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra yukarı koştu.

Yemek odasına geri döndüğümde, dört çift göz bana bakıyordu.

Oturup kucağımdaki peçeteyi düzelttim. Vito bir parça ekmek aldı ve tabağındaki kalan domates sosunu emdi.

Boğazımı temizledim ve bir çatal dolusu gnocchi aldım. Makarnayı ağzıma yaklaştırdım ve kadınlar beni izlerken havada tuttum.

"Ne?" diye sordum ve yemeği ağzıma attım.

"Şey," dedi Sienna tereddütle, "Natacha bize katılmayacak mı?"

Yavaşça çiğneyerek cevabımı düşündüm. "Hayır. Yukarıdaki boş odada biraz uzanmaya karar verdi. Kendini iyi hissetmiyor."

"Mmm," dedi Nonna, gnocchi'sinden bir ısırık alıp yavaşça çiğneyerek. "Yemekten önce gayet iyi görünüyordu." Dudakları kıvrıldı, ama gülümsüyor mu yoksa gülümsemiyor mu anlayamadım.

"Evet. Ama birkaç dakika önce ağlıyor ya da acı çekiyor gibi geliyordu," diye ekledi Vito, ağzını bir parça ekmekle doldurarak.

Sienna öksürdü, gülmesini saklamaya çalışırken Nonna bu sefer gülümsemesini saklamadı. Joanne, benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu, peçetesiyle oynuyordu.

Harika, bizi duymuşlardı. Ve Vito bunu dile getirmek zorunda kalmıştı.

"Kapa çeneni ve lanet olası yemeğini ye, Vito," dedim, bir çatal dolusu gnocchi daha batırarak.

Sienna başını geriye attı ve güldü, büyükannemin titreyen omuzlarına katıldı.

"Gitmeye hazır mısınız?" Vito, siyah deri ceketinin üzerine kollarını kavuşturmuş, antrede duruyordu. "Ne bekliyorsun?"

Natacha henüz aşağı inmemişti. Yukarı çıktığından beri otuz dakikadan fazla zaman geçmişti. Koridora baktım ama orada değildi.

"Bir dakika izin ver." Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve sağımdaki ilk kapıya doğru yürüdüm. Ama kapıyı açtığımda, odada da yoktu.

"Natasha," diye seslendim ve banyoya doğru yürüdüm.

"Oh, merhaba," dedi, dolaptan çıkarak. "Burada ne yapıyorsun?"

Dudaklarımı büktüm. "Seni kontrol etmeye geldim. İyi misin?"

Boynundaki saçları eliyle itti, yüzü hâlâ kızarmıştı. "Evet, iyiyim."

Gergin görünüyordu, ama onu yeterince tanıımıyordum, aşağıda olanlardan utandığını söyleyemezdim. Ancak benim tahminim, utandığı yönündeydi.

"Bak, ailem için endişelenme. Çok şey yaşadık ve hiçbirimiz yapmadığımız ya da görmediğimiz pek bir şey yok. Güven bana, önemli bir şey değil."

Yanakları kızardı ve yüzünü çevirdi. "Ben aynı şeyi söyleyemem. Ailem benim önümde hiç sevgi göstermezdi, hele ki..." Elini ikimizin arasında ileri geri salladı ve ben gülümsemeden edemedim. "Biliyorsun..."

Ona yaklaştım ve gözlerine bakabilmek için çenesini kaldırdım. "Seni utandırdıysam özür dilerim, ama saklanman için bir neden yok. Ailemi hayal kırıklığına uğratmak için bundan daha fazlasını yapman gerekir. Sanırım seni seviyorlar."

Yüzü aydınlandı ve gülümsememe karşılık verdi. "Ben de onları seviyorum.

Bu yüzden onlarla yüzleşemiyorum."

Ellerimi beline koydum ve sırtını ovuşturdum. "Dedem hayattayken, ruhu şad olsun, her fırsatta büyükannemin poposunu çimdiklerdi. Peki büyükannem ne yapardı biliyor musun?"

Gözlerini devirdi. "Ne? O da onu çimdikledi mi?"

"Hayır. Onun hayalarını avuçlayıp, bitiremeyeceği bir şeye başlamaması gerektiğini söylerdi. Sonra da işine dönmesini söylerdi."

Natacha kahkaha attı ve başını öne eğerek göğsüme yasladı. Birkaç dakika kıkırdadı ve ben de kollarımı ona doladım.

"Gördün mü? Utanacak bir şey yok. Özellikle bu ailede. Seks konusunda oldukça açığız."

Başını kaldırdı. "Gerçekten mi? Vito ile kadınlarını paylaştığını mı söyleyeceksin?"

Ellerim onun sırtında yumruklandı. Vito'nun Natacha'yı bu şekilde tutması, hatta onun içine girmesi düşüncesi beni rahatsız ediyordu. Ama anlamadığım şey, bunun nedeniydi. O yanlış yapmamıştı. Vito ve ben birlikte birçok kez üçlü seks yapmıştık. Onun benimle aynı kadınla yatmasını hiç umursamamıştım, ama Natacha farklıydı. Vito'nun onun elini öptüğünü hayal etmek bile istemiyordum.

"Hayır. Seni asla paylaşmam," dedim.

Bana baktı ve dudağını ısırıldı. "Neden? İyi bir kız olduğum için mi? Ya sana kötü olmak istediğimi söylersem?"

Sikim kesin bir şekilde evet diye yanıt verdi, ama ben başımı salladım. "O yüzden değil. Birlikte olduğum kadınlara saygı duyuyorum ve onları bu yüzden yargılamıyorum. Aslında, istediklerini elde ettikleri için onları alkışlıyorum. Sebep bu değil." Şu anda hissettiğim tedirginliği açıklayamıyordum. "Başka kimsenin sana dokunmasını istemiyorum. Ve bunu görmek de istemiyorum."

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Az önce ona bir şey mi itiraf ettim? Sanki bizim özel olmamızı istediğim gibi mi geldi? O benim kız arkadaşım bile değildi ve ben onun başka kimseyle birlikte olmamasını istediğimi söyledim.

Siktir. Bu kadın kafamı allak bullak etti.

Kollarımı okşadı. "Seninle dalga geçiyordum. Sadece eğleniyoruz. Ailenin bunu sorun etmemesi, onların bunu olduğundan daha fazla düşünmelerinden endişelenmeme gerek olmadığı anlamına geliyor." Gülümsedi, ama gülümsemesi samimi görünmüyordu. "Biz iyiyiz."

Yüzünü ellerimle tuttum. "Öyle mi?"

O tuhaf gülümseme dudaklarında kaldı. "Evet."

Onu nazikçe öptüm. "Şimdi çıkmam gerek. Birkaç kişiyle toplantım var." Dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdım. "Ama eve gitme. Beni

beni burada bekle."

Yüzündeki gülümseme kayboldu, ama başını salladı.

Onu bir kez daha öptüm, sonra odadan çıkıp merdivenlerden aşağı koştum.

Vito yüzümdeki ifadeyi fark etti ve ceketinin fermuarını çekti. "Gidelim," dedim ve kapıdan çıktım.

*

Nicky bizi kasaba sınırına kadar götürdü. Makarov ailesinin reisiyle genellikle buluştuğum bir bar vardı. Bratva lideri ve ailem mutlaka müttefik değildik, ama ortak bir düşmanımız vardı: Sangunero.

Beyaz saçlı, göbekli, orta yaşlı adam, diğer üç aile üyesiyle birlikte arka tarafta bir masada oturuyordu. Gri kazaklar ve deri ceketler giymişlerdi ve biz yaklaşırken içkilerini yudumluyorlardı.

"Rossi." Makarov ailesinin reisi ve babası Dimitri ilk konuşan oldu.

Kendime bir sandalye çekip, Vito'nun yanıma oturmasını bekledikten sonra masaya seslendim. "Mesajınızı alınca şaşırdım, ama yüz yüze görüşebildiğimize sevindim. Ben de sizinle konuşmak istiyordum."

Dimitri kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?" Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Ne hakkında?"

Önce onun konuşmasına izin vermeyi düşündüm, ama toplantının tonunu ben belirlemek istedim. Bu, aramızdaki Alfa'yı belirleyecek bir güç gösterisi olacaksa, inisiyatifi ele almam gerekiyordu.

"Birkaç hafta önceki olayı duymuşsundur."

Dimitri gülümsedi. "Reflekslerinin sandığım gibi olmadığını duydum."

Gülümsedim ve ona yaklaştım. "Endişelenmen gereken benim reflekslerim değil. Yakın mesafeden vurulmuş olmama rağmen, hala burada senin çirkin suratına bakıp konuşuyor olmam."

Rus mafya üyesi güldü. "Haklısın. Bu gerçekten bir şey ifade ediyor. Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

"Bir planım var. Bazı kısımları zaten harekete geçti. Bazıları ise biraz düzeltme gerektiriyor. Bana bir konuda yardım etmen gerekiyor."

"Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü bu ikimizi de çok zengin edecek."

"Ben zaten zenginim, sen de öyle."

"Bir sınırı var mı?"

Terli dudağı kıvrıldı. "Aklında ne var?"

"Caruso ailesinin beklediği bir sevkıyatı ele geçirmeyi planlıyorum."

Dimitri kaşlarını kaldırdı ve bana meraklı bir bakış attı. "Gerçekten mi? Bu sevkıyatın Sicilya'dan geldiğini ve Sangunero'ya ait olduğunu varsayıyorum."

"Öyle."

Dudaklarını büzdü. "Sangunero, L'Invidia'dan daha güçlü olduğu için cesur bir hareket."

"Artık değil. İtalya'daki mafya karışıklık içinde ve ben bu fırsatı değerlendirip sınırları yeniden çiziyorum. Hangi tarafta olacağına karar vermelisin."

"Bu bilgiyi alıp Caruso'ya götürmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu fırsatı boşa harcarsan kazanacak hiçbir şeyin olmaz, kaybedecek çok şeyin olur."

Dudaklarını ovuşturdu. "Sana güvenebileceğimi ve bunun benim için kurduğun bir tuzak olmadığını nereden bileceğim?"

"Seninle bir sorunum yok. Beni vurmayı planlamıyorsan tabii."

"Hayır. Henüz bir planım yok." İkimiz de gülümsedik. Her ne kadar bir şaka olsa da, ikimiz de gelecekte her şeyin mümkün olduğunu biliyorduk. Özellikle de bizim işimizde.

"Yapabileceğin bir şey var. Ve bu, seni buraya çağırmamın nedeniyle de güzel bir şekilde bağlantılı."

Dimitri'nin iki yanındaki adamlara baktım. Gözleri beni süzdü, giysilerimin ve ayakkabılarımın ayrıntılarını içlerine çekiyorlardı.

"Tamam. O nedir?"

Dimitri içkisini yudumladı, dikkatlice masaya koyduktan sonra tekrar bana baktı.

"Kızım ile evlenmeni istiyorum."

Şaşkınlığımdan neredeyse boğuluyordum. O anda ağızımda bir şey olsaydı, hepsini onun gri süveterine kusmuş olurdu.

"Neden?" diye patladım.

"Çünkü evlilik arasında aileler gibi bizim ilişkileri güçlendirir. Güven ve gelecek nesiller için bir temel oluşturur."

Dimitri'nin sözleri mantıklıydı, ama beynimin bir köşesinde, bana söylemediği başka bir şey olduğu hissi vardı.

"Kızınız Amerika'da mı?"

Elini sallayarak reddetti. "Evet, evet. Mesele o değil."

Ama daha fazlası vardı. Bundan emindim. "O zaman ne?"

O içini çekti ve küfürler mırıldandı. "Aptal kız gidip bir sanatçıya aşık olmuş." Son kelimeyi sanki ağzında kir varmış gibi tükürdü. "Onun ne evi ne de geleceği var. Kızımı geçindiremez. Kendini bile geçindiremiyor!"

Makarov varisiyle yapılacak bir evlilik, ailelerimiz arasındaki geleceği kesinleştirecek ve Dimitri'nin sadakatini ve güvenini sağlayacaktı. Ama onunla evlenebilir miydim? Herhangi biriyle evlenebilir miydim?

Natacha'nın görüntüsü zihnimde belirdi ve Dimitri'nin içkisini alıp bir yudum içtim.

Alkol boğazımı yakıyordu ama öksürmeyi bastırdım. Dimitri güldü ve masadaki herkes ona katıldı. Ben hariç herkes.

Doğru olanın ne olduğunu biliyordum, ama söyleyemedim. Bunun yerine başımı salladım.

Dimitri'nin gözleri parladı ve elini uzattı. "O zaman anlaştık mı?"

Önümdeki ele baktım ve boğazım sıkıştı. Sanki biri beni boğuyormuş gibi hissettim, ama karşı koyamadım. Boğazımı temizledim, bunun yardımcı olacağını umuyordum, ama sadece daha fazla acıttı.

Cesur ol, Rossi. Bunu halletmek için ne yapman gerekiyorsa yap.

Derin bir nefes aldım ve Rus'un elini sıktım. Eve dönerken yol boyunca tek kelime etmedim.

Karanlık gökyüzüne bakarken, vicdanım ağır bir yük gibi üzerimdeydi. Ciddi bir ilişkim yoktu. Başka bir kadınla evlenmem için hiçbir neden yoktu. Ama Natacha'yı da terk edemeyeceğimi biliyordum.

Belki de ondan vazgeçmek zorunda kalmazdım. Belki de o, diğer kadına ilgi duymadığımı anlardı. Birbirimizi görmeyi bırakmak zorunda kalmazdık.

birbirimizi görmeyi bırakmak zorunda kalmazdık.

Ama bunu düşünürken bile içim burkuldu ve bunu ne Natacha'ya ne de Rus prensesine yapamayacağımı biliyordum.

Siktir. Adı neydi ki?

Sormamıştım bile.

Nicky arabayı garaj yoluna çekti ve ben indim. Ön merdivenleri çıkarken ayaklarım tuğla gibi ağırlaşmıştı. Göğsüm ağrıyordu ve başım zonkluyordu.

Caruso ailesini alt etmek için yaptığım planın pek çok değişkeni vardı. Bir ispiyoncu, seksi bir aşçı ve şimdi de hiç tanışmadığım bir nişanlı... Hepsini takip etmeye çalışırken başım dönüyordu.

"Yarın görüşürüz kardeşim," diye seslendi Vito arabadan. Dominic ön kapıyı açarken Nicky arabayla uzaklaştı.

Birbirimize kısa bir selam verdik ve o ceketimi aldı. Ancak içeri girer girmez dış dünya kayboldu.

Oturma odasının her yerine mumlar yakmıştı ve havada hafif bir vanilya kokusu vardı. Natacha'dan kalmasını istediğimi hatırladım ve göğsümdeki ağır yük biraz hafifledi.

Önce mutfakı kontrol ettim ama orada değildi. Aklım hemen misafir odasına gitti. Merdivenleri çıkarken içimde bir heyecan belirdi. Manşetlerimi açtım ve kollarımı sıvadım. Tamamen soyunmayı düşündüm ama ben bile o kadar vahşi değildim.

Köşeyi dönüp misafir odasının kapısını açtığımda, odanın boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım.

Ama kontrol etmem gereken bir oda daha vardı ve içten içe, ben yokken benim yatağında beklemeye karar vermesine sevindim.

Kapıyı sonuna kadar açtığımda, dokunulmamış yatak örtüsünü gördüm ve midem düğümlendi.

Gitmiş miydi? Beni beklemekten sıkılmış mıydı?

Eğer öyleyse onu suçlayamazdım, ama bana mesaj bile göndermeden gitmiş olması kafamı karıştırmıştı.

Bir su sıçraması başımı banyoya çevirdi ve itiraf etmek istemediğim kadar hızlı bir şekilde oraya doğru yürüdüm. Elimi kapıya koyup yavaşça ittim.

Karşımdaki manzara beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu.

Natacha, mermer küvetimde oturuyordu, üzerinde sadece bir gülümseme ve bir yığın köpük vardı. Derin bir nefes aldım ve damarlarımdan akan adrenalini sakinleştirdim. Ayakkabılarım beyaz porselen zeminde tıklıyordu ve

küvete yaklaştım.

Kendini yukarı itti ve su göğüslerinin etrafında sıçradı, ama köpükler onları gizledi.

"Sen kaldın," dedim.

"Sen istedin."

Başımı salladım.

O beni beklemişti.

Ve bunu yaparken çıplak kalmıştı.

Ben dünyadaki en şanslı piç kurusuydum.

"Su ılık. Girmek ister misin?"

Gömleğimin düğmelerini açarken kalbim hızla atıyordu. "Tatlım, bu dünyada beni durdurabilecek hiçbir şey yok."

Natacha

Uyluklarım ağrıyordu ve kollarım tutulmuştu. Charlotte, Giancarlo'nun dün gece bana yaptırdığı egzersizden gurur duyardı. Onu kızdırıp işkence ettikten sonra uyluklarımı ayırmasını düşününce kıkırdadım.

Kendimi bir baştan çıkarıcı olarak hiç hayal etmemiştim. Chase ile seks kolay ve tatlıydı. Yemekten sonra bir kaşık vanilyalı dondurma gibi. Giancarlo ise baharatlı fıstık ve çırpılmış krema ile sıcak çikolatalı dondurma gibiydi.

Bu düşünceye yüksek sesle güldüm ve sonunda yataktan kalktım.

"Giancarlo?" Odayı dolaştım ve başımı banyoya uzattım, ama orada değildi.

Yanımdaki yastığın üzerinde, tatlılar hakkında düşünürken gözümden kaçan bir not vardı.

Günaydın bebeğim,

Seni uyandırmak istemedim. Vito çoktan gelmişti ve o güzel kahverengi gözleri gördüğümde kalmak isteyeceğimi biliyordum.

Gün boyu dışarıda olacağım. Toplantılar için New York'a uçuyorum, ama akşam yemeğinden önce evde olacağım. En sevdiğin yemeği al, sonra seni tatlı olarak yiyeceğim.

GC.

Ha! Tatlı! Artık aynı şeyi düşünüyorduk.

Banyoya giderken çıplak ayaklarımla ısıtılmalı zeminin sıcaklığını hissederek mırıldandım ve 1,5 metrekarelik duşu seyrettim. Üç farklı düğme vardı ve ilk olarak ortadakini çevirdim. Yağmur duş başlığı su fışkırttı.

Eh, bu benim için yeterince iyi.

Sıcak su ağrıyan kaslarımı rahatlatmıştı ve ben beş dakika boyunca duşun altında durup sıcaklığın kemiklerime işlemesine izin verdim.

Nefes alıp, sonra yavaşça nefes verirken, bu kadar rahatladığımı inanamıyordum. En son ne zaman sabah duşunu aceleyle yapmadığımı hatırlamıyordum.

Sonunda, cildim tamamen kızarmış ve lekelenmiş haldeyken, dışarı çıktım ve Giancarlo'nun kabarık beyaz havlularından biriyle kurulandım.

Çekmecede bir fırça buldum ve ıslak saçlarımdaki düğümleri yavaşça taradım.

Vay vay vay, burada ne varmış bakalım?

Bir şişe nemlendirici. Giancarlo'nun metroseksüel tipte olduğunu düşünmüyordum, ama sanırım o heykel gibi gövdesi ve belirgin kolları işinden gelmiyordu.

Kremi yüzüme sürdüm ve aynaya baktım.

Yanaklarım hala pembeydi ve yüzüm nemlendirici kremden dolayı parlıyordu. En azından bunun nemlendirici kremden kaynaklandığını düşünüyordum, çünkü kendime yalan söylemeseydim, mutlu olduğumu söylerdim.

Bu hafta akşam yemeğinde ne yapmalıyım?

Kafamda tarifleri sıralarken telefonum çaldı.

Yatak odasına doğru yürüdüm ve telefonumu kot pantolonumun arka cebinde buldum.

Colton'dan bir mesaj gelmişti.

Yüzüm düştü ve omuzlarım dikleşti, ekranı kaydırıp mesajını okudum.

Colton: Evde misin? Arkadaşımla birlikteyim ve kasayı görmek istiyor.

Video görüşmesine katılabilir misin?

Hala bornozumla, cevap verdim: Birkaç dakikaya ihtiyacım var. Beş

dakikaya ararım. Colton: [başparmak yukarı emojisi]

Colton'ın yakında benimle iletişime geçeceğini biliyordum, ama mesaj yine de beni

hazırlıksız yakaladı ve nefes almamı zorlaştırdı. Göğsüm ağrıyordu ve Giancarlo'nun mahremiyetini ihlal ediyordum gibi hissediyordum, ama bu aptalcaydı, değil mi? Evet, seks harikaydı ve seks ile ilişkiyi birbirinden ayırabilirdim. Erkekler bunu her zaman yapıyordu.

O bir mafya patronuydu. Sürekli insanları ihanet ediyordu.

Ama beni hiç ihanet etmemişti.

Nemlendirici şişesine bakarken aklıma bir fikir geldi. Kamerama biraz sürersem, çilingirin kasayı görmesini zorlaştırabilirdim.

Ama bu, işimi ve iş ahlakımı tehlikeye atmak anlamına gelirdi.
Başımı ellerimin arasına gömdüm ve homurdandım. *Ne yapacağım?*
Yapsam da yapmasam da başım belada.
Telefonum yine çaldı.

Colton: Hazır mısın?

Kot pantolonumu, sütyenimi ve üstümü giydim.

Ben: Evet.

Telefonumdaki video simgesine basıp bekledim.

Colton'ın mükemmel taranmış siyah saçları ve bembeyaz gömleği ekranımda belirdi.

"Günaydın, Natacha. Bunu gerçekleştirebildiğimiz için çok mutluyum."
Yüzüme zorla bir gülümseme kondurdum. "Ben de."

"Ray'e bağlayacağım."

Ekran, bir masa ve birkaç ofis koltuğunu geçip, boynunda kartal dövmesi olan yakışıklı bir adama odaklandı.

"Merhaba Natacha. Telefonunu kasaya getirebilir misin?"

"Tabii."

Giancarlo'nun yatak odasından geçerken telefonumu uyluğuma koydum. En azından ona biraz mahremiyet sağlamak istedim. Kulağa ne kadar ironik gelse de.

Kasanın önüne çöktüm ve kameramı ona doğru çevirdim.

"Oda çok karanlık. Işığı açabilir misin?" Ayağa kalktım ve düğmeyi çevirdim. "Böyle daha iyi mi?"

"Evet. Şimdi tuş takımına mümkün olduğunca yaklaş."

Telefonumu o noktaya yaklaştırdım.

"O kadar yaklaştırma. Hiçbir şey göremiyorum. Yavaşça ileri geri ve etrafında hareket ettir."

Onun talimatlarını izledim ve ben telefonumu hareket ettirirken, o mırıldanarak notlar aldı.

"Tamam, çok iyi. Anladım."

"Anladınız mı?"

"Evet. Birkaç gün içinde sana bir anahtar kartı ve şifre bulabilirim."

"Birkaç gün mü?"

"Harika," dedi Colton arkadan.

"Harika." Sesimi coşkulu göstermeye çalıştım, ama kendi kulağıma bile düz geldi.

"Teşekkürler, Natacha. Yakında tekrar görüşürüz." "Sonra konuşuruz, Colton. Hoşça kal."

Telefonu kapattım ve sırtımı duvara yasladım.

Sadece bir beyzbol topu, Natacha. Giancarlo için o kadar da önemli değil. Hiç bahsetmedi bile, Crawford'lardan da. Önemli bir şey değil.

Ayağa kalktım, yatak odasından çıkıp merdivenlerden aşağı indim.

Ama mutfakta durduğumda, zaten bildiğim bir şey yapmak istemedim. Zor bir şey, aklımı her şeyden uzaklaştıracak bir şey istedim.

Luke'a mesaj attım: Denemek isteyebileceğim bir şey var mı?

Birkaç dakika sonra Luke cevap verdi: Ne gibi?

Giancarlo tatlı konusunda benimle dalga geçti, belki de onu yeni bir şeyle baştan çıkarmalıyım.

Ben: Tatlı ve lezzetli bir şey.

Luke: Tam da aradığım şey var [Eyfel Kulesi emoji]

Birkaç dakika sonra Luke bana makaron tarifi gönderdi. Krem tartar da dahil olmak üzere birkaç malzeme vardı. Mutfakta olduğunu sanmıyordum, bu yüzden anahtarlarımı alıp markete koşmak için dışarı çıktım. Ama dışarı baktığımda pencerelerde buzlanma vardı. Montumu yanıma almamıştım.

Sienna'nın üst katta bir yatak odası olduğunu hatırladım. Belki dolapta bir palto bırakmıştır?

Merdivenleri koşarak çıktım ve odasına gittim. Gardırop, çekmeceli dolap ve gölgelikli yatak bulunan geniş bir yatak odasıydı. Ama bir paltosu varsa, onu dolapta saklaması gerekecekti. Odada üç kapı daha vardı. Biri banyo kapısıydı, diğer ikisi ise dolap kapısıydı.

Ancak, banyodan en uzak olan kapıyı açtığımda, orası dolap değildi. Diğer tarafında bir kapı olan dar bir koridordur.

Diğer koridordan geçip kapıyı çaldım. Sienna'nın gizli bir giyinme odası ya da kırmızı odası mı vardı?

Kapı kolunu çevirdim ama kilitliydi.

Geri dönmem gerektiğini biliyordum, ama içimdeki dedektif kilitli bir odayı kontrol etmeden bırakamadı.

İçgüdüsel olarak Sienna'nın banyosuna gidip çekmeceleri aradım. Saç tokası bulamadım ama garip bir şekilde bir ataş buldum.

Kapıyı açmak uzun sürmedi, ama yine de zamanımı ayırarak kapı kolunu çevirip kapıyı santim santim açtım.

Mafya dolaplara ceset saklıyor muydu?

Saçmalama Natacha.

Ama oda gözüme görüldüğünde, bulmamam gereken bir şeye rastladığımı anladım.

Odanın çevresine en az üç televizyon ekranı ve dört bilgisayar yerleştirilmişti. CPU kulelerinden yeşil ve kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu ve ben masadan bir sandalye çektim.

Hepsinin önünde otururken, orta ekranın güç düğmesine parmağımı bastırdım. Giancarlo'nun evinin çevresini gösteren dört bölmeli canlı video görüntüsü belirdi.

Sol taraftaki ekranı açtım ve oturma odası, yemek odası ile onun ve Pete'in ofisi belirdi. Beni o ofise götürdüğü zamanı hatırladım ve tüm bunların kameraya yakalanıp yakalanmadığını merak ettim. Belki de bilmediğim bir seks kasetim vardır.

Aman Tanrım.

Sağdaki televizyon ekranı mülkün dışını gösteriyordu ve yatak odasında olanları kaydetmediğini öğrenince rahatladım.

Ana bilgisayarı açtım ve dosyaları aradım.

Burada olmamam gerektiğini bilirken, aynı zamanda işimi yapmak için tam da burada olmam gerektiğini de bildiğimden kalbim tüm bu süre boyunca hızla attı.

Yıllara ve aylara göre ayrılmış bir klasör buldum. Luke'un beyzbol topunun çalındığı günlerin video görüntülerini açtım.

Videoları incelerken, Laura ve babasının Giancarlo'nun evinde çekilmiş görüntülerini buldum. Laura'nın bunun varlığından haberi olup olmadığını merak ettim.

Bu, onun iddiasını kanıtlayacaktı. Ama onun bunu bilmesinin imkânsız olduğunu biliyordum.

Görüntüleri kaydırırken gördüm. İşte orada. Giancarlo, Laura'nın evine geldiği gece beyzbol topunu aldı ve tüm o kargaşanın içinde cebine attı. Hala onda olduğunu ya da en azından nerede olduğunu bildiğini kanıtlamıştım.

Videoların geri kalanını izledim, ama topu nereye sakladığını anlayamadım.

O klasörü kapattım. Odadan çıkmam gerekirdi, ama çıkamadım.

Fare başka bir klasörün üzerinde duruyordu. Chase'in öldürüldüğü gecenin zaman damgası olan bir klasör.

İçimdeki her şey o klasörü açmak istiyordu, ama parmağım üzerine basamıyordu. Ok sarı dosyanın üzerinde duruyordu ve kalbim göğsümde çarpıyordu.

Gerçekten bilmek istiyor muyum?

Kafamın içindeki düşünceler gibi, fareyi dosyanın üzerinde ileri geri hareket ettirdim. *Evet. Hayır. Belki.*

Sonunda, tıklayıp açtım.

Üç ekran parladı ve yeni görüntüler belirdi. Bir araba ön tarafa geldiğini görene kadar kaydı hızlandırdım. Arabayı veya araçtan inen sürücüyü tanımadım.

Fareyi birkaç saat ileriye götürdüm.

Dur. O da neydi?

İmleci birkaç dakika geriye götürdüm. Mavi bir kamyonet durdu ve Mets beyzbol şapkası ve mavi şişme ceket giymiş bir adam indi.

Yüzümden tüm kan çekildi ve midem düğümlendi. O şapkayı ve o yürüyüşü her yerde tanırdım.

O Chase'di.

Gözlerimden yaşlar boşaldı ve onları sildim, ama yerlerine yirmi tane daha geldi.

Tanrım. Onu özlemişim.

Onun yürüyüşünü, gülüşünü ve bana hissettirdiklerini özledim. Onun sevgisinde güvende ve emniyette olduğumu biliyordum.

Birkaç kez burnumu çektim ve ellerimi gözlerimin üzerinde salladım.

Hadi Nat. Kendine gel.

Video devam etti. Dominic kapıyı açtı ve Chase içeri girdi. Bir sonraki ekrana geçince, evin içini gördüm ve Chase'in ellerini ceketinin ceplerine sokup beklediğini izledim.

Giancarlo merdivenlerden inerken kalbim deli gibi atıyordu. İki adamı küçük ekranda birlikte görmek gerçeküstüydü, sanki geçmişim ve bugünü bir araya gelmiş, Alice'in tavşan deliğinden düşmüş gibiydim.

Giancarlo, Chase'in elini sıkmadı ama onu ofisine götürdü.

Gözlerim ekrana sabitlenmişti. Yan odada bir bomba patlasa bile muhtemelen başımı çevirmeyecektim. Yapamazdım. Chase öldüğü günden beri aradığım şey buydu.

Chase, Giancarlo'nun masasının önündeki sandalyeye oturdu. Konuştular, ama ne dediklerini duyamadım. Giancarlo koltuğuna yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken, Chase koltuğun kenarında oturmuş, sağ bacağını kontrolsüz bir şekilde sallıyordu. Birkaç dakika sonra Chase ayağa kalktı ve heyecanlı bir şekilde sandalyenin etrafında dolaşmaya başladı. Elini saçlarına geçirip Giancarlo'ya bir şeyler bağırdı.

Giancarlo iki elini masanın üzerine koyarak koltuğundan kalktı. Yüzü sakın kalmıştı, ama sözleri Chase'i irkiltti. Sonra ofisinden fırlayarak çıktı ve Giancarlo'yu yalnız bıraktı.

Chase evinden çıkmadan önce, Giancarlo telefonu eline aldı ve birini aradı. Kimi aradığını bilmiyordum.

Zaman damgasını kontrol ettim. Kazadan sadece otuz dakika önceydi.

Giancarlo onun peşine birini mi takmıştı?

Sabah karakola gidip o sokak kameralarını bir kez daha incelemem gerekiyordu. O zaman Chase'in arabasının önüne çıkan arabayı tanımamıştım, ama belki şimdi tanıyabilirdim.

Telefonum çaldı. Charlotte'tan bir mesaj gelmişti: Neredesin? Herkes burada.

Kahretsin.

Onun partisini unutmuştum.

Artık havamda değildim, ama Charlotte'a şimdi iptal edersem, bir daha benimle konuşmayacağını biliyordum ve buna hakkı da vardı. Geçen ay berbat bir arkadaş olmuştum.

Giancarlo'ya not bırakmadım. Vicdanım bana bağıırıyordu.

Neden bir müşteriyle ilişkiye girdin? Bir gangsterle? Muhtemelen

*Erkek arkadaşını öldüren adamla mı? Nasıl bu kadar aptal olabildim?
Ya da çaresiz? Ya da... yalnız?*

Ellerimi yanlarımda yumruk yapıp, merdivenlerden aşağı indim ve arka kapıdan arabama doğru yürüdüm. Buradan, geçmişten uzaklaşmam ve birkaç saatliğine kendimi kaybetmem gerekiyordu.

Natacha

Charlotte apartman kapısını açmadan önce boğuk bir kahkaha duyuldu. "Hey, sonunda geldin. İçeri gel." Beni içeri davet etti. "Natacha, bunlar Jamie, Anuja, Nadja, Nita ve Dave'i tanıyorsun." Göz kırptı ve Dave bana gülümsedi.

Kaşlarımı çatarak, gelirken aldığım pasta kutusunu uzattım. "En sevdiğin çikolatalı eklerler."

"Ah, teşekkürler." Charlotte eğilip bana sarıldı. "Artık her şey affedildi."

İkimizin de kalbine giden yol kesinlikle midemizden geçtiği için güldük. Belki bir gece Charlotte'a akşam yemeği pişirebilirdim. Bu onu etkilerdi. Akşam yemeği için sadece paket servis sipariş etmiştik.

Grup mutfak masasının etrafında toplandı, ellerinde şarap kadehleri vardı. "Sana ne getireyim?" diye sordu Charlotte.

"Herkesin içtiğinden alacağım."

Televizyonun karşısındaki kanepeye oturdum. Charlotte'un şönil kanepesi, şimdiye kadar oturduğum en yumuşak ve en rahat kanepeydi.

Etrafımdaki sohbete kulak misafiri oldum; emlak piyasasına yatırım yapmak ve yeni kurulan şirketlerin hisselerine yatırım yapmakla ilgili konuşmalar vardı. Ama kafamdan Giancarlo'nun ofisinde sinirli görünen Chase'in görüntüsünü silemediğim için sohbete kulak asmadım. *Giancarlo gibi birinden ne isteyebilirdi ki? Birbirlerini nasıl tanıyorlardı ki?*

"Ne düşünüyorsun?" Dave yanımdaki kanepeye oturdu. Dizi benim dizime değdi.

Kafamdaki düşünceleri silkeledim. "Üzgünüm, bir an için başka bir yerdeydim."

"Bu hiç iyi değil. Seni olduğun gibi seviyorum."

Onun iltifatına zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim. Dave'in bana gerçekten ilgi duyup duymadığından ya da benim onun için bir tür meydan okuma olup olmadığından emin değildim.

önemli değildi.

"Bir süredir seni apartmanda görmedim. Taşınmadın, değil mi?"

Charlotte bana bir kadeh beyaz şarap uzattı. "Teşekkürler," dedim, kadehi alırken. Sonra Dave'e, "Hayır. Sadece işte çok meşguldüm."

"Öyle mi? Ne iş yapıyorsun? Charlotte'a sordum ama senin muhasebe ya da onun gibi bir şey yaptığını söyledi."

Charlotte, özel dedektif olduğumu söylediğim tek arkadaşım. Muhasebeci kimliğimi kullandığımı biliyordu ve buna uyum sağladı. "Doğru. Ofisimiz şehir merkezinde. Bizi meşgul edecek epeyce müşterimiz var."

"Peki, bir ara gelip bakmam gerekebilir." "Neden?" diye sordum.

Kaşlarını çattı ve alını kırıştı. "Şey... uh... ne zaman iyi bir muhasebeciye ihtiyacın olacağını bilemezsin."

"Zamanını boşa harcama. Hepimiz hemen hemen aynıyız."

Rahatsız bir şekilde güldü. "Gerçekten çok açık sözlüsün, değil mi?"

"Basmakalıp sözler söylemeye gerek görmüyorum." "Bazıları buna nezaket diyor."

"Ben öyle demezdim. Ofisime gelerek sadece zamanını boşa harcarsın. Sana gerçekten yardımcı olamayız."

"Nereden biliyorsunuz?"

Gülümsedim ve şarabımı yudumladım. *Çünkü muhasebe hakkında hiçbir şey bilmiyorum.* "Şu anda yeni müşteri almıyoruz."

O içini çekti ve eliyle gülümsemesini sakladı. "Peki. O zaman ben de açık konuşacağım." Bana doğru döndü ve bacağını kanepeye attı. "Sizi ara sıra arayabilir miyim?"

O anda telefonum çaldı ve arayanın kim olduğunu görmeme rağmen, bu kesinti beni rahatlattı. Parmağımı kaldırdım. "Bir dakika izin verin."

Kanepeden kalktım ve birkaç adım uzaklaşarak telefonu açtım. "Alo?"

Tanındık, derin bir ses kulağımda uğuldadı. "Merhaba. Neredesin?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Güvenlik kamerası görüntüsü zihnimde canlandı, ama Giancarlo'nun sesini duyunca göğsüm sıkıştı.

"Arkadaşım Charlotte'un evindeyim." Arkadaşıma baktım ve gözlerimiz buluştu. Bakışlarında bir soru belirdi ve ben ona dönmemesi için arkamı döndüm.

"Bu gece burada olacağını sanıyordum. Gitmiş olacağını beklemiyordum."

"Biliyorum. Ama Charlotte beni davet etti ve ben uzun süredir ortalarda yoktum, o yüzden..." "Sana ihtiyacım var." Boğuk sesi, benim gevezeliklerimi kesti. "Ne zaman döneceksin?" Bir süre durakladıktan sonra, "Eve tatlı getirdim

tatlı getirdim."

Dudaklarımı ısırdım, benimle paylaşmayı planladığı tatlıyı hayal ettim... üzerimde... ve bana. Derin bir nefes aldım ve saçlarımı elime aldım. "Gelmeyeceğim. Gece boyunca burada olacağım."

"Natacha, iyi misin?" Sırtım dönüktü, Dave'in yaklaştığını görmemiştim.

"O kim?" diye sordu Giancarlo, sesi ölümcül bir sakinlikteydi.

Telefonu kulağımdan çektim. "Ben iyiyim Dave. Hemen geliyorum."

"Dave kim?" diye sordu Giancarlo.

Dave'in mutfığa dönmesini izlerken, "Dave *Guertin*, sanırım. Bu binada yaşıyor."

Diğer uçta sessizlik oldu. "Giancarlo?" "Evet." Sesi çok uzak geliyordu.

"Neyse, yarın görüşürüz."

Cevap vermedi, ben de telefonu kapattım.

Herkesin elinde bir kadeh şarapla dolaştığı mutfığa geri döndüm. Charlotte'un gözlerine baktım. Gözlerindeki endişeden, onun da endişeli olduğunu anladım. İçimden ne hissettiğimi tam olarak bilmesem de, onu rahatlatmak için gülümsedim.

Buraya gelmenin dikkatimi dağıtacağını düşünmüştüm, ama fiziksel olarak onun yanında olmasam bile Giancarlo'dan uzaklaşamadım. Uçakta elimi tuttuğunu, seviştikten sonra beni ne kadar sıkı sarıldığını hatırladım ve sert sözlerine rağmen ailesini önemseydiğini. Yine de videoda gördüklerimi inkar edemedim. Kazadan hemen önce Chase ile buluşmuştu.

Bir telefon çaldı. Kot pantolonumun arka cebine uzandım ve telefonumu çıkardım, ama alan benim telefonum değildi.

Yanımdaki Dave parmağını ekranında kaydıldı. "Alo?"

O, diğer uçta dinleyerek bir süre bekledi. Ben, ertesı gün Giancarlo'ya ne söyleyeceğimi düşünürken kendime bir kadeh daha şarap doldurdum.

"Evet, ben Dave Guertin. Kimsiniz?"

Dave'in yüzü soldu ve başını bana doğru çevirdi. "Uh, huh." Bana baktı ve gözleri benimkini sıkıca tuttu. "Evet... Ben... uh... Anlıyorum." Yutkundu ve gırtlacı hızla ileri geri hareket etti.

Dave'in alnında bir damla ter belirdi. Telefonu kapattı ve sonunda benimle göz teması kurmayı bıraktı.

Bir şeyler ters gidiyordu. Dave'e yaklaştım, o da iki adım geri çekildi. Omurgamdan bir ürperti geçti. "O kimdi?" diye sordum.

Dave bardağını dudaklarına götürdü. Eli titriyordu, şarap bardağın kenarından dökülüyordu. "şey... Kimse."

Ona dönüp gözlerimi kısarak baktım. "Kimse gibi gelmedi. zgn görünüyorsun. Ne olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Kesinlikle hayır," diye glerek, ama hiç de neşeli değildi. "zellikle de sana."

Kaşlarımı çattım ve şüphem arttı. "Giancarlo Rossi miydi?" Başını salladı ve şarabından hızlıca bir yudum aldı.

Giancarlo onun numarasını nasıl bu kadar çabuk buldu? Ve neden onu aradı?

"Ne dedi?"

"Sana sylememem gerekiyor."

İ geçirdim. "Ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece ne dediğini bilmek istiyorum."

O başını salladı. Dave'i omuzlarından tutup mutfaktan uzaklaştırdım. "şaka yapmıyorum. Sana ne dediğini bilmek istiyorum."

Başını eğdi ve fısıldadı. "Eğer sana dokunursam, o zaman..."

Kaşlarımı kaldırıp devamını bekledim, ama Dave yardım istemek için odanın içindekilere baktı. Yüzünü tutup bana bakmasını sağladım.

"Ne yapacaktı?"

Gözlerini kapattı. "Taşaklarımı koparır ve bana yedirirdi."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kafamda bir ses çığlık attı: *Bu çok saçma!* Normal bir erkek böyle bir şey söylemez. Normal bir erkek, sırf kız arkadaşıyla konuşuyor diye bir yabancıyı tehdit etmez. *Etmez, değil mi?* Hayır, etmez.

Ama Giancarlo normal bir adam değildi. Aklımla bunu biliyordum. Ama inatçı kalbim onun normal olduğuna inanmak istiyordu. O sadece ortalama bir iş adamıydı, çalışıp akşam yemeği için eve gelen.

"Başka ne dedi?"

"Söyleyecek başka bir şey yoktu," dedi Dave alaycı bir şekilde.

"Üzgünüm, Natacha.

Ama bu riski göze alamam."

Dave, sanki bunu düşünmek bile testislerini ağrıtıyormuş gibi, kalçalarını garip bir şekilde hareket ettirdi.

Korkak.

"Bunu gerçekten yapmaz."

"Ciddi misin? Onun gibi bir adama karşı bahse girmezdim."

Ben de aynı şeyi düşünmeye başlamıştım.

*

Ertesi sabah, polis karakoluna gittim. Chase öldüğünde, saatlerce sokak kameralarını izleyip, Chase'i yoldan çıkaran arabanın ayrıntılarını inceledim. Hiçbir IT uzmanı, aracı bulabilmemiz için plaka görüntüsünü yeterince netleştiremedi. Çıkamaz sokaktaydık. Bugün, o arabayı Giancarlo'nun arabalarından biri olarak tanıyıp tanımayacağımı öğrenmek istedim.

Bu düşünce nefes almamı zorlaştırıyordu. Çelişkili hissediyordum. Chase'e bunu kimin ve neden yaptığını bilmek istiyordum, ama bunun Giancarlo olmasını istemiyordum.

Resepsiyondaki büyük ahşap masaya yaklaştım. "Merhaba Jess," dedim orada duran memura. "Nasıl gidiyor?"

"İdare ediyor. Nasıl yardımcı olabilirim, Natacha?" "Videoları tekrar izlemek istiyorum."

Jess iç geçirdi. "Gerçekten mi? Yeterince izlemedin mi? Orada hiçbir şey yok. Artık bunu unutmalısın."

Öfke midemde kaynıyordu. O gece ölenin kendi erkek arkadaşı olmadığı için bunu söylemesi kolaydı. "O gece olanları çözdüğümde hayatıma devam edeceğim. Videoları izleyebilir miyim, izleyemez miyim?"

Masadan kalkıp, fuayeye açılan kapıyı açarak beni içeri aldı. "Hadi, keyfine bak."

Beni istasyonun arkasına, karanlık ve küflü bir odaya götürdü. "Yolu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Arkamdan kapıyı kapattı ve ben oturdum. Televizyon ekranları ve dosya dolaplarıyla çevrili odada, zihnim beni bir yıldan fazla bir süre öncesine götürdü. Kaybın ve umutsuzluğun hissi, kalbimi kesen bir balta gibi düştü.

Nefes alamıyordum.

Tanrım. Bunu yapamam.

Sanki bir yıl geçmemiş gibi hissettim ve on üç ay önce başladığım yerdeydim. Umutsuzluk düşüncelerimi ele geçirdi ve neredeyse hareket edemiyordum.

Kendine gel. Bunu yapmak zorundasın. Yapmazsan ilerleyemezsin.

Gözlerimi kapatıp acıyı bastırarak fareye uzandım ve onu ped üzerinde ileri geri salladım. Bilgisayar ekranı aydınlandı ve gözlerimi açtım.

Dosyalar değişmemişti ve tüm görüntüleri nereye kaydettiğimi tam olarak biliyordum. İlk videoyu açtım ve kamera çekimi tam karşıdan yapılmıştı. Farlar görüntünün çoğunu bulanıklaştırıyordu, ancak bu açıdan bakıldığında bunun bir kaza olmadığı belliydi. Bir araba Chase'in yanına birkaç saniye yanaştıktan sonra ona çarptı ve arabasını hendeğe doğru sürükledi. Arabası hendeğe düşmeden önce gözlerimi kapattım. Bir daha izlemeye dayanamadım.

En iyi açıdan, arkadan çekilmiş olanı seçtim. Bu en umut verici olanıydı. Karanlıktı, ama diğer arabanın ön tarafında beyaz yarış şeritleri olan siyah bir dış yüzeyi olduğundan emindim. Ancak arkada, plakanın üzerinde bir amblem de vardı. Daha önce bir anlam ifade etmeyen bir şekil, ama şimdi bir şey kafamda yerleşti.

Bu sembolü daha önce bir arabada görmüştüm. Giancarlo'nun garaj yolunda.

Plakayı yakınlaştırdım. Rakamlar bulanıktı, ama yılan şekli netti.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve başımı ellerimin arasına gömdüm; zor nefeslerim klavyeyi nemlendiriyordu. Acı verici bir nefes aldım. Hem rahatlama hem de endişe hissettim.

Başarmıştım. Çözmüştüm.

Ama kendimi daha iyi hissetmiyordum.

Natacha

Pazartesi sabahı Giancarlo'nun evinin arka kapısından girerken, Pete'in ofisinin önünden geçtim. "Günaydın," dedim ve Pete başını salladı. Burnu neredeyse dizüstü bilgisayarının ekranına değiyordu. O kapıdan ilk kez içeri girdiğimden bu yana üç hafta geçmişti.

Dominic büyük ekranda bir futbol maçı izliyordu. Onun evdeki en iyi işlerden birine sahip olduğunu düşündüm. Biri kapıyı kırmaya ya da Giancarlo'yu öldürmeye çalışmadıkça, işi oldukça kolaydı.

Buzdolabının içine uzandım ve çözülmesi için bıraktığım morina balığını çıkardım. Bu akşamki akşam yemeği basit olacaktı. Kafamda çok fazla şey vardı, balık kızartmaktan daha karmaşık bir şey yapamazdım. Bu yemek için tarife ihtiyacım olmadığı için telefonumu tezgahın üzerinde bıraktım.

Beyaz şarabımızın kalmadığını hatırlayarak, ada mutfağın etrafından dolaşıp bodrum kapısına doğru yürüdüm.

Ama oraya varmadan Giancarlo içeri girdi.

Beyaz bir gömlek ve siyah pantolon giymişti, saçlarını taramış ve jöle sürmüştü. Kaşının üzerindeki yara izi, saçları onu örtmediği için özellikle belirgindi.

Kalbim durdu ve tekrar atmaya başladı. Göğsümde pek çok duygu birbiriyle boğuşuyordu. Özlem, pişmanlık ve korku.

Giydim bej renkli örgü kazak elbisenin yakasını çektim. Yün ve Giancarlo'nun bakışlarından yayılan ısı nedeniyle tüm vücudum kızarmış gibi hissediyordum.

"Dün gece eve gelmedin," dedi. Dudaklarımı sıkıca kapattım. "Eve gittim." "Burayı kastettim."

"Aynı şey değil."

Bana yaklaştı. "Benim için aynı şey."

"Giancarlo, dün gece Dave'i tehdit etmemeliydin. Hem onun numarasını bu kadar çabuk nasıl buldun?"

Kollarını kavuşturdu. "O kadar da zor değildi. Ve bu bir tehdit değildi. Bir uyarıydı. Kimse benim olan şeye dokunamaz."

"Ben senin değilim."

Orta parmağını kolumdan aşağı doğru kaydırды. "Evet, Natacha, sen benimsin. Ve benim olanı almaya çalışan herkesi durduracağım."

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden? Ne oluyor? Bu adamdan hoşlanıyor musun?"

"Hayır. Ama sen ve ben. Biz... biz..."

"Ne değiliz?"

"Daha fazlası olamayız."

Elini belime koydu ve sıktı. "Bana söylemediğin bir şey var." Gözleri benimkileri aradı, çılgınca bir yandan diğer yana hareket ediyordu. "Nedir?"

Ondan uzaklaştım. Bu inceleme çok fazlaydı. Dayanamayacak ve ona her şeyi anlatacaktım. Buraya iş için geldiğimi, erkek arkadaşımı kimin öldürdüğünü bildiğimi ve tüm bunlara rağmen ona hala aşık olduğumu. "Lütfen, bırak beni," dedim ve bodrum kapısını açtım.

Arkamda ayak sesleri duymamama rağmen merdivenlerden aşağı koştum. Beni takip etmemesine sevindim. Kendimi toparlamak ve ne söyleyeceğime karar vermek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Ona bir hata yaptığımızı ve birlikte olmamız gerektiğini söyleyecektim. Ben onun çalışanıydım ve ilişkimizi kesinlikle profesyonel düzeyde tutmalıydık.

Ama bunu söylerken bile, bunu yapamayacağımı biliyordum. Bu imkansızdı. Kafam ve kalbim hiç bu kadar çelişki içinde olmamıştı. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Onunla konuş.

Bu düşünce omuzlarımdaki yükü hafifletmişti. Bu sorunu tamamen kendi başıma çözmek zorunda değildim. Ona gördüklerimi ve şüphelerimi anlatıp, nasıl tepki vereceğini görecektim.

Gördüğüm ilk beyaz şarap şişesini hızla aldım ve merdivenleri koşarak çıktım.

Üç dakika önce gitmeme izin vermesini söyledikten sonra şimdi geçmiş hakkında konuşabilir miyiz diye sormamın kafa karıştırıcı olduğunu biliyordum. Ama ilerlemenin tek yolu buydu.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, derin bir nefes aldım ve Giancarlo'ya doğru döndüm.

Bir elinde benim telefonumu tutarken, diğer eliyle tezgâha tutunmuştu. Yüzü, hayalet görmüş gibi solgundu. Bana döndüğünde, gözleri sertleşmiş, ağzı da düzleşmişti.

Benim yüzüm de düştü. "Ne oldu?" diye sordum. Telefonu bana doğru çevirdi.

"Luke Crawford sana neden mesaj atıyor?"

Bütün kanım çekildi ve elimden düşmemesi için şişeyi sıkıca tuttum. Düşüncelerimi ve sözlerimi toparlarken, başka bir şey söylemesini umarak onu izledim.

Ama ikimiz de tek kelime etmeden saniyeler geçti. "O bir arkadaş."

Elini beline koydu. "Arkadaş mı?"

"Evet." Şişeyi masanın üzerine koydum ve elimi salladım. Oldukça sıkı tutmuştum. "Telefonumu geri alabilir miyim?"

"Neden daha önce ondan hiç bahsetmedin?"

"Daha önce hiç arkadaşlarımdan bahsetmedim." "Ne istiyor?"

"O bir aşçı. Tariflerimizi paylaşıyoruz." "Sadece tarif mi paylaşıyorsunuz?"

"Evet. Bu seni ilgilendirmez."

Onu itip geçtim. Kendimi toplamam gerekiyordu. Kimliğimle yüzleşeceğimi beklemiyordum. Chase'in öldüğü gece olanları konuşacağımızı sanıyordum. Bunu konuşmaya hazır değildim. Ama ilerlemek için bunun gerekli olduğunu biliyordum.

"Luke ile benim aramda romantik bir şey yok. O... o..." Onun bir müşteri olduğunu söyleyemezdim. Crawfordlar babamın en büyük müşterileriydi. Onları kaybederse, bu büyük bir darbe olurdu. Başkalarına yaptığımız işleri ağızımızdan kaçırdığımızı söylerlerse, bizi bir daha asla işe almazlardı. Babamla konuşup Giancarlo'ya gerçeği nasıl söyleyeceğimi ve aynı zamanda müşterimizin kimliğini nasıl koruyacağımı bulmam gerekiyordu.

İç geçirdim. "Konuşmamız gereken çok şey var."

"O zaman konuşmaya başla."

Bana doğru yürüdü. Botları porselen zemine sertçe çarptı. "Çünkü şu anda neye inanacağımı bilmiyorum."

Elimi göğsüne koydum. "Hemen sonuca varmayın. O sadece bir arkadaş ve ben senin yanında uyanan ve akşam yemeğini pişiren kadını."

Gözleri yumuşamadı. Bana delici bir bakış attı ve göğsümü yakıp kavurdu. "Ama dahası var."

Başımı salladım. İnkâr edemezdım. "Evet," diye fısıldadım. "O zaman söyle."

Alt dudağım titredi. "Yapamam." Uzaklaşmaya çalıştım ama beni geri çekti.

Eli boynuma dolandı ve başparmağı boğazıma bastırdı. Bir an nefes alamadım.

Gözlerine ve nefesime hakim oldum. Beni korkutmasına izin vermeyecektim.

Beni bıraktı ve arkasını döndü. Elini saçlarında gezdirerek mutfakta volta atmaya başladı.

Onun kendini toparlamasını bekledim, vicdanım ise ona bunu yaşattığım için bana bağıırıyordu. Ama doğru kelimeleri bulmam gerekiyordu. Tüm bunları nasıl açıklayacağım çok önemliydi.

Yumruklarını mutfak masasına bıraktı ve başını eğdi. Çok yenilmiş görünüyordu. Ona doğru adım attım, ama sesi beni durdurdu. "Bunların hiçbirisi gerçek miydi?" Sözlerindeki acı beni derinden etkiledi, ona koştum ve ellerimi yüzüne koydum. "Evet," dedim. "Evet, hissettiğim gerçektir. Hala da öyle!"

Yüzünü sıkıca tuttum, ama işkence görmüş siyah gözleri dokunuşumla erimek yerine sertleşti.

"Bana gerçeği söyle, Natacha." Gözleri kırmızı renkte yanıyordu. "Sen hain misin?" Sesi özellikle derindi, sanki o kelimeleri bağırsığının karanlık bir yerinden çıkarmış gibiydi.

"Hayır," diye fısıldadım, hala yüzünü tutarken.

O başını salladı. "Sana inanmıyorum."

"Yemin ederim." Bir tutam saç yüzüme düştü ve o da düşüşünü izledi. Elleri stoik bir şekilde yanlarında kaldı.

"Yemin ederim, hayatını asla tehlikeye atmam." "Ama bana ihanet eder miydin?"

İçgüdüleri keskindi ve beni delip geçti. Gözlerimi kaçırdığımı görmüş olmalıydı, çünkü gözlerini kapattı ve alaycı bir şekilde güldü. "Çık dışarı."

"Giancarlo, lütfen. Beni dinle. Sana her şeyi anlatacağım, ama..."

Beni döndürdü ve sırtımı duvara dayadı. Elleri yüzümü tuttu, ama dokunuşu benimki gibi yumuşak değildi. Cildi yanaklarımı yakıyordu ve başparmağı alt dudağıma bastırıyordu.

"Senden korkmuyorum," dedim, onun tutuşunu aşarak. Ağzıma bakıyordu.

"Korkmalısın."

Sesindeki soğukluk omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi ve ensemdaki tüyler diken diken oldu. Onun evine girdiğimden beri ilk kez korkmuştum.

Yutkundum ve gözleri boğazıma kaydı. "Seni öldürmeliyim."

Kaç ya da savaş tepkim devreye girince adrenalin damarlarımdan akmaya başladı. Savaşacaktım. "Ben ispiyoncu değilim."

Parmakları gevşedi, ama ben hareket etmeye çalışmadım. Bana inanması için ne kadar sürerse sürsün burada kalacaktım. Dudakları hareket ederken yüzü ifadesiz kaldı. "Ama bir şey saklıyorsun. Biliyorum."

"Düşündüğün gibi değil."

"Benden bir şey sakladığını bilmek yeterli." Geri adım attı ve kollarını kavuşturdu. "Çık dışarı."

"Sadece..."

Arka kapıyı işaret etti. "Hemen!"

Zıpladım ve kalbim bana onun bana asla zarar vermeyeceğini söylese de, içgüdülerim bunun aksini iddia ediyordu.

Bir kez başımı salladım ve ondan uzaklaştım. Arka kapının kolunu çevirirken omzumun üzerinden baktım, ama o çoktan gitmişti.

Giancarlo

Kapı arkasından kapandığında, sanki kafamda bir bomba patlamış gibi oldu. Ellerimle kafamı tutarak, tüm gücümle bağırdım.

Boğazım yanana ve ciğerlerim nefes almaya çalışana kadar bağırdım. Kafamdaki ağrı göğsümdeki ağrıdan daha kötü hissedene kadar bağırdım.

Siktir!

Neden bu gerçek olamıyordu? Neden bana ihanet etmek zorundaydı?

O da tıpkı annem gibiydi. Sırlarını sakladı ve beni diğer hayatından uzak tuttu. Gerçek hayatından. Ve bunun arkasında Crawfordlar vardı, bundan emindim.

Orospu çocukları!

Elimi duvara vurdum ve alnımı duvara çarptım. Bunun beni yıkmasına izin vermeyeceğim. O beni yıkamayacaktı. Beni çaresiz, unutulmuş bir çocuk gibi hissettirmeyecekti.

Lanet olsun! Yine de bir şeyleri kırmak istedim.

Mutfak masasına döndüm ve kolumu masanın üzerinde gezdirerek tabakları, bardakları ve fincanları yere attım. Kulakları sağır eden bir gürültü çıktı ama yine de kulaklarımda çınlayan ses kadar yüksek değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Yemek odasına doğru yürüdüm ve kristal bir vazo ile porselen tabakları yere attım. Her biri ayaklarımın yanında milyonlarca parçaya ayrıldı ama hiçbiri benim hissettiğim kadar kırık görünmüyordu.

Başım, Pete'in durduğu kapıya doğru döndü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ağzı açık kalmıştı.

"Çık dışarı!"

Ofisine ya da kim bilir nereye koştu. Umurumda değildi. Kimseyi görmek ya da duymak istemiyordum. Her şeyi kırmak,

bu lanet evi yıkmak istedim çünkü baktığım her yer bana onu hatırlatıyordu.

"Hey, ne oluyor burada?" Vito yemek odasının girişinde duruyordu. "Pete içeri girerken beni neredeyse ezip geçiyordu ve şimdi de bunu görüyorum. Ne oldu burada?"

"Buradan gitmem lazım. Beni bir yere götür." "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Umurumda değil. Sadece burada olmak istemiyorum. Gidelim."

Adımlarımla antreyi yuttum ve Dominic ön kapıyı açtı. Yüzüme sıcak bir esinti çarptı ve onu yumruklamak istedim. Güneşin parlamasına bile kızgındım. Bütün dünyam kararmışken nasıl parlayabilirdi ki?

Vito'nun arabasına atladım ve motoru çalıştırmasını bekledim. O arabayı vitese takıp yola çıkarken ben yolcu penceresinden dışarıya bakıyordum.

Hız, ruh halimi biraz iyileştirdi ve Vito şehre gitmek yerine boş yolları tercih ettiğinde sevindim. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ve umursamıyordum. Evdeyken düşünemiyordum.

Neredeyse otuz dakika sonra Vito bana döndü. "Ne oldu?" Kafamı salladım. Sözleri söyleyemedim.

"Hadi ama. Vurulmuşsun ve daha fazla şey söyleyecektin. Ne oldu lan?"

Boğazımdaki dev golf topunu yuttum. "O yalan söyledi." "Kim?"

"Natacha."

"Özgeçmiş hakkında mı? Kimin umurunda? Yemekler harika." Gözlerimi kapattım. "Hayır, pislik, özgeçmiş hakkında değil." "O zaman ne?"

"Luke Crawford ile arkadaş olduğunu bana söylemedi. Bu sabah ondan bir mesaj gördüm. Ve bana söylemediği daha çok şey var."

Vito sessizleşti, muhtemelen itirafımın tüm sonuçlarını sindirmeye çalışıyordu. Kahretsin, ben bile hala bunu sindirmeye çalışıyordum.

"Sence o mu ispiyoncu?"

Gözlerimi kapattım. "Bilmiyorum. O benim için çalışmaya başlamadan önce vurulmuştum. Ama belki de köstebek onu göndermiştir. Her şey birbiriyle bağlantılı olabilir."

Vito başını salladı. "Mantıklı." Uzağa bakarak ekledi, "Onunla ne yapacaksın?"

Bana ne sorduğunu biliyordum. Ve bunun Natacha'yı kovmakla ilgisi yoktu. Çok daha kalıcı bir şeyi ima ediyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım bu sefer, yolcu penceresinden dışarı bakarak evlerin uzun ağaçlara dönüşmesini izledim.

"Evet, biliyorsun dostum. Bu başka bir adam olsaydı, tereddüt etmezdin."

"Ama o başka bir erkek değil, tamam mı?" diye bağırdım. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Tabii. Sadece kafanla düşün, sakinle değil."

İçimden bir ses onun haklı olup olmadığını merak ettiğinden, homurdanmamak için kendimi zor tuttum. Natacha'ya olan hislerim kararımı etkilemiş olabilir miydi? Eğer bu başka biri olsaydı, ona ondan kurtulmasını söyler miydim? Eğer o köstebekle çalışıyorsa, bu ona bir mesaj gönderirdi.

Güvenlik kameraları. Belki de onun kimseyle buluştuğunu veya evin etrafına bir şey yerleştirdiğini gösterirlerdi. "Beni eve götür," dedim. "Bir şeyi kontrol etmem lazım."

"Emin misin? Sürmeye devam edebilirim."

"Hayır. Şimdi geri dönmem lazım. Haklı olup olmadığımı öğrenmem gerek."

Vito direksiyonu sola kırdı ve U dönüşü yaptı. Eve dönüyorduk. Ama eve yaklaştıkça kalbim sıkışıyordu.

Eve yaklaştığımızda Vito, "Seni bırakıp gideceğim. Benim de kontrol etmem gereken bazı şeyler var." dedi.

Bu sonraki aşamada eşlik edilmesini istemediğim için başımı salladım. "Beni bıraktığın için teşekkürler," dedim ve arabanın kaputuna hafifçe vurarak onu uğurladım.

Dominic kapıyı benim için açtı ve ben merdivenleri koşarak güvenlik odasına doğru çıktım. Dolaptan geçerek gizli kapıyı açtım ve odaya girdim.

Tanıdık bir vanilya kokusu burnuma çarptı. *Onun kokusu*. Kokunun beni derinden sarsmasıyla gözlerimi kapattım. Beni onu kucakladığım, öptüğüm, tadına baktığım anlara geri götürdü.

Ama burada onun kokusunu alabiliyorsam, bu odayı bulduğu anlamına geliyordu.

Ve bu, onun sıçanın suç ortağı olduğu korkumu pekiştirdi.

Öfkemin kanıtlar yerine beni ikna etmesine izin vermeden önce, kendimi toparlayıp kanıtları bulmaya devam ettim.

Natacha'nın ilk gününe ait dosyaları açtım. Siyah pantolon ve beyaz gömlek giyyordu. Kiralık hizmetçi gibi görünüyordu, ama vücudunu hareket ettiriş şekli o kadar tanıdıktı ki, sikim kıpırdadı.

Kes şunu, dedim kendime. Ama vücudum umursamadı. Gözlerim onun kalçalarının sallanışına ve dilinin dudaklarını yalamasına takıldığında, beni aldattığını umursamadım. Onu hala istiyordum.

O ilk gün, korkmuş görünüyordu. İşverenin kim olduğunu yeni fark ettiği için miydi, yoksa kimin için çalışmaya başladığını tam olarak bildiği için miydi? Çekmeceleri ve dolapları tereddütle açtı. Bir süre arka kilerde onu kaybettim, ama geri döndüğünde çoğunlukla telefonuyla mesajlaşıyordu. *Luke mu?*

Mutfakta ve telefonuyla geçirdiği saatleri hızlıca geçtim. Ertesi gün, büyükannemin ona yaklaşıp birkaç şey gösterdiğini izledim.

Büyükannem gülümsedi ve ikisi sık sık güldüler. Göğsümdeki sancı öfkemi daha da artırdı. Hepimizi kandırmişti.

Bir sonraki güne, sonra da bir sonraki güne geçtim. Dördüncü gün, o üst kata çıktı. Benim yatak odama girdikten sonra onu kaybettim. Odamda kamera yoktu çünkü kadınları izinsiz kaydetmezdim.

Kaydı ileri sardım ve kendimi ve kızıl saçlı kadını merdivenlerden yukarı çıkarken gördüm. Ama Natacha aşağı inmemiştı. Ben başka bir kadınla sevişirken onun odamda olduğunu fark edince, sikim tekrar seğirdi. Orada olduğunu bilseydim, onu da bize davet ederdim. Öfkeme rağmen, vücudum hala onu istiyordu. Bu da beni daha da sinirlendirdi.

Diğer videolara geçtim ve saatlerce onun yemek pişirip gülümsemesini izledim. O dudakların her hareketiyle kalbim bıçaklanıyordu.

Sonra, Nicky ile geceyi geçirdiğini söylediği anı hatırladım. Ben gittikten sonra, onu kenara çekmişti. Tartışmışlardı, ama ellerini birbirlerine sürmemişlerdi. Hiç de sevgililerin kavgası gibi görünmüyordu. *Kahretsin*. Bu konuda da yalan mı söylemişti?

Sonra aklıma bir düşünce geldi. Nicky benim için çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra vurulmuştum. Ekranımdaki çocuğa baktım ve

izledim onu dikkatle *Acaba olabilir olabilir sıçan sıçan* Ve
Natacha suç ortağı mı? Mantıklı geliyordu.

Telefonum titredi ve onu arka cebimden çıkardım. Nero restoranından Massimo arıyordu.

"Alo."

"Giancarlo, merhaba, benim. Hemen restorana gelmelisin."

"Ne oldu?"

"Görmen gereken bir şey var." "Hemen geliyorum."

Bilgisayarı kapattım ve arkamdan kapıyı kapattım. Nicky'den beni götürmesini istemek söz konusu bile olamazdı, artan şüphelerim yüzünden. En sevdiğim Ferrari'nin anahtarlarını aldım ve garajdan çıkardım.

Deri iç mekanın kokusu öfkemi yatıştırdı ama adrenalinimi azaltmadı. Sokağı dönüp restorana doğru ilerlerken kaldırıma yakın sürdüm.

Hala erkendi ve restoranın içinde müşteri yoktu, sadece birkaç çalışan dolaşıyordu. Hostesin yanından geçerken hepsi bana dönüp baktı. "Massimo nerede?" diye özellikle korkmuş görünen bir çalışana sordum.

Arka taraftaki ofisi işaret etti. "Teşekkürler."

Ben buldum Massimobana bana bilgisayar bilgisayarına ekranına bir kulaklık takıyordu. Ben odaya girdiğimde başını kaldırıp bana el salladı. "Hata yapmadığımdan emin olmak için sesi ikinci kez dinliyordum. Ama yanılmıyorum Giancarlo. Bunu dinlemelisin."

bunu dinlemelisin."

Massimo kaydı baştan oynatırken ekran karardı. Onun boşalttığı sandalyeye oturdum ve büyük siyah kulaklıkları kulaklarıma taktım.

Ekranı erkeklerle dolu bir masa belirdi. Bu, Massimo'dan dinleme cihazı yerleştirmesini istediğim özel odaydı, Caruso ailesinin toplantılarının çoğunu yaptığı oda. Sal Jr. masanın başında oturuyordu, Cologero ve Pepe ise onun iki yanında. Tanıdığım iki tane daha önemsiz adam vardı, ama isimlerini hatırlayamadım. Benim onların bölgesinde satın aldığım işletmeleri ve bunun işleri için ne anlama geldiğini tartışıyorlardı.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?" diye sordum. "Daha önce başka kasetlerde de bu konuyu konuştuklarını duymuştum. Planlarını ve şikayetlerini dinledim ve bu konuyla ilgileniyorum."

"İzlemeye devam et," dedi ve ekranı işaret etti.

Sonra gördüm. Daha doğrusu, onu gördüm.

Her zamanki koyu renkli takım elbisesiyle restorana girdi. Ama her zamanki gülümsemesi yoktu. Bunun yerine, restoranı gözden geçirdi, her müşteriyi süzdü ve sonra arkaya doğru yürüdü.

Sal ile el sıkıştı ve masanın diğer ucuna doğru yürüdü. Ceketinin ceketini geriye atarak, diğer başa oturdu.

"Anlat bize. Rossi şimdi neyin peşinde?"

Adam sandalyesine yaslanarak, baş ucunda oldukça rahat görünüyordu. "Aşçısının ispiyoncu olduğunu düşünüyor."

Sal gülümsedi. "Bu iyi. İzini gizli tutar."

Adam başını salladı. "Evet. Ama onun o olmadığını anlaması çok uzun sürmez."

"O zaman ona inandır."

"Deniyorum, ama adam ona deli gibi aşık. Kolay olmayacak."

Elimi klavyenin yanında yumruk yaptım. Onu bin parçaya ayırmak istedim.

"Peki. Başka ne var?"

"Rus'un kızıyla evlenmeyi planlıyor. Bu evlilik, ortaklıklarını kesinleştirecek. Bu gerçekleşmeden önce engellemelisin."

Sal başını salladı. "Tamam. Ruslarla işleri yoluna koyacağız. Başka bir şey var mı?"

Adam restoranın etrafına bakındı, sonra masaya geri döndü. "Evet, bence yeni bir buluşma yeri bulmalıyız. Giancarlo genişliyor ve bu yer de sıradaki hedef."

"Buna cesaret edemez," diye homurdandı Sal.

"Öyle yapardı." Adam sonunda gülümsedi ve bu gülümseme midemde asit gibi bir his uyandırdı. Natacha'nın beni ihanetini atlatamayacağımı düşünmüştüm, ama bu da en az onun kadar acı vericiydi.

O haklıydı. Başka seçeneğim yoktu. O sıçanı öldürmek zorundaydım. Vito'yu öldürmek zorundaydım.

Giancarlo

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda gözlerim yanıyordu. Fazla uyuyamamıştım. Bütün gece Vito'nun ihanetini nasıl ele almam gerektiğini düşünerek uyanık kalmıştım. Ama Vito'yu affetmemle sonuçlanan kaç senaryo düşünürsem düşünsem, hiçbirisi gerçekte işe yaramazdı. Diğer aileler benim zayıf olduğumu düşünür, ailem ise bu bölge savaşını kazanacak cesaretim olup olmadığını merak ederdi.

Yataktan kalkmadan önce yatağı yumrukladım. Telefonumu alıp Vito'ya mesaj attım: Bugün yeni bir tedarikçiyle bağlantı kuracağım. Bu adreste buluşalım.

Ona konumumu gönderdim.

Birkaç saniye sonra cevap verdi: "İyi fikir."

Mesajına bakarken parmaklarım telefonu sımsıkı kavradı ve parmak uçlarım beyazladı. "Ah!" Telefonu yatağa attım ve iki elimle başımı kavradım.

Siktir!

"Neden?" diye sordum, tavana bakarak. "Neden sevdiğim insanlar beni hep ihanet ediyor? Annem, en iyi arkadaşım, hatta sevgilim. Bunu hak etmek için ne yaptım ben?"

Gerçeği biliyordum. Ben de insanları öldürdüm, çaldım ve aldattım, ama sevdiğim kimseyi değil. Korumaya yemin ettiğim kimseyi asla. Kurallarım olması önemli olmalıydı, ama evren umursamıyor gibiydi. Acı, ayırım gözetmeden geliyordu.

Burnumu çektim ve parmaklarımla saçlarımı geriye taradım. *Hadi bu lanet günü bir an önce bitirelim o zaman.*

Siyah bir gömlek, siyah pantolon ve siyah bir kravat seçtim. Saçımı tarayıp geriye doğru tararken, pürüzlü çeneme baktım. Birkaç gündür tıraş olmamıştım ve bu halini sevmeye başlamıştım.

Yavaşça aşağı indim. Nicky, Dominic ile sohbet ederken fuayede duruyordu. "Hey patron, arabayı getirmemi ister misin?"

"Hayır." Parlak siyah bir kamyonetin anahtarlarını aldım. "Bugün kendim sürerim."

Nicky dudağını ısırды, "Tabii ki," dedi ve sonra sordu, "O zaman arabalarını yıkayabilir miyim? Meşgul olmak istiyorum."

Hâlâ bu çocuğu çözememiştim, ama gününü benim garajımda geçirmek istiyorsa, umurumda bile değildi.

"Keyfine bak."

Kamyonetin motoru gürültüyle çalışmaya başladı ve vücudumun altındaki gürültü adrenalinimi yükseltti. Seçtiğim yer sadece yirmi dakika uzaklıktaydı. Bu sabah neredeyse hiç araba yoktu.

Kısa süre sonra şehir binasını geride bıraktım ve yolun kenarını uzun çam ağaçları süslüyordu. Meşe ağaçlarının dallarına don yapışmıştı, ama kabinin karanlık iç kısmında güneş sıcak hissediliyordu.

Yirmi dakikadan az bir sürede oraya vardım. Vito'nun arabası görünürde yoktu. Ayaklarım kırık dalların ve yaprak örtüsünün üzerinde çıtırdadı. Rüzgâr şiddetini arttırınca ceketimin yakasını kaldırdım.

Göğsüm ağrıyordu ve başım zonkluyordu. Ellerimi salladım ve arka dişlerimi sıktım. Uzakta bir araba yaklaşıyordu. Bir kilometre öteden Vito'nun siyah spor arabasını tanıdım.

Bunu yapabilirsin. Yapmak zorundasın.

"Hey, geciktiğim için özür dilerim."

Cevap vermedim. Bunun yerine ağaçlar arasındaki mesafeyi bir ileri bir geri yürüdüm.

Vito ellerine üfledi ve sonra onları ceplerine soktu. Birkaç dakika sonra, telefonundaki saati kontrol etmek için ellerini çıkardı. "Ee, adamın nerede?"

Onu görmezden geldim. "İki gece önce neredeydin?"

Yutkundu ve gözlerini benden ayırarak uzaklara baktı. "Bilmiyorum. Muhtemelen evime. Hatırlayamıyorum."

"Neden?"

"Neden ne?" diye sordu. Tekrar etrafına bakındı, uzun ve boş yola bakarak. Kilometrelerce boyunca tek bir araba bile yoktu. Sonra gözleri bana çevrildi ve kısıldı. "Ne oluyor lan?"

"Sen söyle."

"Bak, burada ne olduğunu bilmiyorum ama bence gitmeliyiz. Adamın gelmeyecek."

Vito arabasına doğru aceleyle geri döndü.

"Neden kaçıyorsun?" diye bağırdım.

"Kaçmıyorum," diye cevapladı, ama arkasını dönmedi.

Onun peşinden gittim, adımlarını yarı yarıya kısaltarak. Ona ulaştığımda, omzundan çekip tuttum. "Sakin benden uzaklaşma." Vito'nun gözleri yüzümü tararken zikzaklar çizdi. "Beni korkutuyorsun dostum."

"Yeterince korkmuyorsun."

Gömleğini yumruğumla kavradım ve yüzünü benimkine yaklaştırdım. "Neden beni Caruso ailesine sattın? Para için mi? İstedığın her şeyi verirdim, bunu biliyorsun!"

Kafasını salladı, "Ben yapmadım..."

"İnkâr etmeyi bırak!" Sonra sesimi alçaltarak devam ettim. "Videoyu gördüm. Nero'nun içindeki videoyu."

Ağzını birkaç kez açıp kapattı, sonunda gözlerini kapattı.

Sessiz itiraf kalbimi parçaladı. O ana kadar umudum vardı. Gördüğüm şeyin yanlış olduğunu, bizi ayırmak için ailenin uydurduğu bir şey olduğunu umuyordum. Ama gerçek Vito'nun yüzünde yazılıydı.

"Neden, kardeşim?" diye sordum. Sesim neredeyse bir fısıltıydı.

Gözlerini açtığında, gözlerinin ardındaki öfkeden irkildim. "Bana öyle deme. Eğer gerçekten kardeşim olsaydın, bana yardım ederdin."

Beni kendinden itti.

"Neden bahsediyorsun?" "Gina."

Vito'nun kız kardeşinin adı beni şaşırttı.

"Senden yardım istemeye geldim ama sen hiçbir şey yapmadın," diye tükürdü.

Kafamı salladım ve gözlerimi kısarak baktım. "Onu hamile bırakan adamla konuştum. Ona para bile teklif ettim, ama o kızla evlenmedi. Başka birine aşıktı. Onu zorlasaydım, kıza kin beslerdi ve kız çok mutsuz olurdu. Elimden gelen her şeyi yaptım."

"Yalancı!" Vito'nun ağzının köşelerinde tükürük birikti. "Eğer o Sienna olsaydı, adamın kafasına silah dayayıp onu takip ederdin."

onu koridorda."

"Hayır, yapmazdım. Az önce sana söylediğim nedenlerden dolayı." "O piçi seviyordu."

"Evet, bazen yanlış insanlara aşık oluruz. Benim suçum değildi."

Elini gözlerine götürdü. "O çok mutsuzdu. Her gün ağlayıp duruyordu ve ben de onu dinlemek zorundaydım."

"Umurumda değil," dedim, iki elimi belime koyarak. Kafasını bana doğru çevirdi. "Ne?"

"Duydun beni. Üzgün olması umurumda değil. Hepimiz hayatımızda sorunlarla başa çıkmak zorundayız. Bu sana beni ihanet etme hakkını vermez."

Ceketimin içine elimi soktum, silahımı çıkardım ve Vito'ya doğrulttum.

Ellerini kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

"L'Invidia yerine Sangunero'yu seçtiğinde ne olacağını sandın? Beni değil de Sal'ı seçtiğinde? Öylece bırakıp gideceğimi mi sandın?"

"Ben... beni öldüreceğini düşünmemiştim."

"Yanılmışsın, Vito. Her konuda yanılmışsın ve şimdi bunun sonuçlarına katlanacaksın."

Silahı kalbine doğrulttum. Mermi göğsünü delip geçtiği anda, benim kalbimi de delip geçeceğini biliyordum. "Bana gelseydin, bunu birlikte çözebilirdik. Eğer mutsuzsa, terapisini ya da *lanet olası* kreş masraflarını ben karşılardım. Senin için her şeyi yapardım. Ama şimdi, bana başka seçenek bırakmadın."

"Bekle!" diye bağırdı Vito. "Sal'a geri dönüp ona yanlış bilgi verip onu aldatacağım. Hala durumu tersine çevirebilirim."

"Ve senin onu aldattığını öğrendiğinde, sadece Sal değil, tüm Sangunero aileleri seni avlayacak. Aileme böyle bir tehlike getirmeyeceğim. Özellikle de kız kardeşinin sevgilisini nasıl ele aldığımı beğenmediği için beni aldatan biri için."

Vito'nun burnu akmaya başladı ve ellerini salladı. "Lütfen," diye bağırdı. "Ölmek istemiyorum."

Kanım dondu ve sırtım kaskatı kesildi. "Bunu daha önce düşünmeliydin."

Başparmağımla silahı kurdum. "Bitti."

Natacha

Ter, ensemin arkasında ve alnımda birikti. Makineye tutunarak gittikçe daha yükseğe tırmandım.

Yemin ederim bu şey beni öldürecek.

"Onu aramalıyım," diye havaya doğru nefes nefese söyledim, Charlotte'un duymasını umarak.

O da yanımda koşuyordu, ayakları koşu bandında güm güm ses çıkarıyordu. "Hayır. Aramamalısın."

Charlotte'a her şeyi anlatmıştım. Birine danışmam gerekiyordu. Sorun şu ki, Giancarlo'dan ayrılmanın en iyisi olduğuna kesin olarak karar vermişti.

"O bir mafya patronu, Natacha. Crawfordlar senin kimliğinin açığa çıktığını biliyorlar, bu yüzden artık tehlikede değilsin."

"Mesele iş değil, bunu sen de biliyorsun."

Makinesindeki bir düğmeye bastı ve koşu bandı yavaşladı. Charlotte egzersizini asla yarıda kesmezdi. Acil durum düğmesine bastım ve ona döndüm.

"O kötü bir adam. Sen zarar görmeden kurtuldun. Kaderini tekrar zorlamamalısın."

İç geçirdim. Haklı olduğunu biliyordum, ama bunu unutamazdım.

"Chase'i iten arabayı tanıdım. Vito'nun arabasıydı."

"Sen de o adamdan uzak durmalısın. Chase'in ölümüne engel olamazsın. Artık biliyorsun."

"Evet, ama nedenini bilmiyorum. Belki Giancarlo bilir. Sadece nedenini bilmek istiyorum."

Gözlerim doldu ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak tavana baktım.

"Bu onu geri getirmeyecek."

"Hayır, ama sonunda hayatıma devam edebilirim."

Bana baktı. Elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Tamam, ama sadece Vito'dan bahsedeceksin. Başka hiçbir şeyden değil. Onun tatlı sözleriyle geri dönmesini istemiyorum."

"Onun beni geri istediğini sanmıyorum."

"Ben bunu duymak istemiyorum Nat. Onun tatlı sözlerle geri dönmesini istemiyorsun, değil mi?"

Omuz silktim.

Son üç gündür onu çok özlemiştim. Ona yalan söylediğimi öğrendiğinde çok kızmıştı, ben de olsam kızardım. Belki de yeterince zaman geçmişti ve artık beni dinlemeye hazırđı. Onu incitmek istememiştim, ona aşık olmak da istememiştim, ama oldum.

"Tamam, şimdi onu arayacağım."

Charlotte makinesini tekrar çalıştırdı. "Önce egzersizini bitirmeyecek misin?"

Saatime baktım. "On beş dakika kaldı. Hayır, tamam."

Makineden atladım ve soyunma odasına koştum. Giancarlo'nun sesini tekrar duymak için sabırsızlanıyordum. Bu sefer sesinde daha az öfke olmasını umuyordum.

Telefonu kulağıma dayadığımda, Giancarlo'nun sesi duyuldu: "Alo?"

"Merhaba. Benim."

"Kim olduğunu biliyorum."

Sesi hala soğuktu. Mesafeli. Bu mesafeyi kapatmam gerekiyordu. "Konuşabilir miyiz?"

"Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Ama benim söyleyecek çok şeyim var. Vito hakkında seninle konuşmam lazım. Bu önemli."

"Neden onun hakkında konuşmak istiyorsun?" Şüpheli bir ses tonuyla sordu. "Ne biliyorsun?"

"Geçen yıl meydana gelen bir araba kazasıyla ilgili. Sanırım o, benim..." Son cümleyi tamamlayamadım. Chase'i şu anda erkek arkadaşım olarak adlandırmak garip geliyordu, ama o sadece arkadaşım da değildi.

"Ne dedin?"

"Bunu yüz yüze konuşabilir miyiz? Tercihen Vito yokken."

"Vito için endişelenmene gerek yok. O gitti." "Ne demek gitti?"

O cevap cevap vermedi. El ellerim titriyordu. Ben kapat gözlerimi gözlerimi ve fısıldadım, "Ne oldu?"

"Yapmam gerekeni yaptım. Yani, intikam almak istiyorsan, bunu bulamayacaksın."

Ağzım kurudu ve kalbim göğsümde çarpıyordu.

Ne yapmıştı?

Gangsterlerin yaptığı şeyi.

Neden onun farklı olacağını düşündüm ki?

Ne kadar aptalmışım.

"Hoşça kal, Natacha," diye fısıldadı ve telefonu kapattı.

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Onunla konuşmak ve Chase'in öldüğü gece neler olduğunu öğrenmek için aramıştım. Şimdi ona yaklaşmalı mıyım, yaklaşmamalı mıyım, hiç bilmiyordum. Ama yaklaşmazsam, gerçeği asla öğrenemeyecektim.

Duş aldım ve işe gitmek için giyindim. Yavaş hareket ediyordum ve tüm dünya sanki bulanık gözlüklerden bakıyormuşum gibi geliyordu.

Carl ve Jim'in yüzlerini, masama doğru yürürken zar zor seçebildim. Oturdum ve dizüstü bilgisayarımı açtım.

Babam bana baktı. "Ne oldu? Bu sabah kahve içmedin mi?"

Kafamı salladım ve boşluğa baktım. "Hayır, kahve istemiyorum."

Yattığım, beni samimi bir şekilde kucaklayan, elleriyle bana zevk veren adam, bir can da almıştı.

Bununla nasıl başa çıkacağım?

"Natacha." Babam elini yüzümün üzerinde salladı. "Hey, kızım. Ne oluyor?"

Kafamı salladım. "Hiçbir şey."

Ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu. "Benimle gel." Kafasını arka odaya doğru çevirdi ve ben o bakışı tanıyordum. Onun nutkunu dinlemeden huzur bulamayacağımı biliyordum.

İsteksizce onu arkaya kadar takip ettim.

"Ne olduğunu anlat bana."

"Bak, endişen için teşekkür ederim baba, ama bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Peki. Ama belki de eve gitmelisin. Dinlen. Sabah daha iyi hissedeceksin."

Bundan şüpheliydim. "Hayır. Bu davayı bitirmem lazım." "Hangi dava?"

Gözlerimi devirdim. "Crawford davası."

"Rossi'yi kastediyorsun. Bitti. Yakalandın." "Öyle olabilir, ama yine de bitirebilirim."

"Ne yapacaksın, oraya gidip ondan topu mu isteyeceksin? Annesi neden onu hiç ziyaret etmediğini mi soracaksın?"

Babamın sözleri canımı yaktı. "Bu adil değil, sen de biliyorsun. Neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü anlamıyorsun. Bunun sıradan bir görev olduğunu sanıyorsun, ama öyle değil. Başka bir yol deneyeceğiz. Belki Nicky aracılığıyla. Ailesiyle iletişime geçti ama hala Rossi için çalışıyor. Belki bizim için kasaya girebilir."

Giancarlo'nun Vito'ya yaptıklarını düşündüm ve kalbim durdu. "Hayır! Bu çok riskli. Şu anda çok fazla şey oluyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Sesimi alçaltarak, "Giancarlo'nun sağ kolunu öldürdüğünü düşünüyorum," dedim. "Ne!" diye bağırdı.

"Şşş!"

"Eğer söylediklerin doğruysa, oraya kesinlikle geri dönemezsin. Ciddi misin Natacha? Kendini öldürttürmek mi istiyorsun?"

"Hayır. Ama onunla konuşmam lazım. Eğer bunu yaptıysa, Vito'nun ispiyoncu olduğu anlamına gelir. Bu onu mahvetmiş olmalı. Bu konuda çok üzölmüş olmalı."

"Bu senin sorunun değil."

"Ya öyleyse?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Chase'e ne olduğunu biliyor. Ne olduğunu bana anlatabilecek tek kişi o. Giancarlo ile konuştuktan sonra Vito'ya onu takip etmesini emretmiş olmalı. Neden? Buna sadece o cevap verebilir."

"Chase'i sevdiğini biliyorum. Ama bunun için seni tehlikeye atmayacağım. Atmayacağım!"

Sesi kırıldı ve ben onu kollarıma aldım. "Ağlama baba." Sert askeri babam beni göğsüne bastırarak ağladı. "Seni kaybedemem."

"Beni kaybetmeyeceksin."

"Evet. Yapacağım. Çünkü bunu yüzünden okunuyor." Beni geri çekti ve parmağıyla çenemi kaldırdı. "Ona aşık oluyorsun. Ama bununla mücadele etmelisin, bebeğim. Kendi güvenliğin için. O seni öldürmezse, başkası öldürecek."

Onun sözlerindeki gerçek beni dehşete düşürdüğü için yutkundum.

Masama döndüğümde e-postalarımı açtım. Nicky'nin ailesinden bir e-posta vardı. Ondaki haber aldıkları için mutluydular ve yarın akşam yemeğe çıkacağını söylüyorlardı. Onlarla yeniden bağlantı kurduğuna sevindim.

Gözüm alışılmadık bir mesaja takıldı. Adı sadece şöyleydi: Gizli gönderen.

E-postayı tıkladım.

Merhaba Bayan Benett,

Bu mesajı size SMS ile göndermek istedim, ama artık kim olduğunuzu tam olarak bildiğimi kanıtlamak istedim.

Geride bıraktığınız bir şey var. Hala istiyorsanız, saat 4'te evde buluşalım.

GC

Giancarlo e-posta adresimi biliyordu. Ben sadece müşterilerime vermiştim. *Onu nasıl buldu?*

Ve neyi unuttum? Her neyse, değerli bir şey olamazdı. Orada bırakmalıyım.

Ama babama söylediğim şey doğrudu. Chase'e ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu ve bunu bana söyleyebilecek tek kişi Giancarlo'ydu.

Bu bir tuzak olabilir. Bu olasılığı göz önünde bulundurmam gerekiyordu. En yakın arkadaşını öldürmüştü. Kardeşi gibi gördüğü bir adamı. Neden birkaç ay önce tanıştığı bir kadına da aynısını yapmasın ki?

Babama söyleyemezdim. Beni durdururdu, ama kaybolursam nerede olduğumu bilen biri olmalıydı. Charlotte'a mesaj attım.

Ben: Kimseye söyleme, ama bu öğleden sonra Giancarlo ile onun evinde buluşacağım.

Charlotte: Ne? Hayır! Gitmekte ısrar ediyorsan, ben de seninle geliyorum.

Ben: Olmaz. Başka bir tanık olursa Chase hakkındaki gerçeği bana söylemez.

Charlotte: Benim endişem de bu, tanık bırakmaması.

Charlotte'un mesajına baktım. Sözleri mantıklı geliyordu, ama kalbim dinlemiyordu. Bilmek zorundaydı. Bir yıldan fazladır Chase'in yasını tutuyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, bir parçam Giancarlo'yu tekrar görmek istiyordu. Aptalca, saçma, mantıksız bir duyguydu, ama yine de güçlüydü.

Ben: Ben iyiyim. Saat beşe kadar sana mesaj atmazsam, onun kapısını kırmana izin veriyorum

kapısını kırmana izin veriyorum, lol.

Yedek planım hazır olduğundan, Giancarlo'nun e-postasına cevap verdim.

Orada buluşuruz.

Natacha

Gönder düğmesine bastıktan sonra, sandalyeme yaslanıp ekrana baktım. Onun evinden ayrıldığımda, geri döneceğimi düşünmemiştim. Sadece kaldığım yerden devam etmek istemiyordum. Sadece Chase hakkında değil, her şey hakkında onunla konuşmak istiyordum. Bu işi kabul etme nedenlerimi açıklamam gerekiyordu. Evet, onu aldattım, hatta yalan söyledim. Ama o zamanlar sadece bir mafya patronuna sızdığımı sanıyordum. Kişisel bir şey değildi. Bu bir işti. Onun bunu herkesten daha iyi anlaması gerekirdi. Başarılı olmak ve onun yerini almak için yalan söylemekten çok daha kötü suçlar işlemişti.

Beni bir daha görmek istemeseydi, geride bıraktığım her şeyi postayla gönderirdi. Hayır, bu bir zeytin dalıydı ve ben onu iki elimle kabul edecektim.

Birkaç saat sonra, saat neredeyse üç olduğunda, babama, Carl'a ve Jim'e veda ettim. Babam erken ayrılmamı sorgulamadı. Ofise sık sık gelip giderdim. Ayrıca iş yerindeyken onunla göz teması kurmaktan kaçınırdım.

Duş aldım ve kıyafetimi özenle seçtim. *Bir mafya patronuyla, tuzak olabilecek bir toplantıya ne giyilir?* En sevdiğim elbiselerimden birini seçtim. Kırmızı bir şal elbiseydi ve onu nude renkli topuklu ayakkabılarla kombineledim.

Bunun Giancarlo'yu son kez göreceğim an olabileceğini düşünerek, bu elbiseyle beni hatırlamasını istedim. Belki de benim için acı çekmesini istedim. Bu beni acımasız mı yapıyordu? Yoksa hala beni istemesini istemem

beni istemesini istemem yanlış mıydı? Artık bilmiyordum. Ahlakî pusulam birkaç hafta önce bozulmuştu.

Biraz vanilya kokulu parfüm sıktıktan sonra arabama binip onun evine doğru yola çıktım. Arabayı garaj yoluna çektiğimde, aylardır olduğu gibi vücudum arka kapıya doğru döndü, ama bu gece ön kapıya doğru yürüdüm.

Bu gece, tamamen ve pişmanlık duymadan kendim olacaktım. Hile yok, aldatma yok. Bu Crawfordlar için olmayacaktı. Sadece benim içindi.

Zili çaldım ve bir saniye sonra Dominic kapıyı açtı. Gülümsedim, "Seni tekrar görmek güzel, Dominic." O homurdandı ve beni içeri davet etti.

Alınmadım. Dominic'in hiç konuştuğunu duyduğumu hatırlamıyordum.

Adam koridorun sonundaki bir odaya kayboldu ve ben oturma odasında oturdum. Oda öğleden sonra bile karanlıktı. Perdeler genellikle kapalıydı ve koyu renkli mobilyalar da durumu daha da kötüleştiriyordu.

Onu görmeden önce parke zeminde ayak seslerini duydum. Köşeyi dönüp görünür hale geldiğinde kalbim sıkıştı ve ne zaman oldu diye merak ettim. Bu adama ne zaman aşık oldum?

"Geldiğine şaşırdım." "Öyle mi? Neden?"

"Sana Vito hakkında söylediklerimden sonra, pek çok kişi gelmeye cesaret edemezdi."

Kanepeye yaklaştı ve kolonyasının kokusu başımı döndürdü. Kafamda dolaşan anılardan dolayı dilimde o kokuyu hissedebiliyordum.

Karşımda kanepeye oturdu ve öne doğru eğildi.

"Bana ait bir şey mi var?" diye sordum, bu konuyu halletmek istedim, sonra asıl gelme sebepime geçecektim.

Kaşlarını çattı. "Aslında tam olarak sana ait değil. Sadece unuttuğunu söyledim."

Kafamı salladım. "Lütfen bilmece gibi konuşma. Yeniden başlamak istiyorum. Bu sefer açık ve dürüst bir şekilde."

Alaycı bir şekilde güldü ve başını eğdi. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Bana yalan söyleyen sensin ve şimdi de

Yeniden başlamak istiyorum. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak mı?

"Öyle demedim. Artık kendimi tutmak istemiyorum." "Daha önce kendini tutuyor muydun?"

"Biraz."

O başını salladı. "Bence çok fazla tutuyordun."

Nefes aldım. "Haklısın. Özür dilemem gereken çok şey var. Yanlış beyanlarla bu işi aldım ve evini ararken senden gerçeği saklamaya niyetliydim. Seni aldattığım için özür dilerim."

"Yalan söyledin."

"Şey, emin değilim..."

Elini kaldırdı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Bana yemek yapabildiğini söyledin. Yalan söyledin. Nicky ile geceyi geçirdiğini söyledin, ama geçirmedin."

"Haklısın," diye fısıldadım.

"Söylediğin hiçbir şeye nasıl inanabilirim?" "Çünkü şimdi sana gerçeği söylüyorum."

"Hayır, Luke'un mesajını bulduğum için söylüyorsun."

"Senin inanacağın bir şey uydurabilirdim, ama uydurmadım."

"O kadar saf mıyım diyorsun?" "Hayır, o kadar iyi olduğumu söylüyorum."

"İkisini birden yapamazsın. İyi bir yalancı olup, şimdi söylediklerine inanmamı bekleyemezsin."

Sesim hayal kırıklığıyla yükseldi. "Evet, yapabilirsin. Ben de senin kim olduğunu tam olarak bildiğim halde, hala buradayım."

"Evet, belki de burada olmamalısın."

Bana bakakaldı. Gözleri gözlerime dikildi ve kolumdaki tüyler diken diken oldu. Onları ovuşturdum ve o da parmaklarımın derimdeki hareketini takip etti.

Kızgın bir şekilde başını çevirdi. "Neden Vito ile konuşmak istedin?" diye sordu.

Yutkundum. İşte buradaydım. Uzun zamandır bilmek istediğim şeyi nihayet sorabilirdim. "Vito'ya Chase'i öldürmesini sen mi emrettin?"

Bana onun kim olduğunu soracağını düşünmüştüm. Ölümünün üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti, ama yüzünde hiçbir tepki ya da kırıksıklık yoktu.

Bunun yerine, ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Vito olduğundan emin misin?"

Sözleri mantıklı gelmediğinden, ifadesini dikkatle izledim. "Evet. Sokak kameralarından arabasını tanıdım. Plakasını okuyamadım ama o beyaz çizgiler ve yılan amblemi kesinlikle onun arabası olduğunu gösteriyor. Neden? Onun yapmadığını mı düşünüyorsun?"

Burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Hayır. Eminim oydu."

Onaylamayı duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı, ama hala bilmek istediğim çok şey vardı. "Chase neden birkaç saat önce evine geldi?"

Başını kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı. "Nasıl... Boş ver. Güvenlik odasında kokunu aldım."

"Kokumu mu aldın?"

Omuz silkti. "Önemli değil." Sonra bana döndü. "Chase'i nereden tanıyorsun? Senin için ne ifade ediyor?"

Dudaklarımı yaladım. Sözler ağzımdan çıkmadan önce kalbim sızladı. "O benim erkek arkadaşımdı, nişanlımdı aslında. Bana hiç yüzük vermedi ama sürekli evlenmekten bahsediyorduk."

Giancarlo başını ellerinin arasına gömdü. "*Siktir*," diye fısıldadı.

Kafamda senaryolar ve sorular dolaşıyordu ve hepsini birden pat diye söyledim. "Neden üzgünsün? Vito'nun onu yoldan çıkarmasıyla bir ilgin var mı? Neden seni görmeye geldi? Senin işine karışıyor muydu?" Başım ağrıyınca alnımı ovuşturdum. "Chase'in böyle bir şey yapacağına inanamıyorum."

Başını kaldırdı ve yüzündeki öfke beni şaşırttı. "Mükemmel erkek arkadaşının benim yaptığım gibi bir şey yapacağına inanamıyor musun? O benden çok daha iyiydi, değil mi?"

Avuç içlerim yapış yapış olmuştu ve onları yanlarımla ovuşturdum. "Hayır, öyle demek istemedim."

Hiç komik olmayan bir şekilde güldü.

"İnanılmaz." "Ne?"

"Boş ver."

"Hayır. Bugün dürüstlük günü dedim, o yüzden söyle bana. Senin için mi çalışıyordu?"

Yine başını eğdi. "Evet. Ama onu reddettim," dedi yumuşak bir sesle. "Neden?"

Kanepeden kalktı. "Bırak artık, Natacha, tamam mı? Seni buraya çağırdım..."

"Hayır. Daha fazlası var. Anlıyorum." O benden uzaklaşmadan omzunu tuttum. "Neyi söylemiyorsun? Daha fazlası olmalı. Vito'ya onu öldürmesini emretmediysen, neden onu takip edip arabasını ona çarptı? Mantıklı değil."

Gözlerini kapattı. "Boş ver."

"Hayır. Eğer sana her şeyi anlatmamı istiyorsan, karşılığında aynı şeyi beklerim."

"Bilmek istemezsin."

"Evet, bilmek istiyorum. Chase iyi bir adamdı." Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. Ama ben ısrar ettim. "Çalışkan, duyarlı ve tatlı bir adamdı. Neden birinin onu öldürdüğünü bilmeye hakkım var. O bunu hak etmedi, o..."

"Vito'nun kız kardeşiyle yattı!"

Keskin bir nefes aldım ve geri adım attım. Sanki bana tokat atmış gibi hissettim. "Hayır," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Yalan söylüyorsun." Aldatanları araştırırdım. Onları herkesten daha iyi tanırdım. Hayır. Bu bana olamazdı.

Gözlerini kapattı ve bana uzandı, ama ben uzaklaştım. "O hamile kaldı ve Vito benden onu evlenmeye zorlamamı istedi. Denedim, ama o kız arkadaşını sevdiğini söyledi. Üzgünüm, Natacha."

Yine bana uzandı ama ben elini itip uzaklaştırdım. "Hayır. Bu doğru değil. Chase yapmazdı. O böyle bir şey yapmazdı. Biz birbirimizin ilkiydik ve o bana asla böyle bir şey yapmazdı."

Onu gözlerimle delip geçtim. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Beni, benim seni incittiğim kadar incitirsen, ödeşmiş olacağımızı sanıyorsun, ama öyle olmayacak. O yüzden, sözlerini geri al."

"Ben öyle oyunlar oynamam. Sen de beni tanımıyorsun belli ki."

İkisini de. Chase'i tanımadığımı ima ediyordun.

O yanıliyordu. Bana zarar vermeye çalışıyordu. Yaptığı şey buydu; insanlara zarar vermek. Ama ben ona bu zevki tattırmayacaktım.

Omuzlarımı düzelttim ve gözlerine baktım. "Bana vermek istediğin şey ne? Artık gitmeye hazırım."

Bana baktı. Gözleri benimkilerle buluştu ve kıpırdamadı. "Bırak beni," diye fısıldadım.

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. Dönerek, oturma odasındaki bir dolaba doğru yürüdü ve bir çekmeceyi açtı. Bana sırtını dönmüştü.

"Bunu unuttun," dedi ve döndüğünde gözlerim hemen eline takıldı. Elinde bir beyzbol topu tutuyordu.

Ciğerlerim bir anda boşaldı ve başım döndü. Bu Luke'un beyzbol topuydu. Bundan emindim. "Nasıl anladın?"

"Luke'un neden benim evimde gizli görevde çalışan bir özel dedektifle sohbet ettiğini anlamak uzun sürmedi."

Başımı salladım.

"Ve videoyu gördüm."

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "Hangi video?"

"Yatak odamda kamera yok, ama dolabımda o kasaya yöneltilmiş bir kamera var. Colton'ın adamıyla çok yaklaştın."

Onun bakışlarından kaçacak kadar alçakgönüllüydüm. "Üzgünüm," dedim yine.

"Tereddüt ettin."

"Ne?"

"Kasayı görmek istediğinde tereddüt ettin. Neden?"

Nedenini biliyordum. Onu ihanet etmek istemiyordum. Bunu yapmak yanlış geliyordu, özellikle de onunla yakınlaştıktan sonra. Ama Chase hakkında söylediği nefret dolu sözlerden sonra, ona bunu söylemek istemedim. "Bilmiyorum," dedim.

O başını salladı, sonra bana doğru yürüdü. Topu uzattığında, tereddütle aldım.

"Hoşça kal, Natacha."

Göğsüm ağrıyordu. Bu sözler çok kesin geliyordu. Ben de aynısını söylemem gerektiğini biliyordum, ama sözler boğazımda takıldı. Onları söylemek için ağzımı açtığımda, mutfaktan gelen yüksek bir gürültü ikimizi de irkitti.

"Ne oluyor lan?" Giancarlo topuklarını döndü ve mutfığa doğru koştu. Mutfığa ulaşmadan hemen önce ceketinden bir silah çıkardı ve köşeyi dönerken silahı önde tuttu.

Delice, onu takip ettim.

Kapının hemen dışında bekleyip, davetsiz misafiri dinledim, ama ilk konuşan Giancarlo oldu.

"Sen de kimsin lan?"

"Natacha nerede?"

Olamaz. O sesi tanıdım.

Köşeyi döndüğümde, onu orada dururken gördüğümde gözlerim iki kat büyüdü. Daha önce giydiği pembe ve gri spor kıyafetini giyiyordu.

"Charlotte, burada ne yapıyorsun?"

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Giancarlo, hala silahı doğrultmuş halde. "Evet," dedim ve silahını indirdim. "O benim arkadaşım."

Kafasını salladı. "Neden kadınlar sürekli evime giriyor?" diye mırıldandı.

"Beş'e kadar aramazsan kapıyı kırmamı söylemiştin. Saat 5:15 ve arka taraftaki cam kapı ön taraftaki ahşap kapıdan çok daha kolaydı."

Yavaşça güldüm. Ama komik değildi. Arkadaşım benim için bir gangsterin evine girmişti. Charlotte'u sıkıca kendime sarıldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ne zaman istersen," diye mırıldandı. "Kahretsin. Ama o iyi," diye kulağıma fısıldadı.

Hâlâ Charlotte'a gözlerini dikmiş olan Giancarlo'ya dönerek özür diledim. "Kapı için özür dilerim. Ama ona ben istedim. Tam olarak zorla girmesi için değil... Boş verin, biz gidiyoruz."

Charlotte'un elini tuttum ve onunla birlikte ön girişe doğru yürüdüm. O, yol boyunca yüzünde aynı dehşet dolu ifadeyi korudu. Sanırım ben de kızardım.

Ön kapının kolunu çevirdim. "Yarın kapınızı tamir etmesi için birini göndereceğim." Utangaç bir şekilde gülümsedim. Kapıyı kapatmadan önce, başımı içeriye doğru uzattım. "Tekrar özür dilerim."

Bana bakmaya devam etti, bakışları artık kızgınlıktan çok kabullenmiş gibiydi.

Başını salladı ve ben evinden ayrıldım.

Ama bu sefer, elimde Luke'un beyzbol topu ve kalbimde kafa karışıklığı vardı.

Giancarlo

Kilit arkasında hafifçe klik sesi çıkardı, ama gözlerimi kapıdan ayıramıyordum. Düşünmem gereken çok şey vardı. Hırsızlık olmaması beni hem etkiledi hem de onun için bu kadar uğraşacak iyi arkadaşları olduğunu bilmek içimi rahatlattı. Ve tabii ki, onun gitmiş olması.

Yine.

Peki, ne bekliyordun?

O bir özel dedektiftir. Buraya beyzbol için gelmişti ve şimdi istediğini elde etmişti.

Belki de erkek arkadaşıyla ilgili cevaplar için gelmişti. Ve onları da aldı. Ona söylemek kalbimi kırsa da, gerçeği bilmesi gerekiyordu.

Gözlerinin bir saniye içinde sert bakıştan acı dolu bakışa dönüştüğünü, nefesinin ciğerlerinden bir anda çıktığını ve öne doğru yığıldığını hatırladım.

Onu kucaklayıp, onun onu hak etmediğini söylemek istedim. Kimse hak etmiyordu. Ama aklım beni engelledi.

Ona masalsı bir son yaşatabilecek umutsuz bir romantik değildim. New York Eyaleti'nin en büyük ikinci mafya örgütünün lideriydim. Bir ay önce biri beni vurmaya çalıştı ve en yakın arkadaşım bana ihanet etti. Eğer kalırsa onun da geleceği böyle olurdu ve ben ona bunu yapamazdım. O daha iyisini hak ediyordu.

Zaten o seni istemiyor. Kimse istemiyor. Siktir.

Gözümün ucuyla, Nicky evin yanından garajdan uzaklaşarak yürüyordu. Bir elinde bir kova su, diğer elinde sabunlu bir sünger tutuyordu.

Evin arkasına yürüdüm ve kapıyı açtım. "Nicky," diye seslendim.

O dönünce, kova dışına su sıçradı. "Bay Rossi, efendim. Tam da kamyonetinizi yıkamak üzereydim. Sizi götürmemi ister misiniz?"

"Hayır. Ama seninle konuşmam lazım. İçeri gel."

Kovayı ve süngeri yere bıraktı ve solmuş mavi kot pantolonuyla ellerini sildi.

"Otur," dedim ve mutfak masasını işaret ettim.

Kollarımı kavuşturarak tam karşısına geçtim ve sordum, "Kimsin sen? Ve bana yalan söyleme."

Nicky iki kez yutkundu ve hızla gözlerini kırpı. "Ben... ben Nicholas DeMarco. New York'un kuzeyindenim. Ve... ben senin şoförüm. En azından, hala öyle olduğumu düşünüyorum."

Onu dikkatle izledim. "Bu konuşmanın nasıl gideceğine bağlı."

Yine yutkundu, ama göz teması kurmaya devam etti. Eğer gözlerini kaçırıyorsa, ona güvenemeyeceğimi anladım.

"Natacha ile geceyi geçirdiğin konusunda neden yalan söyledin?" Başını salladı. "Söylemedim. O söyledi."

"Neden seni korumaya ihtiyaç duysun ki?"

Yorgun bir nefes verdi. "Çünkü evden kayboldum. Ailem beni arıyordu ve sanırım o beni kurtardığını düşündü..."

Kaşımı kaldırdım.

Omuz silkti. "Senden."

Başımı salladım ve dişlerimi sıktım. "Benden kurtarılmaya ihtiyacın var mı, Nicky?"

Tereddüt etmedi. "Hayır, efendim."

"Ailenle konuştun mu?"

"Evet. Onlara biraz zamana ihtiyacım olduğunu ve bir iş bulduğumu söyledim. Yarın akşam birlikte akşam yemeği yiyeceğiz."

Nicky'nin sesi sorgulamam boyunca aynı kaldı. Ailesinden bahsederken gözleri hüzünlüydü. Onları özliyordu. "Kim olduğumu çok iyi biliyorsun. Neden benim için çalışmak istiyorsun?"

Hemen cevap vermedi. Kucağındaki ellerine bakarak, cevap vermeden önce biraz kıpır kıpır oldu. "Çünkü senin gibi olmak istiyorum."

Kollarımı açtım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Zengin. Güçlü. Saygı duyulmayı hak eden."

"Ah," diye başımı salladım. Erkek egosunun üçlüsü. Ben de bu şeyleri istediğimi inkar edemezdim. Ama onu uyarmam gerekiyordu. "Zenginlik ve güç kazanılmaz, Nicky. Bunlar takas edilir. Genellikle aile, bazen de ruhun karşılığında."

Sözlerimin etkisini bekledim. Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri tanıdık bir yoğunlukla parladı. "Hâlâ istiyor musun?" diye sordum.

Yine tereddüt etmedi. "Evet."

"Tamam, kalabilirsin. Ama bana sadakatini kanıtlaman gerekecek."

"Ne olursa olsun."

Hazırım." "Emin misin?"

"Evet."

Bir sandalye çekip onun karşısına oturdum. "Yarın akşam yemeği için aileni benim evime getir."

Kaşlarını çattı. "Buraya mı? Seninle mi?"

Gülümsedim. "Bu bir sorun mu?"

"Şey, ailem senin yaptığın işi pek onaylamıyor."

Gülerek cevap verdim. "Çoğu insan onaylamıyor, Nicky. Ama benim için çalışacaksan bu konuyu halletmen gerekecek. Çifte hayat yaşayamazsın. Ayrıca, ben elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Yavaşça başını salladı ve bu fikri kabullendi. "Tamam. Haklısın. Onlara istediğimin bu olduğunu söylemeliyim ve onlar da bunu ve beni kabul etmek zorunda kalacaklar."

"Güzel."

"Natacha artık burada olmadığına göre, siparişi ben mi vereyim yoksa yeni birini mi işe aldın?"

Masadan kalktım ve sandalyemi geri ittim. "Bir süre yeni birini işe almayacağım. Çevremizi küçük tutmayı planlıyorum. Sipariş vereceğiz."

Nicky başını salladı, tam o sırada kapı zili çaldı. Dominic kapıyı açtı ve kız kardeşim içeri girdi.

"Merhaba Gianni," diye şarkı söyledi.

Onu kucaklayarak selamladım ve o da yanağıma öpücük kondurdu. Arkama bakarak, "Mutfağa uğrayıp Natacha'ya merhaba diyeceğim."

Hemen dönerim."

O çok uzaklaşmadan kolunu tuttum. "O burada değil." "Dışarı mı çıktı?"

Kafamı salladım. "Hayır. Gitti."

Sienna elini kalçasına koydu. "Ne yaptın?"

Beni suçlayacağına inanamıyordum. Tamam, belki de inanabilirdim. "Hiçbir şey yapmadım. Bana sürekli yalan söyleyen oydu. Crawfordlar için çalışan özel dedektif."

Elini indirdi ve yüzü de düştü. "Gerçekten mi?" Ben iç geçirdim. "Evet."

Sienna kanepeye uzandı ve kollarını kavuşturdu. "Bu mantıklı değil."

Yanına oturdum ve kolumu omzuna attım. "Üzgünüm," dedim. "Hepsi sahteydi."

Beni itti. "Hayır, değildi. O yalan söyledi, evet. Ve ben kızgınım. Ama hepsinin sahte olduğuna inanmıyorum."

"Neden bahsediyorsun? Kim olduğu ve burada ne yaptığı konusunda yalan söyledi. Onun söylediklerine nasıl inanabilirim?"

Sienna alaycı bir şekilde başını salladı. "Sen tam bir ikiyüzlüsün." Sanki bana tokat atmış gibi geriye yaslandım. "Sen ahlaki açıdan pek de yüksek bir konumda olmadığın halde, kendini üstün görerek onu yargılıyorsun. Sen kimsin ki onu yargılıyorsun?"

"Onu yargılamıyorum. Sadece onun söylediklerine inanmadığımı söylüyorum."

"Neden?"

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. *Beni dinliyor muydu acaba?*

"Sen de oldukça şüpheli şeyler yapıyorsun Gianni, yapman gereken şeyler olduğunu anlıyorum. Ama bu seni kötü bir insan yapmaz. En azından benim gözümde. Bir aileyi sevip korurken, başka bir aileyi mahvettiğini görüyorum. Neden onun bir konuda yalan söyleyip, diğer konularda dürüst olamayacağına inanamıyorsun?"

Tartışmak için ağzımı açtım, ama sözler çıkmadı. Kanepeden kalkıp oturma odasında volta atmaya başladım. "Aynı şey değil. Kötü şeyler yapabilirim, ama sevdiğim insanlara yapmam."

"Bu işi kabul ettiğinde seni umursamıyordu. Bu sadece bir davaydı. Ya bu süreçte bir şeyler değişirse?"

"Hayır."

"Yalan söyleme. Ona nasıl baktığını gördüm. Onu önemsiyorsun. Neden onun da seni önemsemeye başlayabileceğine inanamıyorsun?"

Cevabı kalbimin derinliklerinde biliyordum, ama bunu yüksek sesle söylemek çok acıklı olurdu. "Aynı şey değil."

Sienna da ayağa kalktı. Kollarımı tuttu ve volta atmamı engelledi. "Annemin senin annenin yerini tam olarak dolduramadığını biliyorum. Ama seni seviyorum Gianni, Nonna da öyle."

"Biliyorum," mırıldandım.

Elimi sıktı. "Annen de seni seviyordu." Ona baktım.

"Neden bahsediyorsun?"

Dudaklarını sıkıştırdı. "Mektupları okudum."

Kalbim hızla çarptı. Annemin bana yazdığı mektupları kasada saklamıştım. "Nasıl? Kilitliydim."

Tavana baktı. "Her zaman öyle değildi. Biz küçükken, onları yatağının altındaki bir kutuda saklıyordun. Bir gün Bay Whiskers'ı ararken onları buldum."

"Neden bana hiç söylemedin?"

Omuz silkti. "Çünkü sen ondan hiç bahsetmedin. Yaptığım şeyi itiraf etmeye çok korkuyordum. Bunun herkesten sakladığın bir şey olduğunu biliyordum."

"Sen küçüktün. Onları tamamen romantikleştirmiştin. O beni sevmiyordu."

"Tabii ki sevdi. Yedi yaşına girip mektupları kendin okuyabildiğin zamandan itibaren neredeyse her gün sana mektup yazdı. Ama birkaç yıl sonra öldü. Mektuplarında her zaman seni ne kadar sevdiğini ve önemseddiğini yazardı."

"O beni sevmiyordu, Sienna. Beni terk etti. Kim çocuğunu terk eder ki?"

"Senin neyin var? Neden böyle yaptığını hiç sordun mu?"

"Hayır."

"Evet, sordum. Nonna'ya sordum. Annen ve babamız birbirlerini seviyorlardı, ama annesinin ailesi bunu onaylamadı. Ailemizle hiçbir ilişki kurmak

Onlar, Nonna'nın babasıyla görüşmesini yasakladılar. Annen hamile kaldığında, ailesi çılgına döndü. Onlar, annenin bebeği aldırmasını istediler. Ama annen bunu kabul etmedi. Bunun kendi kararı olduğunu söyledi. Anladın mı? Annen seni terk etmedi, Gianni. Senin yaşayabilmen için seni babana bıraktı."

Gözlerim yaşlarla doldu ve kız kardeşimin yüzünden başka yere bakmak zorunda kaldım. Bu sözler beni derinden etkiledi, hayatım boyunca ördüğüm tüm duvarları yıkmak üzereydi.

"Böyle hissettiğini bilseydim, sana daha önce söylerdim."

"Neyi hissettiğimi?"

"İstenmediğini. Sevmeye layık olmadığını. Ama öyle değilsin, Gianni. Buna inanırsan aptal olursun. Asla tereddüt etmezsin. İsteddiğini alırsın. Onu istiyorsan, git ve onu al."

Sienna'ya inanmak istedim. Bacağım titriyordu, ön kapıdan uçup Natacha'ya koşmak istiyordum. Onu kollarıma alıp her şeyi affedecektim. Onunla yeni bir başlangıç yapacaktım.

Bu doğru muydu? Hayatım boyunca annem hakkında yanılmış mıydım? Gerçeği öğrenmem gerekiyordu.

Giancarlo

Taş döşeli yolu dönerek malikaneye doğru ilerledim. Bu mahalledeki evler benimkinden çok daha eskiydi. Bazıları buna eski para diyordu. Bazıları ise nesiller boyu birikmiş servet diyordu.

Benim için ise cehennemdi.

New York'un kuzeyine taşındığımdan beri bu evin önünden sayısız kez geçmiştim. Aslında buraya gelmemin sebebi buydu. Üvey kardeşlerimin hayatlarını mahvetmek.

Onların sahip oldukları her şeyi çalarak onları meteliksiz bırakmayı planlamıştım. Ama Sangunero buna engel oldu. Sonra, birkaç ay önce, bir fırsat çıktı ve ben buna karşı koyamadım. Bu fırsat, daha sonra Natacha'yı kapıma getiren fırsatın aynısıydı.

Luke'un beyzbol topu.

Mahalleden bir adam, benim için koleksiyoncu beyzbol topunu çalabileceğini söyledi. Tabii ki ilgilenmedim, ta ki topun kime ait olduğunu söyleyene kadar. O zaman tamamen ikna oldum. Adamın planı suya düştü. Crawford'un pahasına biraz eğlendim ve sonunda topu da aldım.

Ama tüm bu olayın en iyi yanı, zehirli bir kene gibi onların sinirine dokunmuş olmamdı.

Luke'un ön kapısındaki siyah antika kapı tokmağını aldım ve metal plakaya iki kez vurdum.

Tık tık!

Kapıyı kendisi açtı. Mavi kot pantolon ve beyaz tişört giymişti. Ağzı düz bir çizgiye dönüştü ve gözleri kısıldı.

"Geç kaldın."

Omuz silktim. "Beni sabırsızlıkla beklediğini fark etmemişim. Çok tatlısın."

Luke gözlerini devirdi ve geri adım attı. "Gir."

İçeri girdim ve hemen aşağıya bakmak zorunda kaldım. Evde baskın bir varlık hissediliyordu. Sanki omuzlarıma ağır bir yük binmiş gibi.

Burası onun eviydi.

Luke'un çocukluğunun geçtiği evi satın alıp yenilettiğini duydum. Annemin bu kapıyı açıp, ahşap panelli antreden geçerek okuldan döndüğümde bana sarılmasını düşünmek istemedim.

Biri boğazını temizledi ve ben başımı kaldırdım.

Colton koridorun sonunda duruyordu; kardeşi Ryan da yanındaydı.

"Bu toplantı için koruma köpeklerine ihtiyacın olmayacak," dedim Luke'a. "Onlar burada olmak istedikleri için buradalar."

"Gururum okşandı," dedim.

"Öyle hissetme," diye karşılık verdi Colton. Gülümsemeyi zor tuttum. O ve ben birbirimize çok benziyorduk, bu kesindi.

Luke oturma odasındaki gri kanepeye doğru yürüdü ve karşısındaki koltuğu işaret etti. "Otur."

Oturdum.

Colton ve Ryan, yanımdaki koltuklara oturdular. Sırtım duvara dayalı, adeta köşeye sıkışmış durumdaydım.

"Bana ulaştığınızda şaşırdım. Natacha beyzbol topunu bana geri verdiğinde bu işin bittiğini sanmıştım. Artık ödeşdik."

Luke'un ağzından onun adını duymak beni tedirgin etti. Onu benim evime gizlice girmesi için tuttuklarını hatırlattı. Ama bu duyguyu kafamdan silip attım. "Öyleyiz. Bunun önemsiz şikayetlerle ilgisi yok. Bu annemizle ilgili."

Solumda, Colton'ın oturduğu yerden düşük bir homurtu geldi, ama Ryan konuştu. "Sen onu hiç tanımadın. Yani, bize onun hakkında hiçbir şey anlatamazsın."

Bu hatırlatma canımı yaktı, ama onun beni sindirmesine izin vermeyecektim. "Babamla konuştum."

"O zaman, hepsi kulaktan dolma bilgi ve ben buna izin vermeyeceğim."

"Sakin ol, Ryan," diye mırıldandı Colton. "O pisliğin konuşmasına izin ver." "Teşekkürler," dedim, Colton'a gözlerimi kısarak.

O da başını salladı.

Ön kollarımı dizlerimin üzerine koyarak ellerime baktım. Bu, düşündüğümünden çok daha zordu.

"Bir sürü sorum var ve eminim senin de vardır. Bu yüzden buradayım. Bence bunu çözmenin zamanı geldi."

Luke keskin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Evet, haklısın. Gerçekten çok sorumuz var."

Başımı salladım. "Sen başla."

Ryan konuştu. "Senin onun biyolojik oğlu olduğunu nereden biliyoruz?"

"Onun ve babamın adı yazılı bir doğum belgem var. İsterseniz DNA testi yaptırabilirsiniz."

Kız kardeşimin bana anlattıklarını, doğumumun koşullarını anlattım.

"Bu annemize çok benziyor," dedi Luke, başını eğip avuçlarıyla gözlerini ovuşturarak. Gözleri kızarmıştı.

Göğsüm sıkıştı, Luke'un üzüntüsünden değil, kendiminkinden. Bir sonraki sorunun cevabını bilmek istiyordum, ama hiçbir fikrim olmadığı gerçeği canımı yakıyordu. "Nasıl biriydi?" diye sordum.

Luke tereddüt etmedi. "Hayatımızdaki en özenli, sevgi dolu, sabırlı insandı."

Sanki bıçakla kalbimi deşmiş gibi hissettim.

Acı göğsümü delip geçti.

Acıya rağmen, sormam gereken bir soru daha vardı. "Benden hiç bahsetti mi?"

Luke bana baktı ve ben onun bakışlarıyla karşılaştığımda, başını çevirdi. "Hayır," dedi Colton.

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Ne bekliyordum ki? Bana yazdığı mektuplarda da öyle demişti. Hep beni ailesiyle tanıştırmaktan bahsederdi, ama bu hiç gerçekleşmedi.

"Eminim bu onun için çok acı vericiydi," diye ekledi

Luke. Alaycı bir şekilde güldüm. "Evet, eminim."

"Annemiz hakkında böyle konuşma," diye uyardı Ryan.

Onun "*annemiz*" demesi garipti. Sanki bizi kardeş gibi görüyordu. Ryan'ın beni aileden biri olarak görmekten nefret edeceğini biliyordum. Bu düşünce ruh halimi biraz neşelendirdi.

"Bir sorum var." Ryan koltuğunun kenarına yaklaştı. "Neden kız arkadaşım hakkında yalan söyledin?"

Dudaklarımı büktüm. "O bir amaç için bir araçtı." "Ne amaç?"

"Seni yok etmek."

Colton kahkaha attı, ama yüzü mutlu görünmüyordu. "Komik. Benim de planım aynıydı."

"Evet, muhtemelen balo ve Ryan'ın kız arkadaşıyla olan durum yüzünden benden intikam almak istedin. Ama benim öfkem bundan çok daha eskiye dayanıyor."

"Ne öfkesi? Hiç tanışmadığımız halde neden bizden nefret ediyorsun?" diye sordu Luke.

Ağzımı açıp kapattım, içimden küfrettim. Keşke bunu söylemeseydim. Gerçeğe çok yakındı ve beni zayıf göstermişti. "Boş ver," mırıldandım. "İstediğimi aldım ve haklısın, artık ödeştik. Bitti."

Ayağa kalktım, ama Luke beni durdurdu. "Bekle. Her şey ortaya çıkana kadar bitmiş sayılmaz. Neden bizden ve annemizden nefret ediyorsun? Bu eve bakmaya bile tahammül edemiyorsun. İçeri girer girmez fark ettim. Sana mektuplarında bir şey mi söyledi?"

"Boş ver." Kafamı salladım ama gitmedim. Sözler boğazımda takılmıştı, ama dışarı çıkmak istiyorlardı. Yüksek sesle söylemek istedim, ama onlara değil.

Luke omuz silkti. "Sorun değil. Zaten senin hakkında kötü düşünüyoruz. Daha kötüsü olamaz."

Gülerek, "Oh, evet, daha da kötü olabilir," dedim. "Anlat bize."

Ağzım kurumuştı. Dudaklarımı yaladım. "Kıskançtım, tamam mı? O seni seçti ve beni geride bıraktı. Ben onun için yeterince iyi değildim. Benden utanıyordu, bu yüzden beni sır olarak sakladı." İçimi dökmenin yorgunluğuyla göğsüm inip kalkıyordu. "İşte, söyledim."

"Bu doğru olabilir," dedi Colton. "Siktir git, Colton," diye bağırdım.

Luke gülümsedi.

"Ne?" diye Luke'a bağırdım.

Kanepede otururken, yarı gülümsedi. "Şu anda kardeş gibi konuşuyoruz."

Kalbim hızla attı. *Öyle miydik?*

Kardeşim Robert ve ben hiç tartışmazdık. Neredeyse hiç konuşmazdık ve ona hiç siktir git dememiştim. Her ne kadar istesem de. Nedense Colton'la bu daha kolaydı.

"Belki de utanmıştır, özellikle de senin yaptığın iş yüzünden." "Ryan," diye uyardı Luke. Ama Ryan bana soğuk gözlerle bakıyordu.

Ryan'ın yumruğu hedefini vurdu ve ben ona karşılık vermek istedim. Bunun yerine, "Neden benden bu kadar çok nefret ediyorsun, Ryan? Çünkü bunun sadece Laura ile ilgili olduğunu sanmıyorum. Gözlerinde benimkine benzeyen bir karanlık var." diye sordum.

Yumruklarını sıktı. "Sana daha önce de söyledim, ben senin gibi değilim."

Gözlerinin bakışından, yanıldığını anladım. O da benim kadar kolayca bir şehri yerle bir edebilirdi. "Ben içimi döktüm, şimdi sıra sende. Eğer cesaretin varsa, söyle. Neden benden nefret ediyorsun?"

Kafasını salladı, ama burun delikleri genişledi.

"Hadi. Yüzüme söyle," diye tükürdüm. Eğer o da benim gibi biriye, onu böyle çağırmak onu kızdırırdı.

Kanepeden kalkıp parmağını bana doğrulttuğunda, onu yakaladığımı anladım. "Çünkü onu benden nefret ettirdin, seni pislik!" diye bağırdı. Ryan'ın göğsü inip kalkıyordu ve gözleri alev alev yanıyordu. "Senin mektubunu okuyana kadar o mükemmel biriydi. Bizden, hatta belki babamdan bile bir şey sakladığını anladığımda, ona eskisi gibi bakamadım. Bunu sana asla affetmeyeceğim." diye öfkeyle bağırdı.

"Bu onun suçu değildi, Ryan," dedi Luke.

Colton parmaklarını birleştirip üfledi. "Şimdi ne yapacağız?"

Benim açımdan yapılacak bir şey yoktu. "Hiçbir şey," dedim. "Ben senin işine karışmam, sen de benim işime karışmazsın. Söyleyecek başka bir şey kalmadı."

"Bana uyar," dedi Ryan.

"Tamam," diye onayladı

Colton. Luke tereddüt etti.

Açık kahverengi saçlarını eliyle taradı. O, aramızda en az bizim gibi görüneniydi. Kollarını dizlerinin üzerine bırakıp bana baktı

. "Senin istediğin bu mu?"

Hayır.

Siktir, yani evet.

Ağzımdan çıkacaklara güvenmediğim için başımı salladım.

"Tamam." Luke dudaklarını ovuşturdu. "Ama o zaman sen de ondan uzak durmalısın."

"Kimden?"

"Natacha."

Kalbim sıkıştı. Onunla ilgili bir sonraki adımımı düşünmemiştim, ama Luke'un haklı olduğunu biliyordum. O daha iyisini hak ediyordu. Ben ise ona bunu verebilecek kadar bencil değildim.

"Seni tanımıyor olabilirim, ama ne yaptığını biliyorum. O hayat onun için güvenli değil. Onu bu işin dışında bırak."

Siktir.

Kafam ve kalbim içimde savaşıyordu. Kafam ve vicdanım kazandı.

"Tamam. Uzak duracak."

Luke başını sallayarak kanepeden kalktı ve elini uzattı. Elini sıktıktan sonra, gözümün ucuyla Colton'ın elini uzattığını gördüm. Dönüp onunla da el sıkıştım. Ryan oturmaya devam etti. yürüdüm yürü kapıya yürüdümve Luke onu "O senden utanmıyordu," dedi arkama dönerek ve ben gerildim. "Seni çok seviyordu. Mektubunu okudum. Seni görememek onu çok üzüyordu. Masasında mektup yazarken ağladığı günleri bile hatırlıyorum. Şimdi her şey anlaşılıyor.

Ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de... o seni seviyordu seni seviyordu, John."

John. Annemin bana verdiği isimdi. Onun babasının ismiydi. Bunun babamın fikrini değiştireceğini düşünmüştü. Ama değişmedi, babam açıkladı. Babam kendi ismini de ekleyip bana Giancarlo adını verdi.

Bu ismi duymak bana çok ağır geldi, arkamı dönemedim. Döndüğümde ağlayan on yaşındaki bir çocuk gibi olurdum.

Sadece ceketimin yakasını kaldırıp kapıdan çıktım.

Giancarlo

Ter sırtımdan damlıyordu ve kan parmak eklemlerimden akıyordu.
Benim kanım.

Neredeyse iki saattir bu kum torbasına vuruyordum. Derisi en az yirmi dakika önce yırtılmıştı, ama acıyı ve yapışkanlığı görmezden geldim.

Her şeyi görmezden geldim. Kafamdan geçen düşünceleri, öfkemi ve en önemlisi yalnızlığımı.

Nasıl buraya tek başıma geldim?

Lanet olsun. Yumruk. Kendime acımayacağım. Yumruk. Vito'yu unutacağım ve en önemlisi, onu unutacağım. Yumruk, yumruk, yumruk. Çat.

"Siktir!" diye bağırdım ve sol elimi salladım. *Orospu çocuğu!*

Yumruğumu sıkıp merdivenleri tırmanarak duşa girdim. Sırtımdaki suyun vuruşları, parmak eklemlerimdeki nabzın atışını taklit ediyordu.

Kahretsin, sanırım bir kemiğim kırıldı.

Kurulanıp, biraz gazlı bez aldım. İlaç dolabım her zaman iyi stokluydu. İşim gereği sık sık küçük dikişler ve bandajlar yapmam gerekiyordu. Gazlı bezi ve beyaz keten bezi elime sıkıca sardım. Parmak eklemlerimdeki ağrı azaldı, ama başım hala zonkluyordu.

Telefonumu elime aldığımda, üç cevapsız arama olduğunu fark ettim. Sonuncusu ondan gelmişti.

Onu aramayın. Sadece görmezden gelin.

Dolabıma girip gördüğüm ilk gömleği seçtim. Siyah bir gömlekti. Ruh halime uyuyordu.

Telefon tekrar çaldı. *Cevap verme.* Ama vücudum beni doğrudan telefona götürdü. Ekranımda onun adı belirdi. Bacağım titriyordu ve elim sallanıyordu. *Cevap verme!*

"Alo?" Sesim boğuk çıkmıştı.

"Merhaba, benim. Cevap verdiğine sevindim."

"Neden arıyorsun? Söyleyecek başka bir şey yok."

"Gördün mü? İşte burada yanıyorsun. Söyleyecek çok şey var ve şimdi kafamda her şeyi netleştirdim, sen de dinleyeceksin."

Hain dudaklarım gülümsedi. "Dinleyeceğim, ha?"

"Evet, dinleyeceksin." Gülümsemesini hayal edebiliyordum. "Neredesin?"

"Şey... Senin evine geliyorum... Kahretsin." "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Benzinim bitmek üzere olduğunu fark ettim. Uğramadan önce durmam lazım. Beni bekle, tamam mı?"

Kafamın içinde Luke'un sesini duydum. *Ondan uzak dur.*

"Dinle, Natacha. Konuşmamız gerektiğine katılıyorum, ama..."

"Bekle. Benzin istasyonuna yeni geldim. Hemen depoyu doldurmam lazım."

Başka bir şey söylemedi, ama kapıyı açtığı anda zil sesi duyuldu. Telefonu kapatmamıştı. Ben de bekledim.

Telefonu cebine koymuş olmalıydı çünkü pompadaki düğmelere bastığını duyabiliyordum.

"Affedersiniz, sizi tanıyor muyum?" dedi Natacha.

Bana mı sesleniyordu? Bana seslenmek için çok uzaktaydı. Hâlâ dışarıda olmalıydı.

"Hayır." Adamın sesi kalındı ve cevabı çok kısıydı, onu tanıyamadım.

Sonra çığlık attı. Kanımı donduran yüksek ve tiz bir çığlık. O anda, vurduğum ve parmaklarımla yanımdan akan kanı bastırdığım andan daha çok korkmuştum.

"Natacha!" diye telefona bağırdım. "Natacha, iyi misin?" Boğuk bir ses duyuldu ve sonra her şey sessizleşti. "Natacha!"

Bağırmak boğazımı yakarken ses tellerimde bir ateş yandı.

Onun cevap vermesini beklerken kalbim saatin ritmine göre çarpıyordu. Hiçbir şey olmadı. Sonra bir ses bekledim, ne olduğunu bana anlatacak herhangi bir ses.

Kulakları sağır eden bir sessizlik.

Kafamı sallayarak kaçınılmaz sonucu engelledim. Bunun mümkün olduğunu düşünmek istemiyordum. Ama dakikalar geçti ve hala bir ses yoktu, gözlerimi kapattım.

Biri onu kaçırmıştı.

Hemen harekete geçerek Nicky'yi aradım. "Ferrari'mi getir. Hemen!" Cevap beklemeden telefonu kapattım.

Sonra dolabıma gidip silah kutumun kilidini açtım. İki tabancayı çıkarıp kontrol ettim ve doldurdum. En sevdiğim siyah deri bıçağı görünce onu da aldım. Bu noktada tüm kasabayı havaya uçurmak istediğim için el bombası almayı düşündüm. Ama bunun için zaman yoktu.

Ayaklarım merdivenlere vurarak aşağı koştum. Dominic kapıyı benim için açık tuttu ve Nicky çoktan dışarı çıkmıştı.

"Ben sürüyorum," dedim ve o dışarı çıktı.

"Seninle gelmemi ister misin?"

Nicky'ye güvenip güvenemeyeceğimi henüz bilmiyordum, özellikle de bundan sonra olacakları düşündüğümde. Polis karakoluna gidebilir ya da paniğe kapılıp ikimizi de öldürebilirdi. "Hayır. Yalnız gidiyorum."

Arabaya bindim ve ekranımı açtım. New York'a gittiğimizde Natacha'nın telefonunu benimkine eklemiştim. Neyse ki, onu takip ettiğimi hiç fark etmemişti.

"Hadi," diye mırıldandım, konum sinyali onun telefonunu ararken. "Lütfen hala açık olsun."

İşte! Konum pinim vardı. Haritama ekledim ve garajımdan çıktım.

GPS'in sesi bir sonraki dönüşlerimi söyledi ve ben otomatik pilotta ilerledim. Kafamdaki tek düşünce kan dökme arzusuuydu. Benim emrimde ve korumam altında olan birine zarar verip paçayı sıyrabileceğini düşünen herkesi işkence ettiğini hayal ettim. Onun bundan daha fazlası olduğunu bilselerdi, o zaman düşündüğümünden daha aptal olurlardı.

Şeritler birleşti ve sürücülerin önüne çıkınca arabalar kornaya bastı. Işık kırmızıya dönünce elimi direksiyona vurdum. Kavşakta sabırsızlıkla beklerken Ferrari motoru gürledi. *Beş dakika sonra orada olacaktım.*

Haritadaki mavi iğne hareket etmemişti, yani nerede olurlarsa olsunlar, orada kalmayı planlıyorlardı.

Işık yeşile döndüğünde, gaz pedalına bastım ve arabam kavşağı geçip gitti. Ancak yere yaklaştıkça, varışımın fark edilmesini istemediğim için hızımı düşürdüm. Birinin gözcülük yaptığını biliyordum, bu yüzden arabamı onu tuttukları binanın arkasındaki sokağa park ettim.

Kaldırıma yanaştığımda, bir grup genç çocuk arabayı incelerken birbirlerine tokat atıyorlardı. En cesur olanı bana doğru yürüdü. "Hey dostum, güzel araba." Arkadaşları da onu takip ederek etrafımı sardılar.

Ceketimin yakasını geriye iterek, ağır silahlarla donanmış yanlarımı ve göğsümü gösterdim. Çocuk ellerini kaldırdı ve geri çekildi. "Vay canına, sadece soruyordum."

Cüzdanımı çıkardım ve birkaç banknot gösterdim. "Ben yokken kimse arabaya dokunmazsa sana yüz dolar veririm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Anlaştık. Ne kadar süre yok olacaksın?"

Önümüzdeki terk edilmiş binaya baktım. "Çok uzun sürmez. O binanın arka kapısı var mı biliyor musun?" Ona doğru bir kez başımı salladım.

Çocuk bakışımı takip etti. "Jefferson'daki mi?" "Evet."

"Tabii ki dostum. Arka kapının kilidi bozuk. Yüz dolar karşılığında sana gösteririm."

Cüzdanımdan banknotları çıkardım ve eline sıkıştırdım. "Gidelim."

Çocuk önden koştu, ben de tereddütle arkasından yürüdüm. Pencerelerde keskin nişancı ya da dışarıya bakan biri var mı diye baktım. Kimseyi göremedim, bu yüzden arka kapıya doğru ilerledim.

Çocuk alüminyum kapıyı açtı ve benim için açık tuttu. "Teşekkürler, evlat."

"Tabii. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Elini uzattı.

"Hayır, şimdilik yok." Yine de ona bir yüzlük daha verdim.

Silahımı çekip, içeri girmeden önce derin bir nefes aldım. Silahımı sola, sonra sağa doğrulttum, ama önümde kimse yoktu. Depo, en azından ilk bakışta boş görünüyordu. Bir pencere pervazından bir güvercin guruladı ve onu neredeyse vuruyordum.

Sakin ol. Natacha'yı bulmadan varlığımı belli etmek beni dezavantajlı duruma düşürürdü. Depoda sadece bir

birkaç pencere vardı ve ikisi de dışarıya bakmak için çok yüksek görünüyordu. Kimse benim içeri girdiğimi görmemişse, orada olduğumu bilmiyorlardı.

Onu bulmam ve onu kaç tane gardiyanın izlediğini değerlendirmem gerekiyordu.

Benim kafam birden yukarı bir ses ses
yürüyüş yukarıdan . Tereddütle karanlık koridorda
yürüdüm ve ön kapıda bir adam gördüm. Kapının üstündeki küçük
pencereden dışarı bakıyordu.

İlk bakışta silah görmedim, ama onun bir silah taşıdığını biliyordum. O beni görmeden ona ulaşmam gerekiyordu.

Önümdeki üç metrelik girişi değerlendirerek, adamın dönüp dönmeyeceğini görmek için bekledim.

Dönmedi.

Bu benim şansımdı. Silahımı kaldırdım ve arkamdan bıçağımı aldım.

Yavaşça, adım adım, ses çıkarmamaya dikkat ederek ona doğru yürüdüm. Ona sadece 30 santim uzaklıkta olduğumda, bir şey hissetti ve döndü.

Onun bunu yapacağını tahmin etmiştim ve elimle ağzını kapattım. Direndi ama ben hızla bıçağı boynunun bir ucuna dayadım ve keskin bir hareketle kestim. Kan yere fışkırdı ve onu dikkatlice yere yatırdım. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu ve kulaklarımda adrenalin patlaması nedeniyle neredeyse hiçbir şey duyamıyordum. Bıçağı adamın ceketiyle temizledim ve arkama sakladım.

Silahımı çekip önüme doğrulttum ve merdivenleri aradım. Odanın karşı ucunda merdivenleri gördüm.

Merdivenlere yaklaşırken, boşuk sesler kulağıma ulaştı. En az iki kat daha vardı.

Dikkatlice, bir ayağımı diğerinin önüne koyarak sırtımı duvara dayadım ve merdivenleri çıktım.

Silahımı önümde tutarak koridoru taradım. Her şey yolundaydı.

Sonra onun sesini duydum.

"Sana kaç kez söylemem gerekiyor? Vaktini boşa harcadın.

Artık Giancarlo'nun aşçısı değilim. Beni kovdu."

"Umurumda değil bayan. Sal bize seni yakalamamızı söyledi ve şimdi o bizi geri çağırana kadar burada oturacaksın."

Kapı yarı açık durumdaydı, ama Natacha'yı göremiyordum. Geniş gövdeli uzun boylu bir adam görüşümü büyük ölçüde engelliyordu. Onu tanımadım. Sal muhtemelen bu iş için onu tutmuştu. Ama sonra ikinci bir adam geçti ve ben sırtımı duvara dayadım.

Onu, uzun, dalgalı futbolcu saçları ve boynundaki kan damlayan dövmesinden tanıdım. Sal'ın kuzeni Cologero'ydu. Bu durum işleri karmaşıktırdı. Sadece paralı askerleri öldürmeyecektim; bu bir aile meselesi olacaktı ve daha fazla intikam anlamına gelecekti.

Vito ona Natacha'nın benim için sadece bir aşçıdan daha fazlası olduğunu söylemiş olmalıydı. Bu yüzden onun peşine düştü. Ama neden şimdi? Vito'yu mu duydu? Fareyi kaybettiğini ve acele etmesi gerektiğini zaten biliyor muydu?

Cologero'yu öldürürsem, Sal bunu affetmezdi. Öyleyse neden onu gönderdi? Gelmeyeceğimi mi sandı? Natacha'nın benim için ne kadar önemli olduğunu görmek için bir test miydi? Eh, bunu öğrenmek üzereydi.

İçeri dalmadan önce Natacha'nın yerini bulmam gerekiyordu. Kapı menteşelerinin arasındaki dar boşluktan odanın içine baktım.

Oradaydı.

Onu görür görmez kalbim hızla çarpmaya başladı. Uzun siyah saçları sırtına ve omuzlarına dökülüyordu. Beyaz tişört, beyaz spor ayakkabı ve kot pantolon giymişti. Beyaz tişörtünde kir lekeleri vardı. *O pislikler onu kirli elleriyle dokunmuşlardı.*

Dudaklarımı ısırarak göğsümden çıkan hırıltıyı bastırdım.

Natacha'nın elleri arkada bağlıydı, ama ellerini ileri geri ovuşturuyordu. Bağlama o kadar gevşekti ki, başlangıçta öyle olmamalıydı. Kendisi gevşetmiş olmalıydı.

Aferin kızım.

"Alo?" Cologero telefonuna cevap verdi. "Evet, hâlâ buradayız... Hayır. Henüz kimse görünmüyor... Belki de sandığın kadar önemli biri değildir... Evet, tamam, bir saat daha bekleyip onu sana getireceğiz."

Telefonu kapattı ve diğer adam Natacha'ya doğru gülümsedi. "Görünüşe göre bir saatin daha var, bayan. Sonra Sal'a ait olacaksın."

"Ben kimseye ait değilim, pislik." Natacha'nın sesi güçlüydü. Hiç tereddüt etmemişti.

Adamın gülümsemesi genişledi. "Kızgın kadınları severim. Çok eğlenceli birine benziyorsun." Ona doğru adım attı ve adam başka bir şey söylemeden ya da yapmadan önce Natacha onun bacağına tekme attı.

"Seni kaltak!"

"Kes şunu," diye bağırdı Cologero.

"Onu bayılttıracağım," dedi adam alaycı bir şekilde.

Natacha alaycı bir şekilde güldü. "Evet, ellerini arkadan bağlamış bir kadını bayılatan ne kadar da sert bir adamsın. Ne? Benden mi korkuyorsun?"

"Korkmuyorum bayan. Ben tahrik oldum."

Natacha'nın yüzü ilk kez düştü ve solgunlaştı. Geriye doğru kaydı ve ellerini ovuşturduğunu saklamaya bile çalışmadı. Paniklemişti ve bunun iyi bir nedeni vardı. Adam dudaklarını yaladı ve ona doğru ağır adımlarla yürüdü.

Zaman doldu, orospu çocuğu.

Kapıyı tekmeledim ve silahımı o pisliğe doğrulttum. Natacha çığlık attı ve adam başını bana çevirdi. Gözümün ucuyla Cologero'nun ceketinin içine elini uzattığını gördüm. Bir saniye içinde, seçeneklerim zihnimde hızla geçti, ama içgüdülerim bana tek bir doğru seçeneğin olduğunu söylüyordu.

Bir saniye bile kaybetmeden tetiği çektim.

Natacha, önünde diz çökmüş adamın yere düşüp ayaklarının dibine yığılmasını görünce çığlık attı. Dehşete kapılmış yüzüyle geriye doğru kaçtı ve sırtını duvara dayayarak nefes nefese kaldı.

Kahverengi gözleri, benimle kafasındaki delikten kanayan ölü adam arasında bakışırken büyüdü.

"Silahı indir," dedi Cologero, kendi silahını bana doğrultarak.

Ben kıpırdamadan, hala önümdeki Natacha'ya bakarken, solumda Cologero'nun varlığını hissediyordum.

"Sal seni göndermemeliydi," dedim.

"Neden? Seni ortadan kaldıracak cesaretim olmadığını mı düşünüyorsun?" "Doğru şeyi yapacak kadar korkmadığını düşünüyorum."

O güldü. "Evet, neymiş o? Sizi bırakmak mı? Gün batımına doğru kaçmak falan mı?"

"Evet, öyle bir şey."

"Sal, onun senin için çok önemli olduğunu söyledi. Sanırım haklıymış."

"Silahını indir, bunu iş adamları olarak konuşabiliriz."

"Hayır. Senden emir almam, Rossi. Bizi işimizden edecek ve hak ettiğini alamayacağını mı sanıyorsun? Bu sadece başlangıç."

"Sert sözler, Caruso. Beni çok iyi tanımadığın için yazık. Silahını indirmen için sana bir şans daha vereceğim."

Cologero güldü. "Sen ne diyorsun be adam? Silahını sana doğrultan benim."

Natacha tüm bu süre boyunca bizi izledi, gözlerini benden ayırmadı. Yalvardılar ve yalvardılar. Silahımı bırakmamı istedi. Benim öyle bir adam olacağımı düşündü.

Onu hayal kırıklığına uğratacağım için kalbim parçalandı.

Hafifçe başımı salladım ve o gözlerini kısarak bana baktı. "*Kıpırdama*" diye dudaklarımla işaret ederken beni dikkatle izledi. O da hafifçe başını salladı, ama ben gördüm.

"Dedim ki..." Cologero tekrar başladı, ama sözünü bitirmesine izin vermedim.

Tek bir akıcı hareketle dizlerimin üzerine çöktüm, döndüm ve silahımı ateşledim. İki kez.

Cologero yere düşerek çığlık attı.

O yere düştüğünde, Natacha'ya döndüm. Elleriyle ağzını kapatmış, bileklerinden sarkan ip sallanıyordu.

Cologero'nun üzerine eğildim ve silahını aldım. Sonra cebinden cep telefonunu çıkardım. Beni itmeye bile tenezzül etmeden çığlık atmaya devam etti.

Son numaraları kontrol ederek aradığım numarayı buldum. "Alo? Colo, orada mısın?"

"Evet, buradayım Sal. Şimdi gel de adamlarını al. Ve bir ceset torbası da getir."

Telefonu kapattım ve Cologero'nun önüne çöktüm. Acı içinde nefes alıp verirken ağzından salya akıyordu. Her iki diz kapağını da kırdım. Adam cehennemi yaşıyor olmalıydı. Ama onu hayatta bıraktım.

"Seni öldüreceğim, Rossi," diye tükürdü.

Onun telefonundan 911'i aradım ve telefonu yanına bıraktım. "Evet, peki, sıra numarası al."

Natacha'ya döndüğümde, yaklaştıkça gözleri ihtiyatla doldu. Artık tüm vücudu titriyordu. Şok geçiriyordu.

Ceketimi çıkardım ve omuzlarına sardım. "Kalkabilir misin?"

Ağzı titriyordu ama kıpırdamadı. Onu buradan çıkarıp ısınması için acele etmem gerekiyordu. Onu kollarımın arasına alıp kaldırdım.

Karşı koyacağını düşünmüştüm, ama yüzünü göğsüme çevirdi ve ellerini boynuma doladı.

Ben merdivenlerden inerken titremesi devam ediyordu. Onu kendime daha yakın çektim ve o da bana daha sıkı sarıldı. "Ben yanıdayım. Neredeyse vardık."

Arka kapıyı tekmeledim ve çocuk beni hemen fark etti. "Vay canına dostum. Silah sesleri duydum. İyi olduğuna sevindim."

"Teşekkürler," dedim. Bu çocuk, bazı aile üyelerimden daha fazla benim için endişeleniyordu.

Arabam tam bıraktığım yerdeydi. Birkaç çocuk, arabaya yaklaşmaya çalışan diğer çocukları kötüliyordu. Ben yaklaşınca birbirlerini itip kakmaya başladılar. "Yaralandı mı?" diye sordu içlerinden biri.

"Hayır. İyileşecek," dedim, kendime söz vererek.

Biri yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve ben Natacha'yı dikkatlice içeri yatırdım. Emniyet kemerini bağladıktan sonra, onu örtmek için ceketimi düzelttim. Sonra yüzünü tutup gözlerine baktım. "İyi olacaksın."

Bana büyük, yuvarlak gözleriyle baktı ama hiçbir şey söylemedi. Midem bulandı ve gözlerinde gördüğüm korkudan kusmak istedim. Korkmuştu. Benden.

Dudaklarımı yaladım ve kendimi oradan uzaklaştırdım. Onu güvende ve sıcak bir yere götürmem, affedilmeye ihtiyacımdan daha önemliydi.

"Seni benim evime götürüyorum. Şu anda orada olmak istemediğini biliyorum, ama Sienna'yı arayıp sana bakmasını söyleyeceğime söz veriyorum. Sana dokunmayacağım."

"Kimseyi istemiyorum."

"Tamam. Seni dinlenip ısınabileceğin ve seni izleyebileceğim odasına yerleştireceğim. Başka herhangi bir rahatsızlık belirtisi gösterirsen, seni hastaneye götüreceğim."

Cevap vermedi, ben de bunu itiraz etmediğini kabul ettim. Kendini daha iyi hisseder hissetmez onu eve götürecektim.

Yola çıkalı birkaç dakika olmuştu ama göğsümdeki gerginlik hala geçmemişti. Bu durum beni parçaladı ve kalbimi söküp atmak istedim. Natacha'nın beni bu halde görmesini hiç istemedim. Onun da bu duruma dahil olmasını hiç istemedim. Ama artık bildiğı için, böylesi daha iyiydi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım sessiz arabada.

Kafasını çevirip pencereden dışarı baktı. Yanağından küçük bir gözyaşı damladı ve sanki o tek damla beni boğacakmış gibi hissettim.

Natacha

Titriyor olmama rağmen vücudum uyuşmuştu. Arka azı dişlerimi ne kadar sıkarsam sıkayım dişlerimin takırdamasını durduramıyordum.

Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Ölümü hiç yaşamamıştım, özellikle de gözlerimin önünde. Her şey çok hızlı oldu. Bir an önce bana tecavüz edeceğinden korkuyordum, bir an sonra ise ayaklarımın dibinde kanlar içinde yatıyordu. Hangisi beni daha çok sarsmıştı, emin değildim.

Giancarlo tereddüt etmemişti. Kararlı ve emin bir şekilde ateş etmişti. Filmlerde kahraman kötü adamı alt ettiğinde çok havalı görünüyordu. Ama gerçek hayatta, gürültülü, hızlı ve korkutucuydu. Her şey çok hızlı gelişmişti ve zihnim gözlerimin gördüklerini sindiremiyordu.

O yerde otururken çok üşüdüm. Beni kollarına aldığı anda, vücudunun sıcaklığına sığınmak ve beni tutan kollarının gücüne güvenmek istedim. Beni bir arada tutmak için.

Evine gitmeyi önerdiğinde çok sevindim. Kendi evimde yalnız kalmak istemiyordum. Ve kesinlikle babamın ya da Charlotte'un beni bu halde görmesini istemiyordum. Titremem geçene kadar.

Battaniyeler ve duvardaki elektrikli şömine olmasına rağmen ısınamıyordum. Parmak uçlarım buz tutmuştu ve vücudum hala titriyordu.

Giancarlo odadan çıkmamıştı. Hâlâ köşede volta atıyor, birkaç dakikada bir bana bakarak durumumu değerlendiriyordu.

"Ben iyiyim. Kalmana gerek yok," diye mırıldandım. "İyi değilsin. Hâlâ titriyorsun."

Konuşmak için ağzımı açtığım anda, özellikle şiddetli bir titreme beni sardı. "Titriyorum."

Yürümekten vazgeçti ve kollarını kavuşturarak bana baktı.

Battaniyeyi boynuma kadar çektim, ama dişlerim yine takırdamaya başladı.

Kollarını indirdi. "Siktir et." Odayı geçip bana doğru yürüdü.

"Ne..." diye başladım.

Battaniyeyi açtı ve ayakkabılarını çıkardı. "Senin böyle acı çekmeni izlemeyeceğim." Beni kendine doğru çekti ve kollarını ve bacaklarını bana doladı.

Sıcaklık vücudumun her santimini sardı ve parmaklarıma ve ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Dişlerim titremeyi kesti, ama titremeler hala devam ediyordu.

Sanki benim için çok değerli biriymişim gibi beni daha sıkı sarıldı ve ben gözlerimi kapattım. Bu adamın o kadar çok yönü vardı ki, zihnim hepsini anlamaya çalışırken zorlanıyordu. Onun gibi biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Bir saat içinde beni hem korkutabilen hem de güvende hissettirebilen biri. Hayatımı kurtarabilen ve aynı hızla başka birinin hayatını alabilen biri. Doğru ve yanlış benim gözümde her zaman netti. Hiçbir zaman gri alan yoktu. Öldürmek yanlıştı. Ne olursa olsun. Ancak, o adam bana doğru sürünerek geldiğinde, yapabilseydim onu çıplak ellerimle öldürürdüm.

Kollarını çekip uzaklaştı, ben de uzanıp onu yakaladım. "Nereye gidiyorsun?"

"Titremeyi kestin."

"Evet. Senin sayende. Gitme."

Yine bana sarıldı ve bu sefer ben onun kolunu tutup yerinde kalmasını sağladım.

Nefesi kulağımın arkasında gıdıklıyordu. "Özür dilerim, Natacha." Gözlerimi kapattım. "Neden özür diliyorsun?"

Bir nefes. İki nefes.

"Seni bu işe bulaştırdığım için. Gerçekte ne olduğumu görmeni sağladığım için."

Derin bir nefes aldım, sözlerini içime çektim. Her şeyi içime sindirdim. "Yalan söylemeyeceğim. İzlemek kolay değildi."

"Biliyorum. Çok üzgünüm."

"O adamı öldürdüğün için pişman mısın?"

Cevabını beklerken göğsü inip kalkıyordu. "Keşke evet diyebilseydim," diye fısıldadı. "Ama pişman olduğum hiçbir şey yok. Sadece senin buna tanık olmak zorunda kalman. Bunun beni neye dönüştürdüğünü biliyorum."

Sessiz kaldım, sözlerimi tartıyordum. "Bana doğru sürünerek geldiğinde, onu öldürmek istedim. Bu beni ne yapar?"

"Akıllı. Ama öldürmedin ve bu da seni iyi biri yapıyor."

"Bunu anlamakta çok zorlanıyorum. Seni anlamakta zorlanıyorum."

"Anlamaya çalışacak pek bir şey yok. Oldukça basit. Sevdiğim insanları korumak için korkunç şeyler yapmaktan çekinmem."

Nefesim kesildi ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Yani sen..." Vücudumu ona dönerek sordum. "Beni seviyor musun?"

Gözlerini kapattı ve ben parmaklarımı kesik kaşlarının üzerinden ve sert sakallı çenesinin aşağısına doğru gezdirmekten kendimi alamadım. Derin bir nefes alarak göğsünü kaldırdı. "Ne dememi istiyorsun?"

"Gerçeği."

"Gerçek şu ki, bunun bir önemi yok. Ben benim. Bana erkek arkadaşını sorduğunda bunu gözlerinde gördüm. Onun ölümünden beni sorumlu tuttun."

"Öyle yaptım," diye fısıldadım.

Dudaklarını yaladı. "Onu ben öldürmemiş olabilirim, ama başkalarını öldürdüm." Sesi sonunda alçaldı. Bugünden bahsetmiyordu.

"Nasıl yaptın?"

Gözleri benimkilere baktı. "Neyi?"

O kelimeleri söyleyemedim. Sadece bir kelime söyleyebildim. "Vito."

Gözlerini kapattı. "Ben yapmadım."

Kalbim durdu, sonra tekrar hızla atmaya başladı. "Yapmadın mı?"

Kafasını salladı. "Yapamadım. Ona kasabayı terk etmesini söyledim. Ülkeyi terk etmesini. Ve onu bir daha görürsem ya da haberini alırsam, onu öldüreceğimi söyledim. Ve ciddiydim."

En iyi arkadaşını öldürmemişti. Göğsüm rahatladı ve gülümsedim. "Bu iyi."

"Hayır, iyi değil. Ben iyi değilim Natacha. Ben bir korkaktım ve bununla gurur duymuyorum. Ama bu gece benim neler yapabileceğimi gördün, bunu ilk elden gördün."

"Evet, gördüm. Saklamadın. Kim olduğunu saklamıyorsun."

"Aynen öyle. Ben benim. Ve bu da beni senin için yanlış biri yapıyor. Kendini daha iyi hissettiğinde gitmelisin."

"Hayır."

Gözlerime bakmak için geri çekildi. "Anlamadım?"

Gözlerimden kaçmadım. "Seni terk etmeyeceğim. Bir kez gitmemi emretmiş olabilirsin, ama bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Neden kalmak istiyorsun?" Elimi yanağına koyarak, "Çünkü seni seviyorum" dedim.

Elini göğsüme, göğüslerimin arasına koydu. "Kalbin çok hızlı atıyor. Bu adrenalin yüzünden. Şu anda minnettarsın ve aşık olduğunu sanıyorsun, ama düşünme fırsatı bulduğunda fikrini değiştireceksin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

Elini göğsümün üzerinde duran eline baktı. "Çünkü deneyimlerim bana bunu öğretti."

"Ve beni hayatındaki diğer herkesle aynı kefeye mi koyuyorsun?"

"Sen tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun." "O zaman bana öyle davranma."

Ağzını açtı, ama sonra kapattı. Dudaklarını yaladı ve sonunda, "Ben sana uygun değilim," dedi.

Ugh. Beni uzaklaştırmasından bıkmıştım. Anlaması gerekiyordu. "Biliyor musun? Chase'in benim için doğru kişi olduğunu düşünmüştüm. Onun mükemmel bir erkek arkadaş olduğunu düşünmüştüm. Ama sonunda beni aldattı. Yüzüme karşı yalan söyledi ve bana ihanet etti. Sen, kim olduğumu öğrendiğinde bile bana karşı her zaman dürüst oldun. Dünya, Chase'i mükemmel erkek arkadaş, seni ise kötü adam olarak görüyor, ama ben senin karmaşık bir insan olduğunu ve kötü şeyler yaptığını biliyorum, ama bu seni kötü bir insan yapmaz. En azından benim gözümde."

"Bir hafta ya da bir ay sonra farklı hissedeceksin."

Bu inatçı, yaralı adamla ne yapacaktım? Tişörtümün yakasındaki dikişleri parmağıyla izledi. Kaşları çatıldı ve ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. Yüzünü bana bakması için yana çevirdim. "Benim işimde, pek çok sadakatsizlik, yalan, aldatma ve

tamamen ahlaksız davranış. Artık pek bir şey beni şok etmiyor. Başka bir ilişkiye girmekte tereddüt ettim çünkü dışarıda neler olduğunu gördüm ve bunu istemiyorum. Ama seninle durum farklı. Sen iyi ya da kötü, hiçbir şeyi saklamıyorsun. Bana söylediğin her şeyi sevmeyebilirim, ama en azından gerçek olacak." Dudaklarımı yaladım ve ekledim, "Bunu istiyorum." Sonra dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Seni istiyorum."

Dudaklarından bir inilti ve boğuk bir ses çıktı. Giancarlo aniden yataktan kalktı ve gözlerini ve yüzünü ovuşturdu.

"Ne oldu? Ne dedim?"

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi ve tavana bakarak durdu.

Yüzü buruştu ve ben onun çökeceğinden endişelendim. "Konuş benimle."

Hâlâ tavana bakarak gözlerimden kaçınarak, "Kimse bunu yapmadı" dedi.

Sesindeki acı beni korkuttu. Ne dediğimi anlamamıştım. "Neyi yapmadı?"

Dudaklarını sıkıştırdı, ama tek bir kelime kaçtı. "*Siktir.*"

Sabırla bekledim, bir şekilde bu tek cevabın onunla yaptığım tüm konuşmadan daha fazlasını ortaya çıkaracağını biliyordum.

Nefes verdi. "Kimse beni istemedi." Çenesini indirdi ve bana baktı. Yüzündeki ifade kalbimi kırdı. Dudaklarını ısırdı ve çenesinin kasları seğirdi.

Yataktan kalktım ve kollarımı beline doladım, başımı göğsüne yasladım.

Güçlü kolları beni daha sıkı sarıp sardı.

"Bundan emin misin?" diye alçak sesle sordu. "Vazgeçmek için henüz geç değil. Anlarım."

Boğazım düğümlendi. Titrek sesi, o depoya dalan adamın sesine hiç benzemiyordu, ama ben bu karmaşık adamı bu yüzden seviyordum.

"Evet. Eminim." Göğsüne gülümsedim. "Aslında," başımı kaldırıp ona baktım. "Benimle birlikte yaşamaya ne dersin?"

Onun ciddi yüzünün aniden değişmesini izlemek – gözlerinin parlaması ve ağzının gülümsemesi – çok güzeldi. Hatta güldü bile. "Sanırım tüm eşyalarımı senin dairenize sığdıramam."

"Fazla eşyaya ihtiyacın olmayacak," dedim, parmağımı göğsünde gezdirerek.

Elimin altında bir hırıltı duyuldu.

"Hayır, ihtiyacım yok. Ama hepsine sahip olmanı istiyorum. Sana bakmak istiyorum. İstemiyorsan çalışmana bile gerek yok."

"Çalışmayı seviyorum."

"Sana burada yapabileceğin bazı evrak işleri bulurum. *Hatta*, sana Pete'in işini veririm."

Rakamlarla uğraşmak düşüncesi başımı ağrıtiyordu. "İşimi seviyorum. Yalan söyleyen, hile yapan pislikleri duvara çivilemeyi seviyorum."

Onun kahkahası beni de güldürdü. Spontane, yüksek sesli ve sınır tanımayan bir kahkahaydı. Gözlerindeki yaşları sildi. "Haklısın. Benim işim için fazla kana susamışsın."

Onun göğsüne vurdum ve o da beni tekrar kucaklayarak bu sefer beni yerden kaldırdı. "Seni çok seviyorum Natacha." Boynumu, yanaklarımı ve kulağımı öptü. Beni sevgiyle kucakladı ve hayatım boyunca hiç bu kadar değerli hissetmemiştim.

"Ben de seni seviyorum."

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve başının arkasına sıkıca sarıldım. Asla bırakmak istemedim.

Nazik öpücük açgözlü bir öpücüğe dönüştü ve kısa süre sonra Giancarlo'nun elleri arkamdan beni kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım, vücudum onunla birlikte olmak için titriyordu.

"Bunu yapmak zorunda değiliz. Bugün çok şey yaşadığını biliyorum."

"İşte bu yüzden bunu yapmamız gerekiyor. Bu günün o anılarla bitmesini istemiyorum. Yeni anılar yaratalım."

Sadece bir kez başını salladıktan sonra tişörtümü yırttı. "Giancarlo, her şey için özür dilerim. Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğimi biliyorsun."

Beni yatağına yatırdı ve göğüslerimin arasına öpücükler kondurdu. Çenesindeki sakallar gıdıkladı ve ben kıvrandım. "Senden gitmeni istediğim için özür dilerim. O sözleri söylediğim anda pişman oldum."

Kot pantolonumu ve külotumu indirdi ve dudaklarını yaladı. "İlk gün beni kovduğuna pişman mısın?"

"Hayır."

Gülerek bacaklarımı kapattım. Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Berbat bir aşçıydın. Ama tek neden bu değildi." "O zaman neden?"

"Çünkü seni ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum."

Eğildi ve bacaklarımın arasına dilini geçirdi. İnledim. "Hayır, yapmadın," dedim gözlerimi kapatarak, o beni yalamaya ve ve beni tahrik etmeye devam ederken.

"Tabii ki yapmadım," diye homurdandı, sonra dilinin ucunu klitorisim üzerinde gezdirdi. Tekrar tekrar. Gözlerim geriye devrildi ve kalçalarım yataktan sıçradı. Ama o beni tuttu.

"İlk gece mutfağa geri dönerken aklımdan başka neler geçtiğini bilmek ister misin?"

"N-ne?" diye kekeledim, o da hassas tenime baştan çıkarıcı bir nefes üfledi.

"Bunu."

Beni ters çevirdi ve kalçalarımı kaldırdı. Elleriyle yanaklarımı okşadı ve sonra onları ayırdı. Dilini orada hissettiğimde şok oldum. Uzaklaştım. "Ne... O neydi?"

"O, deliğine değen dilimdi. Hoşuna gitmedi mi?"

Bu beklenmedik bir şeydi, kimsenin yapacağını hiç düşünmediğim bir şey. İçimdeki o tereddüt, bundan hoşlanmadığımı mı yoksa utanç duyduğumu mu bilemedim. Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ben... şey... Sen hoşlanıyor musun?"

"Çok." Bacaklarımın yanlarını okşadı. "Senin her yerini tatmak istiyorum. Ama senin istediğin hızda ilerleyeceğiz."

"Ben sadece vanilya yaptım. Anlıyor musun?"

Gülümsedi. "Bebeğim, o da vanilyaydı. Belki Fransız vanilyasıydı ama yine de vanilyaydı. Ama yavaş yavaş gidebiliriz. Neyi sevdiğini göster bana."

Dudaklarımı sıkıştırdım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Yatakta utangaç değildim, ama daha önce zevklerim konusunda hiç bu kadar açık olmamıştım. Hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

"Çekinme," dedim. "Bir şey doğru gelmezse sana söylerim, ama şu anda neyi sevdiğimi bilmiyorum. Karar vermek için yeterli deneyimim yok. Hepsini denemek istiyorum."

Nefesini içine çekti ve burun delikleri genişledi. Tavana bakarak dudaklarını birbirine bastırdı ve nefesini alırken yumuşak bir şekilde küfretti

"Güveninle göğsümü parçaladın. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Başımı sallayarak tekrar uzandım ve bacaklarımı açtım. Kalbim heyecan ve aşk ile çarpıyordu. Giancarlo beni canlı ve spontan hissettiriyordu. Üzerime çıkıp dilini kullanarak vücudumun her santimini keşfetti. Ayak parmaklarımdan ve bacaklarımdan başladı. Gıdıklanıyordum ve bundan hoşlanmıyordum. O başını kaldırdığında başımı salladım.

Kalçalarımın üzerinden geçerek merkezimi kaçırdı. "Kaçırdın," dedim.

Gülümsedi. "Orayı biliyorum. Şimdi geri kalanını keşfetmek istiyorum."

O ağzını vücudumun üzerinde gezdirirken kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Pelvis kemiğim, karnım, göğüslerimin arasındaki çukur. O meme ucumu yaladığında sırtımı kavisledim ve inledim. "İşte böyle," diye fısıldadı, ama keşfetmeye devam etti. Boynumu öptü ve bu hoş ve sıcak bir his verdi. Kollarımı ona doladım.

"Dön," diye kulağıma fısıldadı. Hemen itaat ettim. Beni yatağın üstüne doğru ittiğinde yumuşak çarşaf lar göğüslerime sürtündü ve küçük bir inilti kaçırmamı sağladı.

Dizlerimin arkasını ve yanaklarımı keşfetti, ama dudakları sırtımın ortasına dokunduğunda nefesimi tuttum.

"Ah," diye iç geçirdi, ama öpmeyi bırakmadı. Ağzını omuzlarıma bastırdı ve ben inledim. "Birkaç yer daha buldum."

Nazikçe beni yukarı çekti, sırtımı göğsüne bastırdı. Sonra ellerimi tutup boynunun arkasına getirdi. "Ne olursa olsun ellerini burada tut."

Bu pozisyonda kendimi açıkta hissettim. Sırtım hafifçe kavisli, göğüslerim öne doğru çıkıntılıydı. Yatakta ısındıktan sonra, soğuk hava meme uçlarımı sertleştirdi. Ya da belki de hava değildi. Giancarlo'nun bir sonraki hamlesini beklerken nefesimi içime çekerken, nasıl görüldüğümü düşünmeden hissetmeme izin verdim ve hissettiklerime odaklandım.

Giancarlo, topuklarının üzerine oturarak, girişime ulaşana kadar pozisyonunu ayarladı. Aşağı baktım, ama eli yüzümü tekrar yukarı doğru çevirdi. "Gözlerini kapat ve zevkini bulmaktan başka hiçbir şey düşünme."

Sanki aklımı okumuş gibiydi. Gözlerimi kapatıp bekledim. Giancarlo yavaşça, santim santim içime girdi. Açısı

muhteşemdi, çünkü penisi G noktamı bastırıyordu.

Dudaklarını omuzlarıma bastırdı ve ben nefesimi tuttum. Orada bu kadar hassas olduğumu bilmiyordum. Elleri öne uzanıp göğüslerimi okşarken, dilini vücudumda gezdirdi.

"Vay canına," diye fısıldadım, zevk vücudumu sararken, meme uçlarımdan, sırtımdan ve karnımdan yayılıyordu. Her şeyi aynı anda hissettim ve bu çok yoğun olsa da, aynı zamanda heyecan vericiydi. Giancarlo vücudunu benimkine doğru salladı ve ben parmaklarımı boynunun arkasında daha sıkı bağladım.

Küçük titremeler vücudumu sarstı ve bacaklarımdan göğüslerime kadar titredim.

"Çok iyi hissettiriyorsun *bebeğim*. Vücudunun her santimi çok iyi hissettiriyor ve tadı çok güzel."

"Evet," diye mırıldandım, nefes alamadan.

Kalçalarını daha hızlı salladı ve göğüslerime daha sert bastırarak meme uçlarımı çimdikledi. Acı ve zevk içimi kapladı ve ağızım açık kalarak nefes nefese kaldım.

Tüm sinir uçlarım, şimdiye kadar tırmandığım en yüksek zirveye doğru koşarken parladı.

"Benim için boşal," diye kulağıma fısıldadı, sonra boynumun arkasına nefesini üfledi. Cildim karıncalandı ve bu his beni uçurumun kenarına attı, orgazm oldum ve kucağında sarsıldım.

"*Siktir*," diye fısıldadı, "dört ayak üstüne eğil."

Beni öne doğru itti ve ben onun sözlerini zar zor algıladım. Çarşafıya nefes nefese, başımı çevirip onun arkamda pozisyon aldığını izledim. Hâlâ sert ve zonkluyordu.

Bu sefer nazik davranmadı. Girişimi buldu ve tek hareketle içine girdi. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet!"

"İyi. Çünkü bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum." Kalçalarımı kavradı ve vücudunu benimkine çarptı. Her itişinde parmakları etime bastırıyordu ve vücudumu saran bir başka zevk dalgası dizlerimi titrettiğinde buna inanamadım. Ön kollarım yatağa düştü ve başımı ellerimin üzerine dayadım, hisler beni tekrar tekrar sarsıyordu. "*Siktir*."

Bu kelimeyle gözlerim açıldı. Daha önce seks sırasında hiç böyle dememiştim. Hiç bu kadar iyi olmamıştı.

"Tanrım, Natacha. İyi olduğunu söyle. Söyle yoksa duracağım." "Sakın durma, yoksa seni öldürürüm."

Sözlerim onu ateşledi, çünkü kalçaları çekinmeden benimkilere çarptı. Göğüslerim sıçradı ve ağzım açıldı ama hiçbir ses çıkaramadım. Tek yapabildiğim hissetmektir ve bu *lanet olasıca* harika bir duyguydu.

Sonra Giancarlo omzumu tuttu, kaslarımı ovuştururken vücudumu kaldıraç olarak kullanarak penisini içime daha derine itti. Bir kez. İki kez. Üç kez, tekrar tekrar. *İşte! Oh, Tanrım.* Artık dayanamıyordum. Vücudum titredi ve zevkten yere yığıldım. Bir orgazm daha, bu seferki tüm gücümü tüketti ve yatağa düz bir şekilde düştüm.

Arkamda, Giancarlo boğuk bir inilti çıkardı ve üstüme yığıldı. Arkama uzandım ve başımın arkasına bastırılan yanağını beceriksizce okşadım.

"Sanırım birkaç yeni nokta buldun," dedim.

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi. "Kendimi Christopher Columbus gibi hissediyorum." Ben güldüm ve o arkamda inledi.

"Seni seviyorum, Tacha."

"Ben de seni seviyorum."

Yanımda yere kaydı ve beni kollarına aldı. "Bu inanılmazdı," diye nefes nefese konuştu.

Ben gülümsedim, tatmin olmuş ve sevgi doluydum. "Kesinlikle."

O beni kucaklarken, zihnim bu adamla hayatımı paylaşma olasılığıyla dolup taşıyordu. Dünyalarımız nasıl birleşecek? Çoğunlukla, bunu çözeceğimizi biliyordum, ama beni tedirgin eden bir şey vardı.

Yüzümü okşayarak, parmağını alnımda gezdirdi. "Ne düşünüyorsun? Bir şeyden endişelendiğini hissediyorum. Söyle bana."

"Bir sonraki aşamayı pek istemediğimi düşünüyorum."

"Taşınma konusunda endişelenme. Her şeyi ben hallederim."

Onun göğsünde dirseklerimin üzerine doğrulup dudaklarına öptüm. "O değil."

Parmaklarını saçlarımda gezdirerek sordu, "O zaman ne?" Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapattım.

"Babamla tanışmalısın."

Tavana bakarak beni kendine çekti. "Biliyorum. Hazırım."

Yumuşak sesi sinirlerimi yatıştırdı. Onun bunu söylediğini duyduğuma sevindim çünkü ben kesinlikle hazır değildim.

Giancarlo

Nicky arabayı sürerken Bentley'imın arka koltuğunda oturmuş, öfkeli bir Rus babaya artık kızıyla evlenmek istemediğimi nasıl açıklayacağımı düşünüyordum.

Gözlerimi kapatıp kendimi mihrapta hayal ettiğimde, karşımdaki kadın güzel kahverengi saçları ve kahverengi gözleri olan biriydi. Sarışın bir Rus mafya prensesi değildi.

Natacha ile ilişkimizi resmileştirdiğimiz iki gün içinde, Dimitri Makarov bunu öğrenmiş ve bu görüşmeyi ayarlamıştı. Bir başka mafya saldırısının hedefi haline gelmeden önce bu durumu düzeltmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Burası mı?" diye sordu Nicky, alçak bir apartmanın yanına park ederek.

Dimitri'nin bana mesaj attığı adresi kontrol ettim. "Evet, burası."

"Sanırım sizinle birlikte içeri girmeliyim, efendim," dedi Nicky, binayı daha iyi görebilmek için yolcu koltuğuna doğru eğilerek.

Yer harap görünüyordu ama boş değildi. İnsanlar dışarıda dolaşıyorlardı ve bazı balkonlarda bisikletler duruyordu.

Nicky içeri girmek isterse, ben de denemeye hazırdım. Çocuğun bu tür durumlarda nasıl davrandığını görmek istedim. Ruslar sert heriflerdi, bu yüzden Nicky kolayca korkarsa, bu işin geri kalanını halledemeyeceğini biliyordum.

"Tabii. Silah taşıyorsun, değil mi?"

"Hayır, efendim. Taşımamı ister misiniz?" Eldiven kutusuna baktı.

Dudaklarımı yaladım ve tekrar girişe baktım. Nicky'nin silah kullanmayı bilip bilmediğini hiç bilmiyordum. Ve deneyimsiz biri silahsız olduğundan daha ölümcül olabilirdi. "Silahını elinden alacaklar. Hadi, gidelim." Arabanın kapısını açtım ve dışarı çıktım.

Ön tarafta duran insanlar, biz yaklaşırken konuşmayı kesip bizi süzdüler. Nicky daha rahat giyinmişti, kot pantolon ve bir grup tişörtü giymişti, ben ise siyah bir takım elbise ve açık gri bir gömlek giymiştim.

Kapıdaki iri yarı adama başımı salladım ve o da kapıyı benim için açtı. "Teşekkürler," diye mırıldandım ve içeri girdim. Asansör kapının yanında ve en üst kata basmak için düğmeye bastım.

İçerisi idrar ve dışkı kokuyordu, belki hayvandan, belki de değil. Bu, toplantı için iyiye işaret değildi. Dimitri sadece konuşmak isteseydi, burası yerine daha iyi bir yer seçerdi.

Katımıza ulaştığımızda nefesimi verdim ve Dimitri'nin talimatlarını izleyerek doğru kapıya gittim. İki kez kapıyı çaldım ve bekledim.

Üç inçlik sakalı olan kısa boylu, iri yarı bir adam kapıyı açtı. Tek kelime etmeden, bizi içeri almak için kenara çekildi.

Dimitri, iki sandalyeli küçük bir masada oturuyordu. Ben içeri girdiğimde gülümsemedi.

"Dimitri," diye selam verdim.

"Otur." Önündeki sandalyeyi işaret etti. Ben de oturdum.

"Beni ve ailemi küçük düşürdüğünü duydum."

Sesi alçaktı ama sakindi. Ya duygularını kontrol ediyordu ya da bana açıklama şansı veriyordu. Her iki durumda da, bu fırsat için minnettardım.

"Hayır. Bu doğru değil."

"Hâlâ kızım ile evlenmeyi planlıyor musun? Çünkü başka bir kadınla birlikte olduğunu duydum. Ciddi bir kadınla."

"Evet, evlenmeyi planlıyorum."

"İyi. Demek sözünden dönmeyeceksin ve ben de seni öldürmek zorunda kalmayacağım."

Kalbim hızla atmasına rağmen, yüzümü ifadesiz tutarak ona baktım.

"Başka bir kadınla ciddi bir ilişkim var demek istedim."

Boğazından bir hırıltı çıktı ve burun delikleri genişledi. "Peki." Kapıdaki adama başını salladı ve bir saniye sonra, kendimi bir silahın namlusuna bakarken buldum.

"Bir saniye bekle," diye bağırdım, kollarımı kaldırarak. "Açıklayayım."

"Açıklayacak bir şey yok," diye homurdandı Dimitri. "Yalan söyledin ve anlaşmamızı bozdun. Bunun sonuçları olacak." Adamına dönerek başını salladı, "Devam et."

Adamın tetiği çektiğini hayal ederken her şey yavaşladı. Ceketimin cebine uzanıp silahımı çıkarmak üzereydim ki, birdenbire Nicky dövüş pozisyonu aldı ve adamın elinden silahı tekmeledi.

Elimi silahımın üzerine koyup Dimitri'ye doğrulttum, adamını da gözümün ucuyla takip ediyordum. Endişelenmeme gerek yoktu çünkü Nicky onu kol kilidi ile tutmuştu.

Dimitri gözlerini kısarak, "O tetiği çeksen iyi olur, yoksa seni bulur ve kendi ellerimle öldürürüm," dedi.

"Bak, üzgün olduğumu biliyorum ve bunu telafi edeceğim. Zaten kızının benimle evlenmesini istemiyorsun. Onu sevmiyorum ve onu mutlu edemem."

Dimitri'nin yüzü ekşidi, sanki söylediklerimin tek kelimesini bile anlamamış gibi.

"Senin için daha iyi bir düzenleme yapacağım. Kızının kardeşim Robert ile evlenmesini ayarlayacağım. O bir avukat, işi biliyor ve senin kazandığının üç katını kazanacak. Her şey yine aile içinde kalacak, ama daha iyi olacak."

"Bunu kardeşinle konuştun mu?"

"Henüz değil. Natacha ile aramızda her şey çok hızlı gelişti, ama bunu düzelteceğim."

"Kafama silah dayandığında başka seçeneğim yok, ama bu işin nereye varacağını görene kadar ölümünü planlamayı erteleyeceğim."

"Teşekkürler. Biraz zamana ihtiyacım var."

"Çok uzun sürmesin. Sabırlı bir adam değilim."

"Anlıyorum."

Adamın silahını almak için harekete geçtim ve sonra silahımı indirdim. "Anlaştık mı?" diye Dimitri'ye sordum.

O başını salladı.

"Güzel. Şimdi, sakıncası yoksa, bugün karşı karşıya kalacağım ikinci bir öfkeli baba var."

Nicky arkamda, odadan çıktım. O içini çekti. "Umarım o görüşme bundan daha iyi geçer."

Derin bir nefes aldım ve Natacha'nın babasını oturma odamda hayal ettim.

Sorun olmazdı. Dimitri'ye kızıyla evlenmeyeceğimi söylemek kadar kötü olamazdı.

*

"Kızım ile evlenmene izin vermeyeceğim Rossi. Unut gitsin!" Babası iki elini beline koydu.

"Baba! Kimse evlilikten bahsetmedi. Sakin ol."

Natacha babasıyla karşı karşıya dururken, ben oturma odasındaki kanepede otuyordum. Natacha daha önce çay ve çörekler hazırlamıştı, ama babası, Natacha yanıma oturup elimi tuttuğunda tüm nezaket kurallarını bir kenara bıraktı.

Şimdi ikisi de birbirlerine hırılıyorlardı.

"Henüz bu konuyu konuşmadık, ama bir gün..."

"Gerçekten mi?" Natacha yüzünü bana çevirdi ve zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet." Ayağa kalktım ve ona uzandım.

"Unut gitsin!" diye bağırdı babası. "Buna izin vermeyeceğim." "Baba! Bu..."

Kapı zili onu kesintiye uğrattı ve Dominic kapıyı açmak için koridora doğru sürünerek gitti.

Kardeşlerim girişte duruyorlardı ve ben sinirli bir nefes verdim. Natacha, her şeyi bir kerede halletmenin en iyisi olacağını düşünerek onları davet etmişti. Herkese birlikte açıklamak için. Kendi evimde sayıca azınlıkta olduğumu hissediyordum ve bundan hoşlanmıyordum.

Babası kollarını kavuşturdu. "Güzel. Hepinizin burada olmasına sevindim. Kızımın aklını kaçırdığını ikna etmeme yardım edebilirsiniz."

Natacha sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı.

Colton, Ryan ve Luke içeri girdiler. Colton ve Ryan pantolon ve düğmeli gömlek giyerken, Luke daha rahat bir şekilde bej pantolon giymişti.

Luke ilk konuşan oldu. "Rossi. Bizi tekrar davet ettiğine şaşırdım."

"Evet, ben de," diye mırıldandım.

Natacha bana hayal kırıklığı dolu bir bakış attı ve ben ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim. Uslu duracağım."

Teşekkür ederim, diye dudaklarını oynattı.

"Lütfen oturun," dişlerimi sıkarak söyledim.

Ryan bu konuşmayı izlerken gözlerini kısarak kardeşlerini karşımızdaki koltuklara yönlendirdi.

Natacha erkeklerin önüne dikildi ve boğazını temizledi. "Bugün buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Babama da açıkladığım gibi, buraya sizi aramızdaki gerginliği gidermek için davet ettik."

"Burada olan bu değil. Sen hayatını mahvediyorsun."

Babasının yorumuna gözlerini devirdi.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin, Natacha?" diye sordu

Colton. "Ben yetişkin bir kadını. Kendi kararlarımı kendim verebilirim."

"Bunun doğru karar olduğunu düşünmüyorum," diye ısrar etti Luke ve ben onu tekmelemek istedim, çünkü içimden bir ses ona hak verdi. O daha iyisini hak ediyordu. Ama onlar benim hakkımda bir şeyi anlamalıydılar.

"Kimse ona benden daha iyi davranamaz," dedim onlara. Sesim öfkeli geliyordu, bu yüzden devam etmeden önce bir nefes aldım, "Ona iyi bakacağım ve ona sadık kalacağım."

"Ama onu güvende tutabilir misin?" diye sordu babası ve ben ne demek istediğini anladım.

"Yaptığım şeyin tehlikeli olduğunu biliyorum."

"Evet. Birkaç ay önce vurulmuştun."

"Doğru. Ama kimse benim kadınıma bunu yapmaya cesaret edemez. Çünkü yaparlarsa, hiçbir sınırın, hiçbir kuralın kalmayacağını, her şeyin bittiğini bilirler." Kardeşlerime bakarak, hırslanarak ekledim, "Sevdiğim insanlara göz kulak olurum. Onları terk etmem."

Ryan birden ayağa kalktı. "Bu annemize bir gönderme mi?" "Hayır. Çünkü o beni hiç sevmedi."

Ryan başını salladı. "Sen bir aptalsın."

Onun duyumsuz sözleri beni çok kızdırdı. "Gerçekten mi? Neden?" Bir an başını eğdi, sonra bana ölümcül bir bakış attı. "Çünkü anlamıyorsun. O seni seviyordu. Seni o kadar çok seviyordu ki, ben deli gibi kıskanıyordum. Seni bulmak için bir özel dedektif tuttum, çünkü onun düşüncelerini ve kalbini işgal eden bu adamın kim olduğunu bilmek istedim. Sonunda onun sen olduğunu öğrendim. Suçu seçen bir adam."

"Başka seçeneğim yoktu, pislik. Güven fonuyla büyütülmedim. Seçeneklerim ya aile işine girmek ya da kendi başıma yaşamaktı."

"Ben kendi yoluma gitmeyi seçerdim. Tıpkı amcamıza yaptığımız gibi."

"İşte aramızdaki fark bu. Ben ailemi terk etmem. Asla."

Ryan kanepeden atlayıp beni yakalamak üzereymiş gibi hareket etti, ama Colton onu durdurdu. Bana dönerek, "Gitmek zor olan kısım değil. Yaşamak zor. Bunu biliyorum. İki kardeşi tek başıma büyütme zorunda kaldım. Bu sorumluluğu üstlendim. Bu yükü paylaşacak bir ailem yoktu. O yüzden bunu yüzümüze vurma, anladın mı?" dedi. Burun delikleri genişledi.

İlk kez Colton'da kendimi gördüm. Yüzümdeki hayal kırıklığı onun yüzündeki ile aynıydı. Bu çok rahatsız ediciydi. İki kardeş. İki farklı durum. İkisi de geçmişe hala çok kızgındı.

Onunla aynı durumda olduğum için kendimden nefret ettim.

Arkamı döndüm ve ellerimi saçlarımin arasında gezdirdim. Natacha bana uzandığında, "Üzgünüm, bu işe yaramayacak," diye fısıldadım.

"Kardeşlerinle ya da babamla iyi geçinmeni istemiyorum. Birbirinizi sevmenizi bile istemiyorum." Kanepede sevinçle oturan erkek grubuna döndü. "İstediğim şey," sesini yükseltti, "onların kararlarını saygı duymaları. Benim için en iyisinin ne olduğunu biliyorum ve kiminle çıkacağıma ben karar vereceğim. Konu kapanmıştır."

"Buna izin vermeyeceğim, Natacha." Babasının askeri sesi duyuldu. "Ya o ya ben. Seçimini yap."

Natacha, sanki bu sözler ona vurmuş gibi irkildi. Ona uzanmak istedim, ama ellerini yanlarında yumruk yaptı. Öfkesi babasınınkini yansıtıyordu. Babası kollarını kavuşturdu, yüzü ifadesizdi, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi.

Gözlerini kapattı ve kaşlarını çatı.

"Bunu söylediğine şaşırmamalıyım, baba. Ben her zaman seni seçtim. Annem gittiğinde, seninle kalmayı seçtim. Herhangi bir ajansda çalışabilirdim, ama senin ajansında çalışmayı seçtim."

Bana döndü; yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Artık dayanamıyordum. Yenilmiş bir şekilde gözlerimi kapattım ve bir kez başımı salladım. Her şeyin yolunda olduğunu bilmesini istedim. Anlıyordum. Her ne kadar çok acı verse de.

Bir saniye, sonra iki saniye geçti ve onun sakin sesi duyuldu.

"Onu seçiyorum."

Gözlerimi açtım. Babasının boş bakışlı yüzü belirdi, gözleri büyüdü ve kaşları yukarı kalktı. "Ne?"

"O bana hiç seçim yaptırmadı. Bir kez bile kendini benim önüme koymadı. Sen onun beni ne kadar sevdiğini görmeye bile çalışmadın. Ama göreceksin. Hayatımda kalmayı seçersen, göreceksin. Ama seçim senin."

"Natacha," onu kenara çektim. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bu senin ailen. Onları değil de beni seçmeni beklemiyorum."

"Bunu beklemediğin için seni daha çok seviyorum. Bunu görmüyor musun? Seni ne kadar saf bir şekilde sevdiğini görmüyor musun?"

Gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı tuttum. Onların önünde ağlamayacaktım, ama onun söylediklerini tüm varlığımla hissettim. Onu saf, delice ve koşulsuz seviyordum. "Seni her zaman ilk sıraya koyacağım. Yalan söylemeyeceğim, aldatmayacağım. Ne kadar çirkin olursa olsun, benimle birlikte gerçeği göreceksin. Sana bunu söz verebilirim. Hayatın kolay olacağını söz veremem, ama söylediklerimin ve hissettiklerimin doğru olup olmadığını asla merak etmek zorunda kalmayacaksın. Çünkü Tacha, seni hayal edebileceğinden çok daha fazla seveceğim." Ellerimi yanaklarına koydum. "Sonsuza kadar yanında olacağım."

Natacha kollarını boynuma doladı ve ben de onu sıkıca sarıldım. Gözlerim yanıyordu ama duygularımı kontrol altında tuttum. Babasına dönerek, "Efendim, kızınıza hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum." dedim.

Bize bir an baktıktan sonra başını salladı. "Öyle olsa iyi olur, çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum." Natacha'ya dönerek ekledi. "Özür dilerim. Çok sinirlendim ve seni zorlarsam ondan ayrılacağını düşündüm. Doğru bir şey değildi."

"Hayır, değildi."

"Büyüdün, bebeğim. Gözlerimin önünde büyüdün. Bu yeni rolü kendim için çözmem gerekiyor. Bana sabırlı ol."

Kız başını salladı ve babasına sarıldı.

Odanın diğer tarafındaki Crawford'lara baktım. Onlar da ayağa kalkmışlardı. Luke yanıma geldi ve elini uzattı. "Natacha kız kardeşim değil, ama arkadaşım. Ona iyi bak."

"Canım pahasına," dedim.

Ryan ayaklarını öne doğru itti ve isteksizce elini uzattı. "Bu seni sevdiğim ve arkadaş olduğumuz anlamına gelmez. Bunu biliyorsun

bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki değiliz," dedim. "Bu kasabada korumam gereken bir itibarım var."

Gölerek cevap verdim. Luke de benimle birlikte güldü. Hatta Colton bile gülümsedi. "Bekle! Neden akşam yemeğine kalmıyorsun?"

"Fazla zorlama, *Tacha*," diye kulağına fısıldadım, o da kapıda bana katıldı. Crawford'lara umutla gülümsedi.

"Belki başka bir zaman," dedi Luke ve gülümsedi. Bana döndü.
"Görüşürüz, John."

Bu isim hala göğsümü acıtıyordu. Luke tıpkı ona benziyordu ve bu isim, yüzündeki gülümsemeyle birlikte beni sarsmıştı.

"Görüşürüz kardeşim," dedim, duygularımı bastırarak.

Natacha diğer eliyle veda ederken belimi sıktı.

"Ben de ıkıyorum."

"Emin misin, baba?" diye sordu.

"Eminim. Birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor." Bunu söylerken benim yönümü işaret etti ve ben gülümsemeyle zor tuttum. Babası ve ben sonunda anlaşacaktık. İkimiz de Natacha'nın iyiliğini istiyorduk ve onu korumaya çalıştığı için onu suçlayamazdım. Onu incitecek hiçbir şeye veya kimseye izin vermeyeceğim için, ona yardım edebilecek her şeyi yapacaktım.

Sonunda kapıyı kapattığında, onu döndürdüm ve dudaklarına nazikçe öptüm.

"A mısın?" diye sordu nefes nefese.

Ben başımı salladım ve o da "Bir şeyler hazırlayabilirim" diye ekledi.

Parmağımı dudaklarına koydum. "Artık yemek yapma. Yarın yeni birini işe alacağız."

"Peki ya bu gece?" O uzaklaştı ve gülümsedi. "Bu gece bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Onu merdivenlere doğru çekerek güldü. "Neymiş o?"

Onu kaldırıp merdivenlerden yukarı taşıdım. "Kredi kartımdan bir oyuncak ayı için ödeme yapılmış ve ürünü incelemek istiyorum."

Başını geriye attı ve güldü. "şu anda giymiyorum." "nemli değil. Zaten yırtıp atardım."

Boynuma doğru gülmeye devam etti.

"Gölüşünün sesini seviyorum," dedim. "Ama daha çok sevdiğim bir şey var, biliyor musun?"

"Neyi?"

"Sana benim diyebilmek."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve narin parmaklarıyla yanaklarıma bastırdı. "Her zaman."

Sesindeki samimiyet ve gözlerindeki yumuşak bakış dizlerimi titretti. Onu göğsüme daha sıkı sarıldım ve hiç şüphe duymadan, onu asla bırakmayacağımı biliyordum.

Natacha ve Giancarlo'nun hayatlarından bir bölüm daha okumak ister misiniz?

Natacha, Giancarlo'nun en büyük düşmanlarından biri olan müstakbel baldızı Laura ile tanışır. Tanışmanın ardından Giancarlo'yu görür ve ondan sakladığı bir sırrı daha itiraf eder. Bonus bölümü okumak için bu bağlantıya tıklayın: <https://dl.bookfunnel.com/4cq65nfew5>

Hemen indirin! Kaçırmak istemeyeceksiniz.

ENVY'yi okuduğunuz için teşekkür ederiz. Bu kitabı beğendiyseniz, Amazon veya Goodreads'te bir yorum bırakmayı düşünürseniz sevinirim. Yorumlar, bağımsız yazarların dikkat çekmesine yardımcı olur.

Crawford Kardeşlerin hikayelerini henüz okumadıysanız, buradan göz atabilirsiniz:

The Mix-UP- <https://www.amazon.com/dp/B09XJC64GG>

The Remake - <https://www.amazon.com/dp/B0B8W7NVX2> The

Choice - <https://www.amazon.com/dp/B0BNQYMS1K>

Paranormal romantizmden hoşlanıyorsanız, sizi Violet Sky üçlemesini okumaya davet ediyorum.

Tanrılar ve mitolojiyle iç içe geçmiş şekil değiştirenleri seviyorsanız, bonus bir ön bölüm de içeren bu yavaş ilerleyen, üç kitaptan oluşan paranormal romantizm serisini seveceksiniz. Hepsi tek bir kolay indirmeyle: <https://www.amazon.com/dp/B0BDSRPZKT>

Hikayelerimi okuduğunuz için teşekkür ederim. Desteğiniz benim için çok değerli.

TEŞEKKÜR

Çocukları için yeni bir hayat kurmak için evlerini, ülkelerini ve yaşam tarzlarını terk eden ebeveynlerime ve tüm ebeveynlere.

Kararlı desteği sayesinde içten gelen karakterler yazmamı sağlayan kocama.

Özellikle zor günlerde hayallerimin peşinden gitmem için beni cesaretlendiren çocuklarıma.

Beta okuyucularım Christine ve Jennifer'a, her gün bana ilham veriyorsunuz. İşler zorlaştığında beni zorluyorsunuz ve her seferinde yazdıklarımı parçaladığınızda beni daha iyi bir yazar yapıyorsunuz, lol.

Sevgili okuyucularım, size ne kadar teşekkür etsem azdır. Yazmamın ve yayınlamamın sebebi sizlersiniz. Aksi takdirde, bu kadar savunmasız davranıp kafamın içinde yaşayan bu karakterleri paylaşmaya cesaret edemezdim. Umarım sizi biraz eğlendirebilir, güldürebilir, ağlatabilir ve gülümsetebilirim.

Yazar Hakkında

Eve Marian eski bir gazeteci ve halkla ilişkiler yöneticisidir. Toronto'nun bir banliyösünde kocası, iki çocuğu ve Chase adında zeki bir kediyle birlikte yaşamaktadır.

Yeni yayınlar, hediyeler, promosyonlar ve daha fazlası hakkında en son bilgileri almak için www.evemarian.com adresinden haber bültenine kaydolun.

Bu Yazarın Kitapları

KARIŞIKLIK

Huysuz CEO beni ofisinde bulduğunda ve beni başka biriyle karıştırdığında, bunun ailemin mali sorunlarının çözümü olabileceğini anladım. Sadece kalbimin her şeyi mahvedeceğini hesaba katmamıştım. Ona her şeyi anlatacağıma söz verdim... maaş gününden sonra.

YENİDEN YAPIM

Luke Crawford, lise yıllarında kabusum haline gelene kadar en iyi arkadaşımdı. Mezun olduğumuzdan bu yana geçen on yıl boyunca onu unutmaya çalıştım. Ama sonra Crawford Corporation müşteri listeme eklendi ve Luke hayatıma geri döndü, en basit işi bile zorlaştırdı. Arkanı dönüp gitmek istiyorum. Ama bu işten vazgeçemem.

SEÇİM

Milyarder bir avukata ilgi duymuyorum ve o da suçlu bir geçmişi olan bir kadına ilgi duymaz. Ama en yakın arkadaşım tutuklandığında ve tanıdığım tek avukat acımasız bir playboy olduğunda, onun yardımını istemekten başka bir seçenek göremiyorum.

VIOLET SKY PARANORMAL ROMANCE ÜÇLEMESİ

Michaela'yı ilk gördüğümde tepkimi kontrol edemedim. Bu tepki içgüdüsel, beklenmedik ve benim dünyamda yasadışıydı. Manticore Krallığı'nın varisi olarak, onun gibi biriyle birlikte olmam yasaktır. Bizim türümüz, içgüdülerimizin ve zehirimizin birini öldüreceğini uzun zaman önce öğrenmiştir.

insan. Ama bu onu istememi engellemiyor. O neredeyse vurulacakken, sadece babamın hayatını kurtarmakla kalmayıp, Michaela ile bir hayat kurmanın bir yolunu bulmak istediğimi fark ediyorum – onun için her şeyi geride bırakmam gerekse bile.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
Adanma	
İçerik Uyarısı_1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	
27	
TEŞEKKÜR	
Yazar Hakkında	

[Bu Yazarın Kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

